

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Cinquè període

Sèrie P - Número 62

Dimecres, 22 d'octubre de 2008

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 44, primera reunió

S U M A R I

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament) p. 3

Projecte

de pressupost del Parlament per al 2009 (tram. 230-00004/08) p. 4

Diputat

interventor per al període pressupostari del 2008 (tram. 231-00003/08) p. 4

Projecte de llei

de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 200-00023/08) p. 5

Projecte de llei

de la Presidència de la Generalitat i del Govern (tram. 200-00032/08) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les mesures cautelars fixades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya relatives a la tercera hora de castellà en l'ensenyament (tram. 317-00187/08) p. 36

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els expedients de regulació d'ocupació que afecten diverses empreses (tram. 317-00190/08) p. 37

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern (tram. 317-00186/08) p. 38

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 317-00188/08) p. 39

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra a les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona (tram. 317-00189/08) p. 40

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos generals de l'Estat amb relació a la crisi econòmica, al compliment de l'Estatut en matèria d'infraestructures i finançament i a la dotació de determinades lleis (tram. 317-00191/08) p. 41

Pregunta

al Govern sobre la situació del sistema financer i les mesures adoptades pels diferents governs (tram. 310-00242/08) p. 42

Pregunta

al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 310-00244/08) p. 43

Pregunta

al Govern sobre la campanya «Som-hi» (tram. 310-00245/08) p. 44

Pregunta

al Govern sobre la tramitació, la gestió i la resolució dels expedients de regulació d'ocupació sol·licitats per empreses de diferents sectors productius (tram. 310-00240/08) p. 45

Pregunta

al Govern sobre els expedients de regulació d'ocupació (tram. 310-00241/08) p. 46

Pregunta

al Govern sobre la instal·lació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó (Ribera d'Ebre) (tram. 310-00243/08) p. 47

Projecte de llei

de mediació en l'àmbit del dret privat (debat de totalitat) (tram. 200-00040/08) p. 48

Projecte de llei

de la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics (debat de totalitat) (tram. 200-00042/08) p. 59

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 300-00151/08) p. 70

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'atenció a la dependència (tram. 300-00155/08) p. 76

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 44.1

La sessió s'obre a les deu del matí i tres minuts. Precedeix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major, el lletrat Sr. Sol i Ordís i l'oïdor de comptes.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat dels consellers de la Vicepresidència, d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Governació i Administracions Públiques, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia, el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, la consellera de Salut, el conseller d'Innovació, Universitats i Empresa i la consellera d'Acció Social i Ciutadania.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament).

2. Projecte de pressupost del Parlament per al 2009 (tram. 230-00004/08). Mesa Ampliada. Debat i votació del dictamen (Dictamen: BOPC 333).

3. Diputat interventor per al període pressupostari del 2008 (tram. 231-00003/08). Mesa Ampliada. Designació (Proposta de candidat: BOPC 333).

4. Projecte de llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya (tram. 200-00023/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC 309, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 332, 7).

5. Projecte de llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern (tram. 200-00032/08). Comissió d'Afers Institucionals. Debat i votació del dictamen de la Comissió, de les esmenes reservades i de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu (Dictamen: BOPC 302, 3; esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu: BOPC 332, 9).

6. Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat (tram. 200-00040/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 283, 17)

7. Projecte de llei de la millora d'urbanitzacions amb déficits urbanístics (tram. 200-00042/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat. (Text presentat: BOPC 303, 46)

8. Projecte de llei de política industrial (tram. 200-00044/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 317, 52)

9. Interpellació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 300-00151/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre les polítiques d'atenció a la dependència (tram. 300-00155/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre els espais de benvinguda educativa (tram. 300-00152/08). Grup Mixt. Substanciació.

12. Interpellació al Govern sobre les polítiques de reactivació del sector productiu (tram. 300-00153/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

13. Interpellació al Govern sobre el Servei d'Ocupació de Catalunya (tram. 300-00154/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política energètica (tram. 302-00121/08). Santi Rodríguez i Serra, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

15. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model lingüístic per a la universitat (tram. 302-00122/08). Grup Mixt. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política de suport a les famílies durant la crisi econòmica (tram. 302-00123/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

17. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política lingüística (tram. 302-00124/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

18. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins del dossier de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

D'acord amb el que estableix l'article 72.3 del Reglament i d'acord amb els portaveus dels grups parlamentaris, els proposo la modificació de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària en el sentit que el debat del punt número 8, del Projecte de llei de política industrial, es faci com a primer punt dijous al dematí.

Podem fer aquesta modificació? (*Pausa.*) Entenc que està aprovada per assentiment, i queda modificat, doncs, en aquest sentit l'ordre del dia.

Comunicació

al Ple de la composició de les meses de les comissions (art. 41.2 del Reglament)

El primer punt de l'ordre del dia és la comunicació al Ple de la composició de les meses de les comissions. Els canvis en la composició de les meses de les comissions, dels membres d'aquestes meses, han estat inclosos en el dossier de la sessió que ha estat distribuït als il·lustres diputats i diputades. Els prego, doncs, que s'eximeixi de la seva lectura.

Projecte

de pressupost del Parlament per al 2009
(tram. 230-00004/08)

El segon punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Projecte de pressupost del Parlament per al 2009. Per acord de la Mesa Ampliada, farà la presentació del Projecte de pressupost corresponent a l'any 2009 el diputat interventor il·lustre senyor David Pérez. Té la paraula.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Efectivament, per presentar el pressupost del Parlament de Catalunya per a l'any 2009.

Com vostès tenen en la documentació, el pressupost del Parlament de Catalunya per al 2009 és de 68.363.627 euros, que representa una reducció global del 5,53 per cent respecte a l'exercici del 2008. Aquesta reducció és possible fonamentalment gràcies a la congelació dels sous dels diputats i diputades, a la reducció de les despeses de protocol, també a la reducció de les despeses de publicitat i a la congelació de les aportacions als grups parlamentaris.

Pel que fa al detall dels capítols, en el capítol primer, que seria la remuneració del personal, hi ha un increment de l'1,74; en aquest capítol incloem la dotació pràcticament de la totalitat de la plantilla, l'actualització de les retribucions del personal en el mateix percentatge que preveu la Generalitat de Catalunya, les assignacions a diputats, que romandran congelades durant aquest període, i les despeses de previsió social del personal i dels diputats, que serien les quotes de cobertura social, el manteniment de les primes i pòlisses de vida i d'accidents, i els subsidis de jubilació i plans de pensió dels funcionaris.

Després, en el capítol segon, que serien les despeses de béns corrents i de serveis, hi ha una reducció pràcticament del 14 per cent, 14,7 per cent, del pressupost respecte al 2008. I en aquest capítol contemplem el manteniment i la posada en funcionament dels nous espais corresponents a les noves superfícies que guanya i de què disposarà el Parlament, l'increment de l'IPC en els contractes de serveis i de subministraments, i les previsions pressupostàries de despeses corresponents al Canal Parlament. També hi ha un increment de la contractació de serveis informàtics i una reducció important de les despeses de protocol i també una reducció important de les despeses de publicitat.

En el capítol quart és que l'increment sobre el pressupost és pràcticament zero, hi insisteixo; aquest és el capítol que es destina fonamentalment a les assignacions de grups parlamentaris, i, per tant, no hi ha cap increment ni decrement respecte al 2008. Això sí, tenim pressupostada una xifra de tres mil euros per previsió de possibles iniciatives legislatives populars al llarg del 2009.

Per últim, en el capítol sisè, d'inversions, la reducció és del 15 per cent, pel que fa a aquest capítol. Però malgrat això es farà la restauració de les façanes laterals i de les peces d'ornament d'aquestes i algunes obres plurianuals que teníem, com seria la climatització de diver-

ses zones, l'equipament del bar restaurant i de la cuina, les obres de l'àrea d'Estudis Parlamentaris, la inversió en informàtica per valor d'1,7 milions d'euros, i altres obres i adequacions en llocs puntuals de l'edifici; també l'adequació de la sala de servidors informàtics i de l'espai de l'antic bar restaurant, com a dependències del Departament de Comunicació i de les sales per als periodistes.

Res més. En qualsevol cas, permeteu-me també, en nom dels altres dos diputats interventors, l'amic Miquel Àngel Estradé i el mestre Esteve Orriols, que, en primer lloc, felicitem els serveis de la cambra, especialment el David Pol i la secretària general, l'Imma Folchi, per les seves facilitats a l'hora de fer la nostra tasca, i també, doncs, demanar-vos a tots vosaltres el vot favorable als nostres pressupostos.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Si no hi ha cap intervenció, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Procedirem, doncs, a la votació del pressupost del Parlament per al 2009.

Comença la votació.

Queda aprovat el pressupost del Parlament de Catalunya per 119 vots a favor, cap en contra i cap abstenció.

Diputat

interventor per al període pressupostari del
2008 (tram. 231-00003/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el diputat interventor per al període pressupostari del 2008-2009. El secretari quart donarà lectura a l'acord de la Mesa Ampliada del Parlament.

El secretari quart

Gràcies, senyor president.

«Diputat interventor per al període pressupostari del 2008.

»La Mesa del Parlament, en sessió tinguda el dia 14 d'octubre del 2008, d'acord amb l'article 29.5 del Reglament, acorda proposar al Ple la designació com a diputat interventor per al període pressupostari actual el senyor Jordi Turull i Negre, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, en substitució del senyor Esteve Orriols i Sendra.

»Palau del Parlament, 14 d'octubre del 2008.»

El president

Si no hi ha cap objecció podríem passar a la votació. La podem fer per assentiment? Sí? *(Pausa.)* Doncs, si és així, queda designat el senyor Jordi Turull i Negre diputat interventor per al període pressupostari següent.

Projecte de llei

de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya
(tram. 200-00023/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat i votació del Dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya. D'acord amb l'article 112.1, presenta la iniciativa l'honorable senyor Jordi Ausàs, conseller de Governació i Administracions Públiques.

El conseller de Governació i Administracions Públiques (Sr. Jordi Ausàs i Coll)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com saben millor que ningú, molt probablement, el Projecte de llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya ha estat fruit d'una tramitació parlamentària particularment llarga i intensa. I com a resultat d'aquest procés tan particular, els puc afirmar amb claredat, amb rotunditat, dues conclusions: la primera, que aquest projecte de llei gaudeix d'un ajustament impecable a l'ordenament jurídic, i la segona, que en la seua tramitació s'ha fet un esforç permanent per buscar el consens parlamentari.

Aquesta iniciativa legislativa, adreçada a reforçar la transparència i la integritat en la gestió del servei públic al nostre país, ha comptat amb el reforç jurídic que suposa el vistiplau unànim del Consell Consultiu, i és el fruit de la bona feina dels diputats i les diputades que han integrat les dues ponències encarregades de crear i de polir pacientment i en molts casos de manera, de forma molt oportuna el text legal. Des d'aquesta tribuna i en nom del Govern, els dono sincerament les gràcies per la seua dedicació i per la seua bona feina.

Em plau fer-los partícips a tots vostès de la satisfacció que representa que el nostre país faci un pas important endavant impulsant una iniciativa pionera a tot Europa, un pas endavant que donarà compliment efectiu al mandat de la Convenció de les Nacions Unides contra la Corrupció, signada a Nova York el desembre del 2003, creant un organisme especialitzat i únic a tot l'Estat amb vocació de convertir-se en exemple institucional i ser projecció arreu de l'esperit reformador que Catalunya ha representat sempre.

Segons l'índex de percepció de corrupció del 2008, elaborat per la prestigiosa ONG Transparència Internacional, l'Estat espanyol ha retrocedit del lloc vint-i-cinc al lloc vint-i-vuit. I és que si som amatents en l'actualitat es poden copsar nombrosos casos que de ben segur han contribuït a aquest retrocés.

Aquesta realitat, com és lògic, ens preocupa. I és, lògicament, un dels motius de la creació de l'Oficina Antifrau, perquè volem cuidar les nostres institucions i la percepció que es té de les nostres institucions. La comesa de l'Oficina Antifrau comprèn, en una part molt significativa, tasques de prevenció. És important, és important que algú es preocupi per la identificació de les àrees de risc i les analitzi de manera transversal. És important que hi hagi una institució preocupada a guiar, a coordinar les diverses institucions amb aquest objectiu, els ofereixi assessorament tècnic, especialment als

ajuntaments petits i mitjans, i contribueixi a la formació del personal al servei del sector públic català.

D'altra banda, també li han estat atorgades, com saben, potestats d'investigació i d'inspecció, amb la voluntat de transmetre a la ciutadania la confiança que hi haurà tolerància zero per a les pràctiques fraudulentament contràries a la integritat o que impliquin desviacions arbitràries de poder.

L'oficina s'ha de constituir, doncs, en un nou garant de la transparència i de la probitat en la gestió de l'Administració, i neix amb la missió d'ocupar les escletxes, les zones grises, les llacunes, diguin-li com vulguin, que no estan cobertes avui ni pels òrgans del poder judicial, ni per les institucions de control existents, com s'ha reconegut per part d'experts qualificats i per membres de les mateixes institucions.

I no voldria que entenguessin l'existència d'aquestes disfuncions com a fruit de la incapacitat de ningú, ben al contrari, i és precisament l'Oficina Antifrau la que neix avui amb uns objectius, amb una configuració i una capacitat expressament dissenyades per escometre aquesta tasca. I estic convençut que quan hàgim consolidat el seu espai institucional els beneficis públics seran inqüestionables.

Precisament em consta que una part significativa del debat parlamentari ha ras precisament en la interdependència i compatibilitat de l'Oficina Antifrau amb el conjunt d'institucions i ens de control.

Com poden imaginar, comparteixo amb tots vostès la complexitat i la necessitat de satisfer rigorosament aquest repte. I és que aquesta inquietud seva i meua no és banal, fins i tot, els diria que l'èxit de l'Oficina Antifrau pot dependre en bona part, en bona mesura, de la seva *habilitat* en l'encaix institucional, en la precisió que tinguin els oportuns protocols, convenis, programes d'actuació conjunta amb cadascun dels ens de control i fiscalització ja existents, i també en la concreció final del mecanisme de col·laboració amb el conjunt d'entitats i d'administracions públiques implicades.

Voldria recordar també que ens trobem davant d'una llei amb un ampli espectre d'aplicació, ja que abasta tot el sector públic de Catalunya, si bé amb una incidència diferent segons l'Administració de què es tracti. Ha estat obligat, per tant, el respecte als principis constitucionals i estatutaris d'autonomia municipal i universitària.

La inquietud social, l'opinió qualificada dels experts, la nostra pròpia visió del que volem per al nostre país ens ha encoratjat a crear aquest ens especialitzat i independent –independent. I contràriament al que algú apunta, que s'està engeixant l'Administració, crec que és fàcil interpretar que si l'Oficina Antifrau fa bé la feina, el que farà precisament és el contrari: contribuirà a muscular l'Administració i a limitar, si em permeten, colesterol.

Val a dir que és difícil quantificar els beneficis econòmics de la lluita contra la corrupció, però és ben cert que els costos de la corrupció són tant polítics, pel desgast i descrèdit institucional que suposa, com econòmics, per la fuga real que suposa la pràctica irregular.

També voldria citar un factor clau del Projecte de llei d'Oficina Antifrau i que indubtablement li confereix un ampli respecte com és la seva neutralitat, com és la seva independència. Com saben, l'Oficina Antifrau està desvinculada totalment del Govern, que no podrà controlar, que no podrà ni supervisar la seva actuació; serà aquesta cambra, serà el Parlament de Catalunya, seran vostès, senyores diputades, senyors diputats, qui escollirà el seu director o directora per una àmplia majoria, i serà aquesta cambra la que exigirà comptes a la seva actuació mitjançant la comissió parlamentària corresponent.

Considero, senyores diputades i senyors diputats, que la iniciativa del Govern, permetin-m'ho, fins i tot ha superat les expectatives d'alguns grups parlamentaris en l'esforç d'assegurar la neutralitat de la institució. Fer dependre l'Oficina Antifrau del Parlament de Catalunya no ha de permetre a ningú parlar d'instrumentalització, i no em crec pretensions si afirmo que s'ha de reconèixer que l'executiu ha fet un considerable gest democràtic i de respecte clar a la separació de poders.

Voldria incidir en el fet que alguns d'aquests elements essencials del projecte de llei que defensa el Govern no són capritxosos. La futura Oficina Antifrau complirà els elements recollits als estàndards internacionals existents recentment per l'OCDE, que analitza els diferents models i fixa els requisits de tota institució anticorrupció especialitzada, requisits que van des de criteris d'independència, transparència i responsabilitat fins a qüestions pressupostàries de designació de personal, entre d'altres que estan degudament contemplades.

El projecte que els presento s'ha mantingut intacte respecte de l'original en el seu esperit i pretensió, però ha estat adaptat, com he dit, en múltiples instàncies. S'ha adaptat a les recomanacions del Consell Consultiu, per menors que fossin; ha estat permeable a les aportacions d'experts i representants institucionals en la fase de compareixences; s'han tingut presents les recomanacions fetes pels màxims representats del Síndic de Greuges i de la Sindicatura de Comptes, i s'ha obrat en conseqüència, corregint tota eventual interferència o afebliment de llur indiscutible relleu institucional.

També voldria fer esment que el Departament de Governació i Administracions Públiques, amb un programa específic, ha copsat l'opinió tècnica i jurídica de manera permanent de nombrosos professionals de la universitat pública, del sector privat, de l'Administració, advocats, jutges, fiscals i integrants d'organismes internacionals.

I lògicament, com ja he comentat, els treballs de la ponència no han estat en absolut balders. De fet, han estat gairebé cinquanta les esmenes incorporades al text, de tots els grups parlamentaris. Els sóc sincer si els dic que ara per ara i com a fruit d'aquest llarg camí les diverses posicions —n'estic convençut, ho crec sincerament— no es troben tan allunyades. No em correspon a mi fer una anàlisi del detall de les esmenes que encara estan vives, però sí que voldria fer ressaltar l'absència d'obstacles tècnics i jurídics de pes que impedeixin el seu suport, el suport de tots els grups parlamentaris a aquesta iniciativa, a aquest projecte de llei.

Senyores diputades, senyors diputats, amb tota franquesa, considero que ens trobem davant d'una iniciativa legislativa compartida amb tots vostès que mereix un suport explícit; la seva adscripció al Parlament i la seva independència l'allunyen de tot clientelisme, i ha quedat palès que és una proposta prou fonamentada i prou necessària. El seu àmbit d'actuació ha estat revisat escrupolosament i no pateix cap inconsistència jurídica, i això ens ho ha ratificat el mateix Consell Consultiu. Les funcions encomanades d'investigació i inspecció han estat matisades, són facultat de provat interès públic. Sobre les potencialitats de l'encaix institucional ja m'hi he referit prou amb anterioritat. I les normes organitzatives i les garanties del respecte als drets i llibertats han estat convenientment consensuades amb els grups en tots aquells aspectes que han generat interpretacions difuses.

És amb aquesta convicció, senyores diputades, senyors diputats, que, partint del que he exposat i considerant el projecte apte per al consens, els desitjo un darrer debat enriquidor avui i els demano el seu vot a favor.

Per cloure la meua intervenció voldria compartir amb tots vostès el compromís del següent pas. Aprovant la Llei de l'Oficina Antifrau estem en la primera part del partit i ens convé el següent pas, ens convé la segona part del partit, que no és altra que treballar per al proper nomenament d'un director o directora de l'Oficina Antifrau; un director o directora que ha de ser triat exclusivament per la seva trajectòria, que ha de triar amb criteris de professionalitat, de solvència, d'experiència, i que ha de reunir les indispensables condicions de neutralitat i d'independència per ser acceptat per qualsevol dels grups parlamentaris aquí representats, per poder ser votat per tots i cadascun dels diputats i les diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió l'honorable diputat senyor Xavier Vendrell, que en fou designat relator.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui puc dir, sense cap mena de dubte, que és el dia més feliç de la meua vida parlamentària. Crec que ha de ser un dia feliç per tots els diputats i diputades que volem que la gestió de la funció pública sigui paradigma de transparència i d'honestedat, que ho ha de ser per tots els treballadors, els 145.000 treballadors de la Generalitat de Catalunya i els altres tants de les diferents administracions locals del nostre país. Ho ha de ser també pels ciutadans i ciutadanes que sabran que a partir d'avui hi haurà un ens que vetllarà pels seus interessos.

Ha estat un llarg periple abans no hem arribat a l'aprovació d'aquest projecte de llei que confiem que avui es faci efectiva. L'agost del 2007 es va presentar aquest projecte de llei, però vostès saben que ja venia de lluny;

provenia d'una anterior tramitació parlamentària fruit de la qual ja havia estat objecte d'incorporació de diferents esmenes.

I, com vostès saben, ha passat dues vegades per dictamen del Consell Consultiu. Han estat diverses també les incorporacions que s'han fet a partir d'aquest dictamen. Del primer dictamen ja es van fer diferents incorporacions que van portar a l'aprovació en aquesta cambrà i al rebuig de les esmenes a la totalitat, per passar a la següent fase, la de ponència, que va ser prèvia la compareixença d'una sèrie de persones vinculades per diferents motius a aquest projecte de llei i al que conseqüentment suposarà la creació d'aquesta oficina.

Pel que fa a les aportacions del compareixents convocats, he de dir que alguns van expressar únicament el seu suport a la iniciativa tal com havia estat presentada, com és el cas del cap de la Intervenció de la Generalitat de Catalunya, del president del Col·legi d'Interventors, Secretaris i Tresorers de l'Administració Local, del vicepresident de la Federació de Municipis; com ho és, com ho va ser del senyor Manuel Villoria, expert d'anticorrupció i membre director de Transparència Internacional a l'Estat espanyol, i del senyor Manuel Souto, cap de la unitat de *apoyo* a la Fiscalia Anticorrupció.

En altres casos, com és el cas dels màxims representants de la sindicatura de Greuges, de la Sindicatura de Comptes i de l'Associació Catalana de Municipis, van efectuar diversos suggeriments per tal de delimitar les funcions de l'oficina i procurar-ne un encaix institucional adient.

Al llarg de la tramitació, en què es van presentar per part dels diferents grups parlamentaris un total de cent set esmenes –després s'hi han afegit les subsegüents al dictamen del Consell Consultiu...–, en aquesta tramitació han estat incorporades prop d'una cinquantena d'esmenes.

Les esmenes presentades, si les agrupem per blocs temàtics..., hi han vint-i-tres esmenes presentades bàsicament pels grups de Convergència i Unió i el Partit Popular sobre l'adscripció a la Sindicatura de Comptes, plantejant, proposant l'adscripció a la Sindicatura de Comptes.

El Grup Mixt també presentava algunes esmenes pel que feia a garantir que aquest fos un model..., un ens autònom del Govern.

En aquest sentit, i a partir de les propostes del Grup Mixt, i algunes presentades també pels grups que donen suport al Govern, s'han fet una sèrie de modificacions com són la substitució del president del Parlament pel president de la Generalitat pel que fa al nomenament del càrrec, la supressió de l'eventual incorporació de membres del Departament d'Economia i Finances, l'ampliació de la durada del mandat del director, l'augment de la relació amb el Parlament, els aspectes formals de nomenament i cessament del director i alguns aspectes pressupostaris. Tot això creiem que fa molt clarament justificable aquesta dependència parlamentària.

Finalment, hi han aquelles esmenes que eliminen la capacitat..., home, els dos grans blocs: per una banda, per

l'adscripció, i per l'altra, aquelles esmenes que eliminen la capacitat investigadora de l'Oficina Antifrau; aquestes, bàsicament presentades pel Grup de Convergència i Unió, en la línia de restringir el cabal d'informació de l'oficina, suprimir les potestats d'investigació i inspecció i ometre tota referència a la normativa de procediment dels expedients investigadors i els drets i garanties dels concernits.

Finalment, hi ha un bloc d'esmenes en la línia de reduir les funcions i potestats de l'oficina, tot eliminant l'abast de les seves competències.

El darrer bloc, dinou esmenes més, encara, són de naturalesa molt diversa, més tècnica i d'un abast més concret i particular.

Després del debat i del dictamen, com saben, va tornar al Consell Consultiu, i a partir del dictamen del Consell Consultiu va haver-hi un nou període de presentació d'esmenes en què tant els grups que donem suport al Govern com Convergència i Unió vam presentar un seguit d'esmenes. No obstant l'esforç d'incorporació de moltes de les esmenes presentades en el primer tràmit, i acceptades directament, vàrem presentar aquestes esmenes perquè creiem que era positiu de cara a aconseguir el màxim de consens en la tramitació d'aquest projecte, tot i que el Consell Consultiu va fer un pronunciament clarament favorable.

I vull destacar-ne els punts on el Consultiu es pronunciava favorablement a aquest projecte de llei, estenent-ho, per exemple, a la compatibilitat amb la garantia de l'autonomia local i de l'autonomia universitària, considerant suficients les salvaguardes introduïdes... –cito textualment el dictamen del Consultiu–, «considerant suficients les salvaguardes introduïdes i solucionades les deficiències anteriorment advertides». Un pronunciament favorable també a l'ús del terme «probitat», un cop inclosos explícitament els paràmetres proclamats per l'article 103.1 de la Constitució, que són objectivitat, eficàcia i submissió plena a la llei i al dret. Un pronunciament favorable a l'ampliació de funcions en l'àmbit parlamentari, respectuosa de l'autonomia institucional estatutàriament garantida. Un posicionament favorable a l'acurada separació de les esferes d'actuació de l'Oficina Antifrau respecte del poder judicial i del Ministeri Fiscal, un cop eliminats la investigació i control del frau entre les seves funcions, considerant permès l'ús del terme en el títol de la llei, com vostès saben.

Es mostrava favorable, es pronunciava favorablement a la compatibilitat, entenia que hi havia compatibilitat amb el control exercit pel Síndic de Greuges en tant que l'àmbit d'actuació i els objectius de les seves activitats són diferents. Ho torno a citar textualment: «L'àmbit d'actuació i els objectius de les seves activitats són diferents» amb la Sindicatura de Comptes i amb la resta d'organismes de control, com la Intervenció General de la Generalitat o els òrgans de control dels ens locals, amb el benentès que la tècnica emprada pel projecte de llei per delimitar les funcions de l'oficina no vulnera el principi de seguretat jurídica ni comporta una manca de certesa insuperable. Ho torno a citar textualment: «Es recomana, no obstant, la cooperació amb els òrgans existents mitjançant, si s'escau» –com d'altra banda és

absolutament raonable—, «els corresponents convenis de col·laboració, a fi d'articular degudament els respectius àmbits d'actuació i de responsabilitat.»

També es mostra, el dictamen del Consultiu, favorable a la possibilitat de delegació de l'exercici de determinades potestats del director o directora..., del director al director adjunt, la figura del qual, ens diu el Consultiu, no mereix cap retret.

També es pronuncia favorablement a l'exercici de les potestats atribuïdes, cenyides a les vigències constitucionals i estatutàries, per bé que s'assenyala la necessitat d'ajustar aquest exercici al principi de proporcionalitat, connatural al reconeixement dels drets fonamentals que en puguin resultar afectats.

També es mostra favorable a la inclusió a la memòria anual tramesa al Parlament de dades identificatives, un cop recaiguda..., amb condemna penal amb sentència ferma, tal com vàrem incorporar en els treballs de la ponència.

I també es pronuncia favorablement a la capacitat d'impuls o promoció de mecanismes d'autoregulació en el si del sector empresarial privat.

Per tant, creiem que, després d'aquestes incorporacions, aquesta llei pren tota contundència jurídica, tota seguretat jurídica. Creiem que és una llei ben travada, gràcies a l'esforç de tothom, gràcies a l'esforç, evidentment, de tots els ponents, també els ponents d'aquells grups que no és previst que avui donin suport a aquest projecte, també han ajudat a millorar el redactat i a donar-ne garanties jurídiques; crec que ha valgut la pena aquest treball. Evidentment, dels lletrats de la casa; evidentment, de les persones que des del Govern ens han tramès totes les informacions que hem necessitat per tirar endavant aquest projecte. I, per tant, crec que podem estar satisfets de la llei.

Ho torno a dir: crec que avui és un dia històric. Catalunya es pot sentir orgullosa dels seus polítics i d'un govern valent que no té por de ser investigat. Presentem, doncs, amb satisfacció, aquest projecte de llei, que creiem que és per millorar l'Administració del nostre país.

Bon dia, i moltes gràcies.

El president

Ha estat distribuït el dossier de la sessió plenària amb la nova numeració de les esmenes reservades, que inclou també les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

Iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades, per ordre de major a menor. Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i posicionar-se respecte a les esmenes presentades pels altres grups parlamentaris, l'il·lustre senyor Lluís Corominas.

El Sr. Corominas i Díaz

Gràcies, president. Honorable conseller... Bé, després de tres anys, finalment tenim el Projecte de llei de l'Ofi-

cina Antifrau de Catalunya en el seu darrer tràmit parlamentari. Tot i que no difereixo de l'explicació que n'ha fet el relator, hi ha hagut parts d'aquest relat que han estat parts adequadament interessades i que en tot cas les comentaré en l'exposició de la meva intervenció.

Ja els anuncio que el nostre Grup Parlamentari votarà que no en aquest projecte de llei, també en coherència amb el debat a la totalitat que vam tenir ara fa un any, el 24 d'octubre del 2007, perquè creiem que essencialment no s'ha modificat el text que es va presentar en aquell moment i en què nosaltres ja vam presentar una esmena a la totalitat.

Els anunciem també que mantenim totes les esmenes vives que venien del debat en ponència i les presentades com a subsegüents al segon dictamen del Consell Consultiu, a excepció feta de l'esmena número 38, que la retirem. A la resta d'esmenes de la resta de grups parlamentaris m'hi posicionaré en la segona intervenció, una vegada escoltada la intervenció de tots els grups.

Tres punts per començar l'anàlisi del text. El primer: si ho posa en el pla del personal, senyor Vendrell, jo li diré que avui no és un dia feliç. Quan un parlamentari actua en les diferents facetes que tenim en aquesta cambra, la més interessant, segur, és quan estem en ponència, quan fem lleis, quan legislem; ens sentim útils a la societat, segur. Per a mi no ha estat una bona experiència, sobretot en aquesta part final. Li he de dir que en la part de l'anterior legislatura i fins al primer dictamen del Consultiu va ser una experiència enriquidora, però aquesta part final no, perquè no hi ha hagut el canvi que ens suggeria i ens demanava, conceptual, el Consell Consultiu. I, a partir d'aquí, aquest servei a la societat que hauríem de fer per fer una norma justa i que s'incardinés en l'ordenament jurídic d'una manera adequada no el fem, ans al contrari: aprovant aquesta llei avui, si és que s'aprova, el que farem és crear inseguretat jurídica, que és el pitjor que pot fer el legislador.

En segon terme, s'ha de lamentar que tots els partits que donen suport al Govern, després del buidatge competencial i del canvi conceptual que va introduir aquest primer dictamen del Consell Consultiu, no n'hagin volgut fer una anàlisi a fons i no hagin canviat allò que ara el conseller deia: «Hem mantingut esperit inicial de la norma.» Doncs, és un error. L'esperit inicial de la norma era una oficina penal, i hi havia un escamot dels Mossos d'Esquadra al servei d'aquesta oficina, hi havia secret de les actuacions... Tot això estava en el primer, i vostè diu que es manté l'esperit inicial. Doncs, és un gran error, perquè el que ens ha dit el Consultiu és que aquesta oficina només pot ser administrativa, i per tant, si mantenim l'esperit, fem un gran error i fem un flac favor al nostre país.

I finalment, per acabar aquesta introducció, tot i reconèixer el treball de la ponència i especialment del seu impulsor, en Xavier Vendrell, que ha actuat avui també com a relator, creiem que s'ha treballat en la direcció equivocada, mantenint l'esperit del primer projecte, com deia ara, i que no té cabuda al nostre ordenament. S'ha volgut tirar la llei endavant tant sí com no i sense transaccionar, sobretot, no tant els articles, sinó els conceptes que hi havia al voltant d'aquesta llei.

Bé, però anem a pams. Som conscients que patirem, des de Convergència i Unió i els que no votem a favor d'aquesta llei avui, la demagògia que vam patir al debat de l'esmena a la totalitat: «Convergència i Unió no està a favor d'una llei antifrau. Això és molt gros. Alguna cosa deuen tenir a amagar», com ens va dir el senyor Vendrell a l'anterior intervenció, ara fa un any. Bé, intentaré desmuntar-ho amb conceptes jurídics que, evidentment, són molt diferents dels conceptes polítics i demagògics que se'ns van utilitzar en l'anterior intervenció, d'ara fa un any.

Fent un relat en el temps, els recordo que la resolució del Parlament que instava a crear aquesta Oficina Antifrau la vam votar a favor, Convergència i Unió; per tant, el febrer del 2005 Convergència i Unió estava a favor de tirar endavant aquesta oficina. Va ser el Govern qui es va embolicar, ja en el primer moment, amb debats i va ultrapassar el termini que li havia donat el mateix Parlament, i ens vam situar tres mesos després del que demanava el mateix Parlament, al mes de setembre, a tirar endavant aquest projecte de llei.

Just després de passar pel Govern aquesta llei, el Grup dels Socialistes - Ciutadans pel Canvi ja van presentar sols, sense els altres dos partits del Govern, unes esmenes de contingut en aquest projecte. Tot això, evidentment, va fer que s'entretingués, i molt, tot el procés de la ponència.

Quan vam arribar en ponència, al final del treball en comissió –ho deuen recordar vostès–, hi vam votar a favor també, i vam dir: «Salvant el que ens pugui dir el Consultiu.» Però Convergència i Unió en aquell moment –i els ho recordo: juliol de 2006– també vam votar a favor del text, perquè creiem que l'oficina tenia cabuda, salvant el que es pogués dir al Consell Consultiu.

I aquí hi ha el canvi: a partir d'aquell moment el dictamen del Consultiu deixa clar que no hi ha espai competencial per a aquesta oficina, que cavalca sobre altres òrgans que ja existeixen i que, sobretot, allò que s'havia anunciat, que era el frau i la corrupció, és penal, i que no hi té cabuda. I aquí comencen, evidentment, el nostre canvi de posicionament i, si em permet, doncs, aquesta part de no ser feliç fent la llei. Per què? Perquè a partir d'aquí nosaltres hem de dir que no al que vostès pretenen, que es mantenen un esperit erroni del principi d'aquesta llei.

Què diu el primer dictamen del Consultiu, que per nosaltres és bàsic per entendre el nostre posicionament? Primer de tot, el que els deia ara: el terme «frau» és un tipus penal. Es pot parlar de pràctiques fraudulentos, es pot parlar en genèric del que vulguin, però sobretot aquesta llei hauria de dir al principi de tot que aquesta llei s'ocupa només d'aquelles corrupteles administratives, i no ho diu! En el títol –que el nom sí que fa la cosa– es manté la paraula «antifrau», i estem generant una ficció que el ciutadà no entendre. Aquesta llei, si s'acaba aprovant, només podrà actuar en temes administratius. I ho diu clarament el primer dictamen del Consultiu: diu que aquesta funció s'atribueix només al Ministeri Fiscal i a les autoritats judicials; seria usurpació de funcions, que és un altre tipus penal. Per tant, jo el que els demanaria és que fessin reflexió, perquè

aquest és un dels elements clau del dictamen, però sobretot del que no podrà ser aquesta llei una vegada es tiri endavant.

Respecte dels drets i de les llibertats dels investigats, el Consultiu també ens deia: la prerrogativa de fer una mesura cautelar, com és el secret sumarial, o, si volen, una mesura no cautelar, senzillament aplicar el secret a una investigació, és una prerrogativa penal també, no és administrativa. I l'han mantinguda, segueix en el text: el «llevat que per garantir l'efectivitat de les investigacions s'hagi de mantenir el secret i la confidencialitat...» Doncs bé, és contradictori amb el que ens ha dit el Consultiu, i vostès ho mantenen.

Tercera discrepància cabdal: ens locals i universitats. L'autonomia local i l'autonomia universitària no es garanteixen només canviant la paraula «investigar» per la paraula «examinar». Evidentment, a partir del moment que l'Oficina Antifrau comenci a investigar una universitat o un ens local, l'únic que podrà fer i ha fet alguna anomalia *administrativa* –perquè si hi ha un índex penal l'ha de posar immediatament en coneixement de la fiscalia i ja no pot actuar–..., si hi ha una anomalia administrativa sigui a universitats o sigui a l'ens local, ho ha de posar en coneixement de l'ajuntament o de la universitat, i no podrà actuar. Però és que per què mantenim la paraula «examinar» en genèric per als ens locals i per a les universitats? Per què ho fem, si ens han dit que aquest examen en genèric vulnera l'autonomia local i vulnera l'autonomia universitària?, i ho mantenim.

A més, l'OAC no pot dictar reglaments. Vam dir que l'OAC seria la que dictaria el seu propi reglament. Això també ens ho va fer veure el Consultiu.

Bé. I, finalment, l'OAC no pot dictar mesures cautelars en cap dels procediments. Seguim mantenint un títol que posa mesures cautelars. No, és proposta de mesures cautelars. Podem proposar als òrgans afectats que es tirin endavant mesures cautelars, però seran els òrgans qui dictaminaran si els tiren endavant o no, aquestes mesures cautelars, sense que això sigui vinculant.

El segon dictamen és molt més..., si volen, molt més aclaridor també en un aspecte que per a nosaltres també és essencial: l'àmbit competencial. Diu, i ho cito textualment: «L'àmbit competencial de l'Oficina Antifrau de Catalunya és complementari i subsidiari respecte als altres òrgans i entitats de control, i la seva esfera d'actuació s'haurà de limitar en negatiu respecte a aquests.» És a dir, no tenim competències, que és el que els diem des de fa un any. L'OAC no té cap competència i, a més, no és ni un òrgan estatutari ni constitucional. Per tant, el rang de les actuacions que fa sempre serà complementari i subsidiari i sempre qualsevol competència s'haurà d'interpretar, qualsevol denúncia, en negatiu. I, per tant, a favor de les altres entitats de control que hi ha en aquests moments i que coexisteixen.

Bé. No m'entretinc amb la resta de precisions que fa el Consultiu. Queda clar, doncs, que de l'anàlisi dels dos dictàmens i del text que avui portem a aprovació, que a la primera pregunta que feia a l'inici de la meua intervenció, si l'OAC a la nostra societat serà útil o no,

la resposta és que no. El nom sí que fa la cosa i creiem que ens equivoquem inclús en el nom.

Vostès ens diuen que no creiem en aquesta oficina i ho han dit durant tot aquest temps. Nosaltres els diem: «Potser vostès no hi creuen, en aquesta oficina. Per què tants mesos de retard en el compliment de la resolució del Parlament? Va ser un embolic entre vostès. Per què immediatament després de l'aprovació el Grup Parlamentari de Socialistes - Ciutadans pel Canvi va presentar esmenes contra el Govern? Per què, sense els altres dos grups? Si tanta importància tenia l'Oficina Antifrau, per què vostès no la van incloure en l'Estatut, i en aquest moment tindríem un òrgan estatutari i, per tant, respectat per la resta d'òrgans? Per què vostès no van incloure l'Oficina Antifrau com un òrgan estatutari, quan podien fer-ho? Per què no van «apretar» perquè això fos així, si tanta importància té? I, per què, vostès, si tanta importància donen a la transparència, a la lluita contra el frau i la corrupció, des de l'any 84 no s'ha fet cap reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes i van prometre, tant en el primer mandat com en aquest mandat, que vostès portarien aquí la nova Llei de la Sindicatura de Comptes que s'adeqüés a la realitat d'avui, i tampoc l'han portada en aquest Parlament?»

Jo li faré una pregunta, senyor conseller, que el seu antecessor, el senyor Puigcercós, no em va saber respondre. Digui'm un sol cas en què l'Oficina Antifrau sigui competent per davant d'altres organismes de control, un sol cas en què l'OAC passi per davant de la Sindicatura de Comptes, de Greuges, del Ministeri Fiscal, de la intervenció de la Generalitat, de la intervenció dels ajuntaments, etcètera. No n'hi ha cap, ni un, tots els altres òrgans ens passaran per davant, per tant, no hi ha competències, com els deia al principi.

I, què ens han dit el síndic major i el síndic de greuges i l'ACM, senyor Vendrell? No ens han dit que ens van fer uns suggeriments, ens van dir que hi estan en contra –ens van dir que hi estan en contra. L'afirmació en la col·laboració institucional voluntària és insuficient quan hi ha tantes coincidències en les funcions i l'àmbit territorial i competencial d'altres institucions.

O una altra afirmació: «Sembla difícil que amb la creació d'un altre òrgan parlamentari de control amb funcions i procediments similars als òrgans ja existents, s'aconsegueixi un instrument més ràpid i efectiu en la lluita contra el frau.» Això no ho diu ni en Lluís Corominas, ni Convergència i Unió, això ho diu el síndic major, senyor Joan Colom, que no és sospitós de ser convergent. «Si tenim quatre òrgans que treballen sobre el control es dona una imatge una mica peculiar, una imatge de multiplicitat de corrupció i d'inutilitat.» Això també ho diu el síndic major.

Què diu el síndic de greuges? «Si la creació de l'OAC, tal com es diu en l'exposició de motius, es justifica per la necessitat de reforçar les bones pràctiques a l'Administració pública, es produeix un encavalcament funcional amb la institució actualment existent del Síndic de Greuges que té competència exclusiva amb el dret a la bona administració recollit en l'Estatut de Catalunya.» Per tant, el síndic de greuges ens diu també que hi ha una col·lisió, una col·lisió competencial greu i que

evidentment l'òrgan que preval per sobre de l'Oficina Antifrau és l'estatutari, que és la mateixa institució del Síndic de Greuges.

I, què ens diu, a més a més, el Síndic de Greuges, senyor Ribó, que tampoc és convergent? Tot això sense cap suport estatutari, amb una operació escassament ortodoxa, perquè, fixin-se vostès que es vol crear una entitat de dret pública adscrita al Parlament, quelcom desconegut en tècnica legislativa. Per tant, un anunci ben clar que entrem en clares dificultats, notables, de limitació d'atribucions entre ambdues institucions.

Per tant, el Síndic de Greuges i el Síndic de Comptes, que són les dues úniques institucions que encara ens quedaven com a marge per poder actuar, perquè queda clar que tot l'indici penal de frau i de corrupció no s'hi podrà entrar perquè és penal, i que no es pot entrar en l'autonomia universitària i que no es pot entrar en l'autonomia local, l'únic que ens quedava, que era els comptes, sigui *ex ante* o *ex post*, o sigui també el Síndic de Greuges amb tot el que és la bona administració, ens diuen que ells són els que tenen competències.

Vull aclarir un terme que el conseller Puigcercós en el seu moment va dir, diu: «En tot cas, la Sindicatura de Comptes té l'anàlisi al final, *ex post*, i a nosaltres ens tocava l'*ex ante*.» On ho diu això? On ho posa que no es pugui fer una anàlisi abans? Qui ho diu? L'anàlisi abans la fa la intervenció, evidentment, i per què no ho pot fer la Sindicatura de Comptes?

Bé, vaig acabant. Aquesta oficina neix sense àmbit competencial propi, sense cap mena de preeminència des d'un punt de vista de l'ordenament jurídic sobre altres òrgans i institucions que es dediquen al control de l'Administració, i evidentment amb una forta manca de garanties. Acabo amb tres preguntes que són prou clares: què faran les quaranta-una persones previstes en aquest organisme? Respon la seva creació al límit de l'ordenament jurídic a l'afany intervencionista que ens té acostumats el Govern tripartit? Dotarà el conseller Castells dels 4 milions d'euros necessaris per a la creació d'aquest organisme i engrossir innecessàriament l'Administració en aquest període? Sabem que, si ho haguéssim adscrit a la Sindicatura de Comptes, no s'haurien gastat ni la meitat d'aquests 4 milions d'euros?

Mirin, en una democràcia el consens, aconseguir posar d'acord els principals actors, sempre és un valor, però encara ho és més quan del que es tracta és de determinar els mecanismes de control sobre aquesta democràcia. I aquesta llei ho és. I vostès han volgut tirar endavant aquest projecte des de la força del Govern i al marge d'una bona part dels representants del Parlament de Catalunya. I això, els ho asseguro, ens empobreix com a país.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per a la defensa de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i per posicionar-se, també, amb relació a les altres esmenes dels grups parlamentaris, la il·lustre senyora, Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president del Parlament. Anava a dir honorable conseller de Governació, de totes maneres que quedi constància. Senyores i senyors diputats, bé, arriba a aquest Ple la votació final del Projecte de llei de l'Oficina Antifrau de Catalunya, un projecte que, com el mateix conseller de Governació ha dit, bé de llarg i que arriba avui en el seu tram final, que malauradament serà l'aprovació de la llei.

Sense entrar a explicar tot l'historial d'aquest projecte de llei, sí que vull fer un petit comentari respecte a la creació d'aquest organisme de control, perquè veig que ningú se'n recorda d'on va néixer.

L'Oficina Antifrau va néixer el 25 de febrer de 2005 quan el Parlament de Catalunya va aprovar una resolució per la qual es creava una oficina de lluita contra el frau a l'Administració pública de la Generalitat i el sector públic. L'esfondrament del barri del Carmel va portar un debat parlamentari, que hi estarem tots d'acord, que va sacsejar la política catalana amb el famós 3 per cent. I, des del Grup Popular, pensem que tots aquests esdeveniments van generar la necessitat conceptual d'establir mecanismes de control en la utilització dels recursos públics. Però, clar, també convindran amb mi que cal fer les coses ben fetes. I avui, 22 d'octubre, tres anys i mig més tard d'aquesta iniciativa, que se'ns presenta per a la seva votació final, ha acabat sent una llei que havia de sortir com fos malgrat totes les advertències i objeccions que fa el darrer dictamen del Consell Consultiu. Vostès volen tirar-ho cap endavant.

Per segona vegada, la primera va ser durant l'any 2006, el Grup Popular va demanar que el Consell Consultiu dictaminés tot un seguit de qüestions que, a banda de ser inconstitucionals o no, podrien generar inseguretat jurídica als ciutadans o la col·lisió entre els diferents mecanismes de control que ja existeixen.

Respecte a la constitucionalitat algú ha dit que era impol·luta. Ho celebrem, però, escolti'm, és el que ha de ser. Perquè una norma no tan sols ha de ser coherent en si mateixa, sinó coherent amb tota la resta de normes que l'envolten. I no ho oblidem: la Constitució espanyola és la primera norma de l'Estat espanyol.

El dictamen del Consell Consultiu, a més a més, considera que s'ajusta a la Constitució espanyola i a l'Estatut. És cert, però també considera, i això ja es va recollir en les observacions emeses en l'anterior dictamen, el del 2006..., ja manifestava en aquell dictamen que la seva aplicació pràctica generaria inseguretat jurídica i dosis de conflictivitat, jo diria que elevades dosis de conflictivitat. Per tant, centrem-nos: una cosa és la constitucionalitat de la llei, ho tenim resolt, però no se'n oblidin, hi ha moltes interpretacions amb moltes qüestions, i l'altra és l'efectivitat real de la llei, l'eficàcia d'aquesta llei a l'hora de posar en pràctica les funcions que atribuïa l'OAC.

Torno a dir-ho, persisteixen i es confirmen les nostres objeccions després del dictamen del Consell Consultiu, del nou dictamen. Escolti'm, evidencia que en el moment de posar en pràctica les funcions de l'Oficina Antifrau comportarà un alt nivell de complexitat i dificultat, atès que hi han altres normes que corresponen a

altres organismes que ja existeixen i que es traduirà en una conflictivitat permanent, perquè la seva aplicació pràctica és el que generarà. I ho adverteix el Consell Consultiu, no ho diu el Partit Popular.

Miri, si algú ho vol revisar, ho cito literalment, pàgina 10, paràgraf 6, correspon a l'apartat de l'anàlisi de les diferents institucions de control: «Si en extracte el projecte de llei no mereix retret, la seva aplicació, en cada cas, comportarà un alt nivell de complexitat i dificultat, atès que l'oficina haurà de consultar el conjunt normatiu que configura els altres òrgans i entitats de control que delimiten en negatiu la seva esfera d'actuació.» D'acord?

O sigui, és que no para de dir el mateix tota l'estona, el dictamen del Consell Consultiu. Reconeix que la creació d'aquest organisme de control de l'activitat del sector públic comporta la dificultat de separar les funcions atribuïdes a l'Oficina Antifrau de les funcions atribuïdes per la normativa vigent a altres institucions i òrgans que ja existeixen. Són: la Intervenció General, la Sindicatura de Comptes, el Tribunal de Cuentas, el Síndic de Greuges o els òrgans de control de l'Administració local. Per cert, algunes de les esmentades en ram estatutari.

És que torna a reiterar les dificultats que la pràctica generarà de la seva aplicació. Escoltin, fins i tot el Consell Consultiu ja recomanava en l'anterior dictamen el fet de signar convenis de col·laboració amb els diversos òrgans i les entitats existents a Catalunya. I, en aquest sentit, nosaltres hem presentat una esmena que crea una comissió per tal de garantir una coordinació permanent i adequada entre l'Oficina Antifrau i les altres institucions.

És que clar, aquí hi ha un tema, i és que el sistema d'atribució de competències obligarà l'Oficina Antifrau a realitzar un examen detallat sobre les seves competències respecte d'altres institucions abans de portar a terme una actuació d'investigació o inspecció. Què vol dir això? Molt fàcil, doncs, que abans d'iniciar una actuació d'investigació o d'inspecció, l'Antifrau, *a priori*, haurà d'investigar-se o examinar-se a si mateixa per veure, primer, qui té les competències sobre aquella qüestió –per tant, si pot investigar–, i, segona, fins a on pot investigar.

Miri, a mi això em recorda aquella pel·lícula..., de la *parte contratante de la parte contratante*, i si més no resulta curiós per no dir còmic.

Un altre tema. No podem oblidar que l'Oficina Antifrau ocupa una posició complementària i subsidiària respecte de les institucions abans comentades. Per tant, el seu àmbit d'actuació queda limitat, des del punt de vista negatiu, per les normes que regulen les institucions anteriors. Aquí he de dir que, per cert, és tot el contrari d'allò que vostès pretenien i pretenen, i que és que totes les institucions arreu a Catalunya estiguin al servei de l'Oficina Antifrau.

I ara em permetran, senyores i senyors diputats, que els faci un petit advertiment, i és aquesta clàusula «sens perjudici» que surt a totes les lleis, que sembla que és com una moda, no? I, miri, jo he de dir-los-ho, no ofereix la màxima seguretat jurídica malgrat que des del punt de vista teòric sí que s'arriba al fet que sigui un text cons-

titucional, però és que, a la pràctica, jo sento dir-ho, la *trifulca* entre institucions està servida. I també, per cert, ho diu el dictamen del Consultiu, pàgina 8, paràgraf 8, per si algú vol comprovar-ho. De totes maneres, penso que no descobreixo res de nou, això ja es va apuntar en el tràmit de compareixences a la Comissió d'Afers Institucionals per part del síndic major de Comptes i del síndic de greuges.

Bé. Si recapitem, ens trobem, per una banda, amb la falta de precisió i de seguretat jurídica davant les competències d'altres institucions; però també, per l'altra, que aquestes dues qüestions es traslladen a la protecció dels drets dels ciutadans, i aquesta qüestió també queda expressada, reiterada i clarament en tot el text del dictamen.

I jo, miri, fins i tot davant d'aquesta actuació m'atreveiria a dir que segurament augmentaran el nombre de queixes que es presentaran davant del Síndic de Greuges per l'actuació de l'Oficina Antifrau, i els posaré un parell d'exemples: la motivació i la limitació del secret absolut de les investigacions, la recomanació que fa el Consell Consultiu sobre la memòria anual i que hauria de recollir dades estadístiques o generalitzades i no referides a persones en concret, i és que està en joc, com a mínim, la presumpció d'innocència de les persones investigades.

Bé. I fetes aquestes reflexions, les esmenes que presentava el Grup Popular i que resten vives, ho sotmetem a la seva consideració la votació, són aquelles que configuren un altre model d'oficina de control dels cabals públics. I des del Grup Popular entenem que s'ha d'ubicar des d'un punt de vista orgànic en l'àmbit d'una institució que actua amb plena independència i objectivitat. I la Sindicatura de Comptes hem de dir que és el màxim òrgan de fiscalització de la gestió econòmica, financera, comptable del sector públic català.

També posicionant-nos sobre les altres esmenes, aquestes que són les subsegüents al dictamen, presentades pels grups que conformen el tripartit, hem de dir que el nostre vot serà en contra. I, miri, la presentació d'aquestes esmenes l'únic que reflecteix és que l'ús de la retòrica acaba dient el mateix que deia abans i no suposa cap modificació significativa.

Un altre capítol que també crec que és important és el de la despesa pressupostària que suposarà la creació d'aquest nou organisme, i on el primer que ha de donar exemple en un moment de crisi econòmica és el mateix Govern. Parlem que s'ha previst dotar l'Oficina antifrau amb una dotació de més de tres milions d'euros, 3.230.000. Això per posar-ho en marxa. I, escoltin-me, l'adscripció a la Sindicatura de Comptes, tal com demanem a les nostres esmenes, ja suposaria un estalvi, perquè s'adscriu a una institució que ja està creada.

I, bé –ho torno a repetir–, ja existeixen altres organismes de control a l'Administració catalana, com són la Intervenció General, la Sindicatura de Comptes i si de cas seria necessari dotar-los de mitjans humans i econòmics i també de la legislació adequada per portar a terme les seves funcions.

Clar, jo, arribat aquest punt, les preguntes que crec que cal fer-se són: un, per què no s'han reforçat?; dos, passarà el mateix amb l'Oficina Antifrau, acabarà sent una oficina d'aparador?; quantes vegades s'ha compromès el Govern a presentar la reforma de la Llei de la Sindicatura de Comptes? Jo els en diré diverses. La primera, al febrer del 2004 i, l'última, fa poques setmanes.

Miri, jo els he fet un advertiment i ara em permetran que els faci un suggeriment, sobretot adreçat als diputats que conformen el Govern: ja que sembla que l'Oficina Antifrau s'aprovarà, comencin la seva feina investigant-se vostès mateixos, i els diré on: a la conselleria de Cultura i a l'Institut Català d'Indústries Culturals, que depèn d'aquesta conselleria. La primera feina. Miri, perquè des d'aportacions reintegrables que es converteixen per art de màgia en subvencions a fons perdut; subvencions sense que el beneficiari ho demani, això sí que és màgia total i sense avals, sense aportar la mínima documentació que a qualsevol persona física o pime se li demanaria si anés a demanar un préstec a un banc. Escoltin, en castellà hi ha un refrany molt clar que il·lustra aquesta situació, que és aquell del *yo me lo guiso y yo me lo como como Juan Palomo*.

Per acabar, s'ha lliurat a la Mesa del Parlament, senyor president, la relació d'esmenes en què es demana votació separada de les esmenes d'altres grups parlamentaris i també la retirada de la nostra esmena número 37, per bé que el nostre vot final serà en contra de l'aprovació de la llei, sento esguerrar-li el moment d'alegria, senyor Vendrell, però és que entenem que totes les objeccions i advertències que fa el Dictamen del Consell Consultiu entenem, des del Grup Popular, que vostès el que haurien de fer és retornar-se això a si mateixos i tornar a reformular una llei que, com sempre hem dit, ja que en som pioners, hem de fer les coses ben fetes.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats, president del Parlament.

El president

Té la paraula ara, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, la posición de Ciudadanos a lo largo de la tramitación del proyecto de ley podemos decir que ha cambiado, y ha cambiado en función de la propia dinámica parlamentaria y por el hecho de que algunas de las posiciones que se mantuvieron en su día, las propias comparecencias, le han llevado a efectuar un cambio de posición.

En primer lugar, quiero decir que la tramitación del proyecto de ley ha sido una ponencia constructiva en la que se han realmente valorado algunas de las enmiendas aportadas por los distintos grupos parlamentarios. En este sentido, nuestro grupo parlamentario podemos decir que ha dejado huella en el proyecto de ley en la medida que, de las veintidós enmiendas que fueron presentadas en su día seis enmiendas fueron aceptadas íntegramente, once enmiendas han sido objeto de trans-

acción y finalmente llegan cinco enmiendas vivas a este final de etapa, a este desenlace final.

Gracias a las aportaciones de nuestro grupo parlamentario el objeto de la ley se ha ampliado en cuanto a las administraciones que son objeto de su cobertura o de su ámbito. En este sentido, también es objeto de investigación, no de investigación, sino de examen, y a petición del Parlamento la actividad administrativa parlamentaria y la gestión patrimonial del Parlamento. Igualmente, en cuanto a los sujetos también es objeto de una mayor amplitud, puesto que también pueden ser objeto de cierto examen las percepciones de las subvenciones públicas al objeto de saber que el destino que se da a las mismas está conforme con la razón de la subvención. Esta es una aportación, que también nuestro grupo tuvo interés en incorporar al proyecto de ley, que ha sido aceptada.

Gracias a las enmiendas de Ciutadans se ha incorporado el concepto de probidad en el conjunto del proyecto de ley, un concepto, a nuestro juicio, bastante adecuado, a pesar de que existen discrepancias sobre su alcance, pero no deja de ser un concepto complejo, pero sí que, en la materia que aquí nos trae, adecuado.

Un aspecto substancial que a nuestro juicio servirá de referencia para otros proyectos de ley en los que estén presentes órganos que tengan vocación de independencia es la duración de los mandatos. De ahí que nosotros en su momento defendiéramos, al igual que ocurre en otras instituciones de carácter constitucional, que el mandato de este órgano fuera de nueve años no renovable. Esto, a nuestro juicio, aseguraba de mejor manera la independencia de la institución, puesto que uno de los elementos o uno de los atributos que tiene esta institución o que merece esta institución, lógicamente, es la de la independencia.

También hemos aportado mejoras técnicas en lo que se hace referencia a citas sobre las instituciones comunitarias o la Administración general del Estado. Y de igual manera también hemos expulsado del ámbito de la ley, gracias a nuestra enmienda, aquellos ámbitos intervencionistas como era el hecho de que un equipo de investigación denominado o nombrado por la *conselleria* d'Economia i Finances fuera asignado cuando estuvieran implicados los recursos de la Generalitat, es decir, casi todos.

Por lo tanto, podemos decir que nuestra marca en la ley ha tenido fundamentalmente varios objetivos: uno el de reafirmar la independencia de la institución, de ahí que nosotros entendamos que el hecho de que se haya reforzado su conexión parlamentaria mediante el nombramiento y el cese por parte del Parlament de la figura del director de la oficina, de la OAC, también en cuanto al competencia se ha ampliado su campo de actuación e igualmente en cuanto al rigor, la incorporación de determinadas enmiendas derivadas del Dictamen del Consell Consultiu también le ha dotado de una mayor calidad técnica al proyecto de ley.

Neutralidad, se ha reforzado el respeto a las otras instituciones. Y aquí se ha hecho referencia como un reproche a lo que nosotros entendemos que es una virtud,

que es el carácter complementario o subsidiario de la figura de la OAC. En modo alguno, a nuestro juicio, esta figura compatibiliza espacios, sino que complementa espacios. Yo creo que eso es el gran acierto de la institución, y de ahí que en su momento nosotros que en principio fuimos reticentes a crear un órgano propio, porque entendíamos que debía ser la Sindicatura de Cuentas la que ampliara su cobertura con una investigación, con un control *ex ante*, sin embargo, tal como ha quedado el contenido de la ley y sobre todo después de la propia intervención del *síndic de comptes* en la comisión en fase de comparecencia, en la que poco más o menos vino a decir que no quería alcanzar ni abarcar esa competencia, nosotros, dada la lectura que hacíamos del artículo 80 del Estatuto de autonomía de Cataluña, que, en principio, era generosa, *ex ante* y *ex post* en cuanto a las funciones de la Sindicatura de Cuentas, la propia afirmación del *síndic* nos llevó a cambiar de opinión. Esto pone de reflejo que muchas veces las comparecencias sí sirven de algo, por lo menos han servido para cambiar la opinión de nuestro grupo parlamentario.

De ahí que hoy entendamos que la Oficina Antifrau de Catalunya, la OAC, es una oficina que, dado su carácter preventivo e investigador, dado su carácter asesor y dado su carácter de impulsor de medidas que tratan precisamente de plasmar o impulsar la transparencia es un órgano adecuado, es un órgano que puede ser realmente válido para la finalidad con la que se crea. Es un proyecto pionero, nadie lo ha negado aquí, y es un proyecto con riesgos, tampoco lo vamos a negar aquí. Pero es un proyecto que, si funciona bien –si funciona bien–, sin duda será exportado a otras comunidades autónomas y puede ser objeto de referencia para ellas.

Ahora bien, la alegría no ha sido completa, de ahí que al final del trayecto nosotros mantengamos algunas enmiendas, y en concreto una que a nosotros nos parece determinante al objeto de aprobar o no el proyecto de ley, de darle nuestro voto favorable o no. En concreto me estoy refiriendo a la enmienda 31 de nuestro grupo parlamentario que hace referencia al nombramiento del director de la oficina, a su elección y nombramiento. ¿Cuál es la discrepancia en la que se han suscitado nuestras dudas sobre dar o no el voto favorable a la misma? Fundamentalmente nosotros defendemos que Cataluña merece el mejor director de la oficina antifraude. Es preciso abarcar el campo de acción y hacer posible que, con independencia de su origen o con independencia de su condición política, nosotros podamos contar con el mejor director de la oficina antifraude. Porque la alta misión que tiene encomendada así lo hace necesario. De ahí que nosotros propongamos aquí y le pidamos a los grupos parlamentarios que hagan un último esfuerzo de comprensión sobre la razón que motiva nuestra enmienda a este concreto artículo, que propongamos aquí la modificación en el contenido literal, y les propongo la siguiente transacción, les propongo la transacción que consistiría en pasar el número 2 al número 1 y el número 1 al número 2 de manera que quedara redactado el texto de la siguiente manera: «Per nomenar el director o directora de l'Oficina Antifrau, el president o presidenta de la Generalitat, en nom del Govern, ha de

proposar al Parlament el candidat o candidata el qual ha de comparèixer davant la comissió parlamentària corresponent per a ésser avaluat amb relació a les condicions requerides per al càrrec.» Puntu uno. Y puntu dos: «El director o directora de l'Oficina Antifrau de Catalunya és elegit pel Parlament a proposta del Govern entre els ciutadans majors d'edat que gaudeixen de ple ús de llurs drets civils i polítics i compleixen les condicions d'idoneïtat, probitat i professionalitat necessàries per exercir el càrrec. Els elegits tindran veïnatge administratiu a Catalunya.» Creemos que esta enmienda que aquí hoy proponemos deja en sus justos términos, puesto que son las condiciones de idoneidad, probidad y profesionalidad las que han de garantizar precisamente la designación del elegido para el cargo.

Esta es una propuesta que entendemos razonable y que justifica –y que justifica– nuestro voto favorable en el supuesto de que sea aceptada. Les pedimos únicamente comprensión y amplitud.

Pero esta institución, aquí, hoy se ha dicho: «Carecerá de sentido si no tiene un buen fin.» Y para eso es imprescindible que se establezcan unos mecanismos idóneos de funcionamiento. Un primer mecanismo de funcionamiento: no caben teléfonos rojos de conexión entre Gobierno y OAC. En el momento en que existan carecerá de sentido la entidad. Caerá en el más profundo de los descréditos, pero también ocurrirá si se utiliza partidistamente esta entidad. Y vemos «vendettas» políticas instrumentalizadas a través de la OAC.

Evidentemente creo necesario hacer esta advertencia, a la vista de lo que se ha manifestado hoy aquí, puesto que el sentido de la institución es ése: hacer factible las buenas prácticas y la transparencia en la administración. Sin «vendettas» políticas y sin mirar a otra parte, por supuesto, pero siempre teniendo en cuenta que el mecanismo, el instrumento que la ha de regir es el buen fin administrativo.

En definitiva, la ley tendrá sentido si el órgano cumple con su misión. Lo dijo el profesor Villoria Mendieta en el curso de la comisión: «Puede haber normas excelentemente diseñadas, pero si no hay un órgano que se dedique a investigar, a controlar, a preocuparse porque los hechos que se relatan en las declaraciones sean ciertos, pues no sirven para nada.» Es decir, si no hacemos un órgano adecuado, tenemos un órgano adecuado pero no lo ponemos en práctica, y no tenemos a la persona idónea para llevarlo a efecto, no servirá para nada.

De ahí que quiera hacer hincapié en este acto en la necesidad de elegir bien, de escoger bien, en la necesidad de hacer un buen nombramiento; un buen nombramiento que garantice la independencia, la neutralidad y la competencia de la institución. Les exhorto a todos los grupos parlamentarios a que nos pongamos manos a la obra, y le exhorto al *president* de la Generalitat para que cuando remita a los candidatos a la cámara, sean realmente candidatos que puedan ser aceptados porque reúnan las condiciones idóneas. En el momento en que contengan alguna mácula de dependencia partidista, o de falta de profesionalidad, sin duda estarán entorpeciendo el funcionamiento de la institución y la estaremos matando *ab initio*. Insisto: el órgano existe,

el órgano puede funcionar bien, pero sin la persona adecuada el órgano estará condenado al mayor de los fracasos. Por eso les exhorto a ser especialmente cuidadosos a la hora de proponer los nombres de los directores de la oficina.

En cuanto..., hace referencia a las otras enmiendas que han presentado los grupos parlamentarios. Nuestro grupo no dará apoyo a las que incardinaban la institución a la Sindicatura de Cuentas, por las razones a las que antes he aludido: la propia sindicatura no quiere –la propia sindicatura no quiere. Y de ahí que nosotros entendamos que la vía idónea es ya otra.

Igualmente, lo que hace referencia al título, al nombre de la ley, sí entendemos que es factible llamarla Oficina Antifraude o, como proponía el Grupo de Convergència i Unió, la oficina en favor de unas buenas prácticas y transparencia... –ya no me acuerdo porque el nombre era larguísimo, el que proponía el Grupo de Convergència i Unió–, pero en todo caso, en este caso también sería aceptado por nosotros.

Y a efectos de visualizar la razón de ser de nuestra oposición en estos momentos, parcial al contenido del proyecto de ley, procedemos a retirar todas nuestras enmiendas, a excepción de la enmienda número 31, que da una redacción al artículo 5 del proyecto de ley, y que sometemos a la transacción, y que sea valorada de forma positiva para que goce de un mayor apoyo parlamentario una ley que en definitiva puede ser positiva; puede ser positiva si se ponen los instrumentos adecuados, se dota de medios, y se dota de personas que garanticen realmente la función y el objetivo para el que hoy se propone este proyecto de ley.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula per defensar les esmenes dels grups parlamentaris, i posicionar-se respecte de les esmenes presentades també pels altres grups, l'honorable senyor Xavier Vendrell, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Vendrell i Segura

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i diputades, honorable conseller, la voluntat d'aquest projecte de llei, l'esperit d'aquest projecte de llei, l'esperit amb què es va iniciar aquest projecte de llei i l'esperit que es manté avui és crear una eina útil per acabar amb la corrupció; aquest és l'esperit. I això és el que planteja el conseller quan diu «es manté l'esperit inicial», efectivament. Continuem amb la voluntat d'acabar amb una corrupció que existeix, que podem fer veure que no la veiem però que existeix. I no ho dic jo tampoc, ho diuen els organismes internacionals de control.

L'organització Transparència Internacional, en els índexs de percepció de la corrupció i en els índexs de transparència dels ajuntaments, ens indica que també al nostre país hi ha corrupció. El nostre país en un sentit institucional, Principat de Catalunya, i per a alguns en un sentit ampli... No sé si n'és conscient vostè, senyora Belén Pajares: al País Valencià i a les Illes existeix la

corrupció. I, per tant, hem de treballar-hi. De moment, els hi confesso, l'Oficina Antifrau no tindrà competències al País Valencià i a les Illes. Em sap greu però de moment no serà possible. Però, en qualsevol cas, sí que treballarem perquè aquí, a Catalunya, no hi hagi corrupció.

Ens sembla que aquest és un pas endavant molt important, que dona compliment al mandat de la Convenció de les Nacions Unides contra la corrupció. És una iniciativa pionera a tot l'Estat, i ens en sentim orgullosos –ens en sentim orgullosos–, perquè igual que ens agrada reflectir-nos en determinats països del nord d'Europa pel que fa a les garanties socials i als serveis socials que presten els seus governs als seus ciutadans, també volem arribar als seus nivells de transparència, de netedat, d'honestedat, de claredat de la gestió pública.

Permetin-me emular aquella frase: fets i no paraules. No ens conformem amb declaracions institucionals. Volem tirar endavant un projecte que sigui efectiu, deixar-nos de proclames. Creiem que hem fet els deures, creiem que allò que se'ns està reclamant des de Nacions Unides, avui, de forma pionera, tira endavant en el nostre país. I ho fem amb una visió de futur, ho hem dit i ho reiterem. Pensin el que vulguin, però això no és cap cacera de bruixes. És una tasca de prevenció.

Senyora Belén, si al nostre Govern hi ha algun dubte, volem que s'investigui, sense cap mena de problema. No volem que hi hagi corrupció a cap organització, a cap administració, a cap entitat o institució subvencionada per la Generalitat de Catalunya. No volem que n'hi hagi enlloc, i ens és igual qui governi. I per això no és una proposta oportunista d'un grup que està a l'oposició i que vol ser martell d'heretges del Govern, sinó que des del propi Govern tenim molt clar que això no pot passar i que no pot haver-hi dubtes.

I això és fruit d'un compromís programàtic del nostre partit, que ja vàrem fer constar en l'acord del Tinell a finals del 2003, i que per nosaltres és un vaixell insígnia, per nosaltres és un element clau i important.

I creiem, senyors de Convergència i Unió i del Partit Popular, evidentment, que si estiguéssim dos anys més donant-li voltes, encara hi podríem fer algunes millores, però creiem que Déu n'hi do l'esforç, com indicava el representant del Grup Mixt, senyor José Domingo, l'esforç que s'ha fet per part dels grups que donen suport al Govern, d'incorporar esmenes, d'escoltar, de dialogar, de debatre, d'admetre aquells aspectes en què la llei podia fluïxegar, perquè finalment acabés sent una llei com cal, una llei efectiva i blindada jurídicament.

I entenem, i en això faig incís especial al Grup del Partit Popular, que la dependència de la Sindicatura de Comptes podria ser també vàlida, però hem optat per la que creiem que és millor, i ho creiem honestament. Vostès en aquests moments, bàsicament la seva reserva principal d'esmenes fa referència a aquest aspecte. Mirin, nosaltres creiem que és preferible la dependència directa del Parlament, ja que ens assegura una major visibilitat, inamovibilitat del director i control parlamentari directe públic transparent, mentre que la dependència de la Sindicatura de Comptes és considerada disfun-

cional pels experts, insòlita i sense precedents en dret comparat, i rebutjada, amb discreció però amb fermesa, pel propi síndic major.

És per això que sotmeto novament a la consideració dissident dels dos grups restants les consideracions que ens han dut a la tria de l'opció parlamentària, molt especialment, hi insisteixo, en el cas del Partit Popular.

Hem tingut present que ambdues institucions actuen en diferents estadis operatius. Se n'ha parlat a bastament en aquest Parlament. El senyor Oriol Pujol ens feia referència ahir a un informe de la Sindicatura de Comptes, deia ell, dels anys 2005-2007. Permeti que l'esmeni, l'informe aquest, que és l'Informe 1/2008 de la Sindicatura de Comptes, fa referència al 2005, no al període 2005-2007 sinó al 2005.

I això creiem que n'és la prova. La Sindicatura de Comptes quan rep la informació referent als estadis comptables del 2005, abans no ha fet tot el procés i tramitació, ens anem a dos, tres anys vista, i això no és el que pretenem. El que pretenem és poder actuar de forma anticipada. O és que la proposta insistent de dependre de la Sindicatura de Comptes és perquè... Ahir el senyor Oriol Pujol ens deia: «...la Sindicatura de Comptes que lidera el PSC...» Potser això va en la línia de les declaracions d'aquest cap de setmana del senyor Duran, que cal que governin Convergència i PSC, i per tant prefereixen que sigui PSC qui controli. Miri, escolti'm, la Sindicatura de Comptes, la sindicatura de Greuges i l'Oficina Antifrau són organismes –són organismes– que necessàriament han de tenir una voluntat d'independència. I creiem que la sindicatura de Greuges i la Sindicatura de Comptes ho han demostrat sobradament i han estirat les orelles a membres del Govern, de Convergència, dels Socialistes, d'Iniciativa indistintament, quan han cregut que ho havien de fer. I, per tant, quan vostès mateixos s'agafen insistentment a declaracions del síndic de greuges i del síndic de comptes no pot ser que després descreditin d'aquesta manera la sindicatura de Greuges i la Sindicatura de Comptes, com crec que d'una manera poc responsable va fer ahir el portaveu de Convergència i Unió. Crec que no és la manera.

Creiem, per tant, que sí, que és el Parlament qui ha de nomenar el director d'aquesta oficina, i, per tant rebutgem les vint-i-dues esmenes de Convergència i Unió i del Partit Popular que hi han presentades al respecte.

Pel que fa a l'encaix institucional, creiem que el projecte ha aconseguit evitar la redundància i el solapament amb la resta d'institucions, comptant amb les valuoses aportacions que han fet en aquest sentit Sindicatura de Comptes i sindicatura de Greuges, i, en aquest sentit, rebutgem la proposta 74 del Partit Popular, i les subsegüents del Consell Consultiu de Convergència i Unió.

Pel que fa a les relacions amb l'autoritat judicial i el Ministeri Fiscal, l'activitat de l'oficina creiem que s'haurà de desenvolupar, i així ho estableix la llei, dins els límits competencials que el Consell Consultiu ens ha indicat, i sense envair, per tant, les atribucions de la magistratura ni del ministeri fiscal. Efectivament així consta en el text legal, i així serà.

Ara bé, la coordinació de l'Oficina Antifrau amb les institucions que integren el poder judicial, no és sols possible, no sols és productiva sinó indispensable. I en aquest sentit..., és en aquest sentit que em permetran recordar la compareixença del cap de la unitat d'interventors de la Fiscalia Anticorrupció, que crec que ens hauria de merèixer un respecte, que davant la comissió parlamentària deia –amb les seves pròpies paraules–: «envejant una institució cridada a omplir les llacunes existents», les llacunes que tenim en aquest sentit.

El senyor Corominas ens deia «però és que no té competències». I tant que té competències!, en prevenció i en detecció. Ja sabem que a vostès, doncs, no els sembla bé que hi sigui i que faci aquestes tasques, però, miri, quan parlem de prevenció ens referim –fixi's tot el que li diré–: a l'anàlisi i prospecció de les àrees de risc; a l'avaluació periòdica dels instruments jurídics i administratius de lluita contra la corrupció; a l'acarament i seguiment de les declaracions de béns i interessos dels alts càrrecs i els electes locals, quan escaigui; a l'assessorament als ajuntaments, especialment aquells que per la seva dimensió no disposen dels recursos específics; i a la col·laboració en la formació en matèria ètica pública, a la implementació i monitoratge de codis ètics; a l'examen de la normativa de contractació de personal o d'altres transversals que incideixen en la transparència de la gestió pública, i també a l'establiment d'indicadors. Miri si en pot fer de feina. Feines que avui no està fent ningú.

Quants casos ha portat a fiscalia la Sindicatura de Comptes o la sindicatura de Greuges per corrupció de l'Administració? No s'està fent aquesta tasca perquè vostès saben que aquestes entitats no estan pensades, no estan dissenyades per a fer aquesta tasca. I és per això que nosaltres creiem que aquesta oficina no només pot fer-hi, sinó que ha de fer aquesta tasca.

I en capacitat investigadora? També sabem que no els hi agrada, però escolti'm, el Consell Consultiu va donar llum verda a la capacitat d'investigació i inspecció de l'oficina, un cop eliminat el terme «frau» de l'articulat, i exclòs, per tant, l'il·lícit penal de l'objecte de la seva competència.

Dir, i em sap greu dir-li ho, que l'Oficina Antifrau no pot investigar és fer una interpretació tramposa, interessada..., inexacta del dictamen del Consell Consultiu. L'Oficina Antifrau no és una pantomima per cobrir l'expedient, els ho dic molt seriosament, també he de dir molt seriosament que no és una oficina de col·locació de ningú, tampoc no anem per aquí. Per tant, evidentment, rebutgem les esmenes que fan referència, bàsicament de Convergència i Unió, esmenes, bé, ja saben vostès quines són, no m'hi allargo, que fan referència a rebutjar la capacitat investigadora de l'oficina.

Són molts els temes i poc el temps, però fent un repàs molt ràpid... L'àmbit d'actuació..., de l'àmbit d'actuació tampoc no es pot fer, creiem, ja cap retret, constitucional ni estatutari al control sobre els ajuntaments, les universitats, o a la resta del sector públic de Catalunya. Hi han elements que permeten treballar sense que hi hagi cap tipus d'invasió i, per tant, creiem que la in-

dependència dels ajuntaments i de la universitat està garantida.

Pel que fa a l'organització de l'oficina, tampoc no entenem que hi hagi objecció als criteris d'organització de l'oficina després de veure el dictamen del Consultiu i després d'incorporades garanties addicionals com la publicació de la relació de llocs de treball, la reserva de funcions del personal funcionari específicament habilitat. Hi ha llocs en què no hi poden anar amics, ni parents, ni coneguts, ni saludats, ha d'anar-hi gent capacitada, preparada, la més adequada, i així serà.

El senyor Domingo, al qual ja he esmentat, li agraeixo l'esforç que han fet..., i sap que li ho dic sincerament, l'esforç que han fet per incorporar..., que hem fet nosaltres per incorporar, i l'esforç que ha fet vostè, doncs, per poder anar transaccionant i posant-nos d'acord i garantir que aquesta oficina fos el que ha de ser.

Ens diu que té una darrera objecció en un aspecte molt concret. Miri, jo li proposo que incorporem en aquest sentit allò que diu estrictament l'Estatut d'aquest país, l'Estatut de Catalunya: «Els elegits tindran veïnatge administratiu a Catalunya.» Per tant, proposo aquesta transacció, que quedaria tota la part anterior igual, i al final posaríem: «Els elegits tindran veïnatge administratiu a Catalunya», que és tal com ho diu l'Estatut. Per tant, és això el que volem que quedi clar.

Sap vostè que nosaltres no tenim cap problema sobre quin és l'origen de ningú, nosaltres el que volem és, evidentment, que sigui un ciutadà d'aquest país qui dirigeixi aquesta oficina i, per tant, crec que amb aquest redactat podem posar-nos d'acord i podem tirar endavant aquest projecte.

Creiem, doncs, que aquesta oficina, l'Oficina Antifrau, en aquesta part ja molt final d'aquesta tramitació veurà la llum en un projecte seriós, rigorós... Jo els dic, i ho saben, senyor Corominas, senyora Pajares, saben que em sap greu que no s'hi incorporin, evidentment, cadascú té dret a fer el que cregui que és més convenient. Creiem, realment, que vostès saben també que jurídicament s'ha fet tot l'esforç que no ha de comportar cap problema, que serà una oficina que permetrà la tranquil·litat de tots els ciutadans i totes les ciutadanes, que no serà un nou centre de cost –no serà un centre de cost–, senyor Pujol, sinó un eficient generador d'estalvi per al nostre país.

Esquerra avui es vol reivindicar orgullosa, motor d'aquesta oficina. Al Congrés dels Diputats vàrem acabar amb els donatius anònims, creiem que avui s'acaba amb la impunitat. Creiem que els catalans i les catalanes aquesta nit podran anar a dormir un xic més tranquils i més tranquil·les. (*Remor de veus.*) N'estem satisfets i, per tant, els demanem per enèsima vegada, un cop fet el posicionament de les esmenes, que a banda de la transacció, doncs, com he dit, votarem en contra de la resta d'esmenes excepte les subsegüents del Consultiu i les tècniques. Insistim una vegada més a demanar-los un esforç per incorporar-se en aquest projecte de llei molt positiu per al nostre país.

Gràcies, senyors diputats i senyors diputades.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Té la paraula, per defensar la posició del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats, efectivament, avui clou aquest periple legislatiu de l'Oficina Antifrau, un periple que ha estat llarg, un periple que es va iniciar l'any 2005, un periple difícil, complicat, jo suposo que per la complexitat que representa posar una peça nova, una peça legislativa nova en l'àmbit de la lluita contra el frau en el nostre país.

Han estat dos governs els que han fet dos projectes de llei antifrau, dos relators, diversos ponents, dos informes del Consell Consultiu, diversos consellers implicats, però finalment s'arriba a una proposta que jo crec que, d'alguna manera, dona satisfacció a la voluntat dels diferents partits polítics d'aquesta cambra de com havia de ser aquesta oficina.

El resultat final és el que volíem nosaltres? Doncs, miri, segurament no al cent per cent –segurament no al cent per cent–, però això no impedeix dues coses: primera, que hi podem votar a favor, i, segona, la convicció que estem davant una bona llei que preserva la transparència i la integritat de les administracions i del personal al servei del sector públic a Catalunya.

Nosaltres volíem que aquesta oficina depengués menys del Govern i més del Parlament a través de la sindicatura, i hem de dir que en el segon projecte que presenta el Govern jo crec que depèn clarament del Parlament, a més a més el nomenament del director el fa el Parlament. Estem davant d'un cessament taxat, el control es fa per part de la cambra i la durada del mandat és independent de la legislatura. Per tant, ja estem davant d'una proposta que depèn clarament del Parlament.

Nosaltres volíem que quedessin clarament garantits els principis d'autonomia local, que no quedaven clars en el primer projecte de llei. Amb el nostre vot favorable, per tant, nosaltres vam proposar que anés el Consell Consultiu, va ser el Consultiu que va fer moltes alegacions a aquesta possibilitat, però també hem de dir que en el segon projecte aquesta garantia d'autonomia local queda perfectament garantida.

Nosaltres també volem la creació d'aquesta oficina perquè és important aquesta tasca de vigilància, de didàctica, de control en la pràctica..., que ha de ser una pràctica d'èxit, d'excel·lència en l'Administració pública del nostre país. Pensem que per evitar l'existència de frau és molt important millorar també l'Administració pública i estem fent-ho des d'una política proactiva. És a dir, no volem actuar quan ja s'ha produït una cosa i per tant anem a veure com ho arreglem, no?, volem actuar de manera proactiva per mirar que no es produeixi allò que precisament no ens agrada. Nosaltres no volíem un grup de mossos adscrits a aquesta oficina, i això ja no s'ha produït.

Els grups de l'oposició, fonamentalment Convergència i Partit Popular, fan referència fonamentalment al posi-

cionament en contra d'aquesta llei pel que diu el dictamen del Consell Consultiu. I joestic d'acord que en el que deia el primer dictamen del Consell Consultiu no s'aguantava aquesta oficina, però hi ha un segon dictamen del Consell Consultiu al qual vostès no han fet tanta referència. I en aquest dictamen del Consell Consultiu, es diu: «No, és que no queda garantida l'autonomia universitària.» El dictamen del Consell Consultiu diu: «El Projecte de llei de l'Oficina Antifrau ha introduït salvaguardes suficients que ens permet afirmar que no és mereixedor de retret constitucional des del punt de vista de la garantia de l'autonomia universitària.» Pàgina 12.

Diu: «No, és que no queda clar el principi d'autonomia local.» El dictamen del Consultiu, el segon dictamen del Consultiu diu: «Per tot això entenem –literalment, pàgina 16– que els preceptes de l'OAC s'han examinat pel que fa a l'Administració local, s'ajusten a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia de Catalunya.»

Un altre element de molta discrepància, la no invasió de competències amb altres mecanismes, judicatura. A la plana 20 diu clarament: «del que s'ha exposat fins ara podem arribar a la conclusió general que l'Oficina Antifrau no envaeix competències o funcions reservades a òrgans o institucions previstes a la Constitució, Estatut d'autonomia i la resta de l'ordenament jurídic.»

Les discrepàncies quant al nom, diu: «No, és que és mot important el nom –el nom.» Escolta'm, el dictamen del Consell Consultiu diu que l'actual projecte de llei, encara que manté la denominació d'Oficina Antifrau a l'organisme que crea, no inclou entre les seves funcions la investigació i el control del frau, per la qual cosa l'objecció que varen formular al seu dia manca de justificació en aquesta ocasió, a més, hem d'afegir que l'opció d'un nom o d'un altre nom, per a una entitat que es crea forma part de la llibertat del legislador ja que el nom per si mateix manca d'efectes jurídics des del punt de vista que estem analitzant.

En el tema del síndic. Ja s'ha explicat a bastament, en aquesta proposta no hi ha cap invasió de competències, ni al Síndic de Greuges, i, a més diu, i a la mateixa conclusió es pot arribar amb relació a la Sindicatura de Comptes. I, per últim, el tema que tant ens preocupava a tots nosaltres –a tots nosaltres–, com era el tema de les garanties jurídiques, que era clarament a la plana 36 de l'informe de què estem parlant, que des d'aquest punt de vista les garanties previstes a l'Oficina Antifrau a favor de les persones subjectes a un procediment d'investigació de l'oficina resulten, en línies generals, suficients. Per tant, l'informe del Consultiu diu que aquesta oficina es pot tranquil·lament tirar endavant.

Si l'únic argument del PP i de Convergència és que l'informe del Consultiu diu una cosa diferent, no és veritat, aquest no és l'argument, és una altra història. El Consultiu diu, *okay*, endavant, no hi ha cap element d'inconstitucionalitat, ni en contra de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Van fer alguns suggeriments? Per això hem presentat nou esmenes, que ara també es sotmetran a votació.

Alguns veuen en aquesta llei –i faig referència a un diari d'avui–, una mena d'oficina de col·locació, una mena

de, també... –algú s'hi ha referit com un «xiringuito». Jo penso que això és injust, sincerament, jo crec que això és injust. Després de tota la feina que hem portat durant tot aquest període des d'un punt de vista institucional crec que és injusta aquesta referència, aquesta mena de col·locació. De la mateixa manera la referència que és una cosa que també, una altra oficina de col·locació referida a la Sindicatura de Comptes... Jo crec que això és una barbaritat des d'un punt de vista institucional, començar a parlar d'espais de col·locació, de repartiment entre els partits polítics... Jo crec que això és una barbaritat, us ho dic sincerament, i, a més a més, quan s'hi hagi afegit per culminar tot aquest procés, i, a més a més, i des del punt de vista també d'espais de col·locació la sindicatura de Greuges. Jo crec que es fa un flac favor, eh?, a aquesta cambra, i si em permeten, en aquest sentit, un toc d'atenció d'aquelles coses que jo crec que en el debat parlamentari no s'haurien d'admetre. I en aquest sentit jo crec que reivindicuem una miqueta més de manca de sentit de país i manca de sentit institucional a un partit que ha governat aquest país durant molt de temps.

Mireu, comentava la Belén Pajares que, efectivament, hi ha mecanismes de control a l'Administració pública catalana, absolutament d'acord. I són suficients? Són suficients? Podem fer alguna cosa més? Aquest és l'esperit de l'oficina –aquest és l'esperit de l'oficina. Podem fer alguna coseta més? Doncs, sí, aquest és l'esperit de l'oficina i, per tant, aquest és l'esperit que nosaltres hem afrontat tot el debat parlamentari d'aquesta llei.

Però, mireu, acabo ja, acabo amb la referència que va fer l'antic diputat, Lluís Miquel Pérez quan va venir aquí al Parlament de Catalunya a la comissió parlamentària, a una comissió parlamentària, en nom de la Federació de Municipis de Catalunya, perquè jo crec que aquesta frase final que ell va fer és la frase que millor conté l'esperit del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi quan afrontem aquesta llei. Però també els he de dir, senyores i senyors diputats, que per damunt de tot el que demanàrem als representants municipals, almenys de la Federació de Municipis de Catalunya, és que quedés constància, i així ho faig, de l'honorabilitat de la immensa majoria dels electes locals i dels servidors públics que s'esforcen cada dia per fer bé les coses i actuar sense cap tipus de màcula en la seva gestió, i només deixant com a exemple, gairebé anecdòtic, algunes actuacions irregulars que serien objecte d'aquesta llei, d'aquesta oficina, per la qual cosa és en aquesta la seva naturalesa no podem donar altra cosa que el nostre suport.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats. Bé. A mi m'agradaria començar

per fer uns agraïments. Trobo que no és una llei fàcil. Fa molt que estem en aquest debat, de fet, l'arrosseguem des de l'anterior legislatura, i existien elements formals i jurídics complexos. De fet, ja partiem d'un dictamen del Consell Consultiu, que ja s'havia pronunciat en el tràmit anterior, i crec que ho hem tingut en compte en tot moment. Però jo crec que això no hauria estat possible sense la bona feina i l'assessorament del lletrat, Pere Sol, i també la cordialitat, que no la voluntat sempre de consens, amb què hem treballat tots els ponents.

Bé. Crec que podem dir que, malgrat les distàncies en el posicionament, que ens han acompanyat durant tot el procés, hem treballat per reduir-les, encara que no hagi estat possible en la majoria dels casos.

Dit això, entraré a defensar el nostre vot favorable, el vot d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa a aquesta llei. Bé, nosaltres creiem que amb aquesta llei Catalunya avança, sense cap mena de dubte, en el compromís de les institucions amb la ciutadania per millorar la qualitat democràtica d'aquest país, que prou falta ens fa. I per això sí que cal intervenir.

Sabem que la corrupció, les males pràctiques, la manca de transparència són unes de les principals causes de desafecció, del distanciament de la ciutadania amb la política o amb els partits polítics. Crec que no ens podem quedar amb els braços creuats esperant que es condemni els corruptes, sinó que tenim el deure d'anticipar-nos, d'intervenir-hi abans, de prevenir-ho. A més a més, la corrupció s'ha d'entendre en termes amplis, perquè també així ho entén la ciutadania. La corrupció no s'esgota en els fets penalment sancionables, sinó que hi ha un conjunt d'accions que, encara que les institucions no les denominin directament «corrupció», els ciutadans i ciutadanes els consideren immorals i il·legítims perquè s'abusa de la situació de poder o es posa per davant l'interès privat sobre el general.

Hem d'avançar per una ètica pública. Si la desconfiança cap a la política i el rebuig que provoca són un dels problemes importants de la nostra democràcia, i la corrupció n'és una de les causes, potser caldrà reduir o eliminar aquesta corrupció en el sentit ampli, no? Potser ens cal enfortir i reforçar el lideratge de la cosa pública, del compromís ciutadà, que es restableixi la confiança entre els representats i els representants, que ens allunyi d'aquesta imatge de la picaresca constant que impregna la manera de fer de les nostres institucions públiques i privades..., no la manera de fer, sinó la percepció amb què se'ns considera. Crec que precisament aquesta llei té molt a veure amb tot això: té a veure amb l'ètica, amb el compromís amb allò públic, amb el bon govern, amb l'interès general, amb la representativitat real i, en definitiva, amb la democràcia.

Els vull recordar la compareixença del senyor Manuel Villoria, que ja s'ha comentat, de Transparència Internacional, una de les organitzacions més prestigioses a nivell global en la lluita contra el frau, la corrupció i les males pràctiques. Aquesta organització coneix bé també la situació i les dades del país, i ens posava de manifest l'existència de llacunes importants en aquest àmbit i la necessitat que existeixi una oficina d'aquestes característiques; una oficina independent que precisa-

ment reculli i analitzi dades, estudis, investigui, generi iniciatives, faci recomanacions i actuï abans que els escàndols s'hagin produït i que col·labori amb la resta d'institucions, com passa en altres àmbits, de manera normalitzada.

Però és que no només ell, sinó també el senyor Souto, membre de la Fiscalia –és a dir, que investiga en el mateix camp–, va dir que tenia enveja de Catalunya, precisament; que era envejable que a Catalunya es liderés, que estiguéssim liderant com a país un pas molt significatiu per cobrir les deficiències i els buits en els mecanismes i òrgans de control existents. Ens han de venir de fora per dir que hem d'estar orgullosos, que liderem des de Catalunya un pas pioner per millorar els controls i lluitar contra la corrupció en el nostre país.

«No podem controlar només els poders públics cap endins» –també ens deien–, «sinó que cal tenir en compte la relació existent amb l'anterior, saber qui i com s'està beneficiant.» I això a vostès no els acaba d'agradar, perquè no és fàcil reconèixer que no ho abastem tot. Els canvis no són fàcils, i és cert que l'aparició de l'Oficina Antifrau suposarà un abans i un després en les formes de treballar del sector públic de Catalunya, i caldrà inserir-la també en el nostre mapa institucional i estatutari. És complex, és cert, però és inevitable aquest període d'adaptació i l'establiment de mecanismes de coordinació institucional. Cal reforçar, precisament, aquesta òptica de cooperació i lleialtat institucional, com el mateix síndic major deia, que no es pot veure aquesta nova Oficina Antifrau de Catalunya com una rival, sinó que caldrà aprendre a treballar des de la complementarietat de les dues institucions.

I, tornant a les llacunes existents, hem de recordar que la Fiscalia actua quan un fet és conegut o hi ha denúncia prèvia. Però abans d'arribar a aquest moment hi ha un llarg camí a recórrer en la prevenció, en l'educació, en la investigació i promoció de bones pràctiques. Però és que, a més, l'Oficina Antifrau pot anar més enllà, tal com estableix aquesta llei i garantint el marc institucional estatutari i legal existent.

El Consell Consultiu –no cal que ens ho tornem a dir, perquè crec que tots ho tenim molt clar– ha avalat el projecte i reconeix que els avenços ja s'havien produït respecte a l'anterior informe. S'havien resolt i corregit, d'acord amb les seves indicacions i els detalls i serrells que podien quedar respecte a la publicitat de les dades. L'especificació competencial de les funcions ha quedat recollida amb les esmenes que la ponència ha incorporat després de les consideracions del Consell Consultiu.

Però aquest projecte garanteix també l'autonomia local, l'autonomia universitària i també garanteix el respecte a les institucions que han treballat i treballen des de les competències que tenen atribuïdes la Sindicatura de Comptes, el Síndic de Greuges –i aquí no m'estenc perquè ja ha estat molt reiterat en el debat.

Però, finalment, sí que vull comentar una de les esmenes de Convergència i Unió, la número 9, on vol suprimir les competències de l'Oficina Antifrau o la capacitat d'investigar les activitats de persones físiques i entitats i empreses privades quan aquestes es relacionen amb

el sector públic. Si li traiem aquesta capacitat, de què parlem? Perquè no ens enganyem, que la majoria de casos de corrupció, de frau, de males pràctiques no es donen de l'Administració cap endins, sinó de la relació de l'Administració amb els interessos privats. És d'aquí d'on surten la majoria d'escàndols, no? Doncs, per què no hi podem entrar, en la relació dels recursos públics en l'àmbit privat? Precisament, la corrupció tracta de primar l'interès privat per sobre del públic. I això és el que volem canviar.

Jo no acabo d'entendre, sincerament, el seu posicionament. Des del principi, no l'han volguda, aquesta oficina, no els agrada, els molesta. I això no és demagògia, senyor Corominas. Ho demostren..., i ho demostren anant més enllà, a vegades intentant deslegitimar les nostres institucions escollides democràticament, com ho feien les declaracions del seu portaveu. És barroer –és barroer. I no s'amaguin amb aquests tipus d'arguments, afrontem-ho: sembla que vostès no volen millorar les pràctiques del sector públic; com a mínim, sembla que no volen prevenir el frau, els contractes il·lícits, el mal ús dels recursos públics, etcètera. Nosaltres sí que ho volem. Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida sí que ho volem i per això votarem aquesta llei.

I això no és demagògia. Perquè diuen que volen l'Oficina però la volen buidar de contingut. Ja ho he dit: hi ha llacunes en la lluita contra el frau, i també ens ho han dit des de fora –ens ho han vingut a dir des de fora. I cal prevenció, cal examinar per denunciar, i després, en tot cas, ja ho posarem a disposició de la Fiscalia.

Jo en el debat a la totalitat del projecte..., des del nostre grup la defensàvem, defensàvem la necessitat de la seva existència, i el que ens han demostrat Convergència i Unió i el Partit Popular és que no la volen perquè els molesta. Si té unes competències, creuen que són excessives; si l'ajustem, llavors diuen que no és operativa i que no serveix per a res. Doncs, des del nostre grup no ho entenem. Sabem que aquesta oficina serà el corc dels poders públics, i potser no els agrada que els fiscalitzi?, per això tantes traves? Nosaltres la votarem perquè sí que creiem que el Govern ha d'intervenir –i tant!–, i també el Parlament ha d'intervenir. L'intervencionisme? Doncs sempre que calgui, perquè és el nostre deure.

Des d'Iniciativa - Esquerra Unida, des d'un grup polític que es guia pels principis de l'equitat, de l'ètica i de l'ecologia defensem, per tant, l'Oficina Antifrau, perquè avança en el model de democràcia que nosaltres defensem.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

El senyor Corominas demana la paraula.

El Sr. Corominas i Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Per posicionar-me sobre les esmenes de la resta de grups. En primer terme, cal dir que donarem suport a totes aquelles esmenes que vagin amb relació a adscriure l'Oficina Antifrau a la Sindicatura de Comptes, en coherència amb el debat que hi

ha hagut, perquè creiem, a diferència del que han exposat algunes de les persones que han intervingut, que d'aquesta manera es garantiria que no malbaratèssim els recursos públics. És un organisme que existeix. I jo els he de rectificar: el síndic de comptes no va comparèixer per dir que no volia aquesta adscripció de l'oficina. El que va dir el síndic de comptes és que hi ha dos models: un, adscriure l'oficina a l'Executiu, tot i garantint-ne la independència –que no deixa de ser l'OLAF, per entendre'ns–, i, l'altre, adscriure-la al poder judicial, en tot cas, amb una oficina especialitzada dintre de la Fiscalia. «Que no hi ha un tercer model», va dir el síndic de comptes, i va acabar dient: «Ara, si es manté el model que vostès proposen, que és molt *sui generis*, molt atípic, doncs, evidentment aquesta Sindicatura de Comptes ho acceptarà.» I, tal com s'ha dit, l'Estatut ens dona peu que la sindicatura pugui fer aquesta anàlisi abans que es produeixi l'informe, com es deia ara, amb un retard de dos o tres anys. Per tant, per què no a la sindicatura? I, per tant, no malbaratar recursos públics creant un nou organisme, quan des de la sindicatura es pot fer.

Si m'ho permet, també, l'esmena del títol és bàsica, precisament ho dèiem ara, és a dir, el Consultiu el que diu és: «És que s'ha tret la paraula “frau” de tota la llei; per tant, es pot mantenir en el títol.» Per què la mantenim, si s'ha tret de tota la llei? Quina raó hi ha? El nom sí que fa la cosa, si és «antifrau», doncs ha d'analitzar el frau. Però si resulta que el frau no es pot analitzar, doncs aquesta esmena té tot el rigor..., quan la vam presentar evidentment estava prou pensada. El Consultiu no és que doni l'ok, el Consultiu el que diu és que el text que li hem presentat és estatutari i constitucional. Però el segon dictamen del Consultiu –que, si vol, no en fem un gran debat, senyor Pérez– diu que s'han d'interpretar quinze punts d'interpretació d'una determinada manera, entre ells el del secret, el de les competències, el de la complementarietat i subsidiarietat, el de la interpretació en negatiu de les competències que pot tenir aquest òrgan.

Senyora Ortiz, aquest òrgan... –aquest òrgan–, la Sindicatura de Comptes ja investiga, el Síndic de Greuges ja investiga, el Ministeri Fiscal investiga. No tenim cap por a res. Què va dir el síndic de comptes? Que amb la imatge de quatre organismes actuant sobre el mateix, que és la corrupció i el frau, donem una imatge realment lamentable. No és ni pionera ni innovadora. El que donem és el que va dir ell: un risc. I ho cito textualment: «S'ha de protegir enormement la confidencialitat i els drets d'audiència i el propi de contradicció, si no, es pot generar una carrera de denúncies que posarà en perill les carreres de funcionaris i de càrrecs electes honestos.» Això ho diu el síndic major, no ho diem nosaltres. Per què? Perquè amb aquesta voluntat intervencionista al final sí que es pot crear una altra cosa. I els organismes actuals, si cal, dotem-los més; dotem millor la justícia, dotem millor la Sindicatura de Comptes, fem la nova llei, la sindicatura de greuges.

El síndic de greuges, què ens va dir? Que és motiu d'esmenes. Ens va dir que tot això de la prevenció, que nosaltres volem en aquesta llei, que vostès també en fan bandera, tot això de la prevenció és la «seva» competència. I ens va dir, a més, que si entrava l'Oficina Antifrau feia usurpació de funcions i que ell vetllaria

perquè el Consell de Garanties Estatutàries li atribuís aquesta competència. Home, si això no és prou clar per, d'alguna manera, denotar la inutilitat d'aquest organisme fora del que és la Sindicatura de Comptes, evidentment no entenem res.

Bé, I, senyor Vendrell –i acabo–, la interpretació tramposa es pot fer tant per part seva com per part meua. Jo no he intentat fer una interpretació tramposa. Evidentment, quan el Consultiu ens dona dret a interpretar, el que intentem, uns i altres, és defensar el millor possible les nostres posicions i no pas fer trampa.

Ara ve la segona fase de la llei, com deia el conseller, i nosaltres estarem amatents tant a la voluntat que hi hagi de consens per al nomenament del director com també el que és el desplegament de..., no el reglament, sinó aquestes normes de règim interior de què ha d'anar acompanyat. Però, sobretot, els demanem que ho facin sense, d'alguna manera, utilitzar l'oficina abans d'hora; que no hi hagi el que ha passat fins ara, que es designa una persona durant tres anys perquè tiri endavant aquesta oficina, quan la feina l'hem fet tota aquí, al Parlament; que no hi hagi tampoc truca-des per fer ja els convenis de col·laboració, quan qui ha de fer això..., és una vegada creada l'oficina –i es fa avui, això. Per tant, és l'oficina qui ho ha de fer, no pas el departament.

Si tot això no hi és, que crec que ens posarem d'acord, nosaltres evidentment el que voldrem és que aquesta oficina, si avui es vota, funcioni bé, malgrat estar en contra de la seva creació autònomament del que és la Sindicatura de Comptes.

Res més, i moltes gràcies.

El president

Senyora Pajares, té la paraula.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, president. Primer de tot, agrair al senyor Vendrell l'esforç que fa per sumar-nos a la llei. Però, clar, també he de dir-li que, lliçons d'honestat, transparència i bon govern, les mínimes, si us plau. Tolerància zero cap a qualsevol tipus de frau. I, miri, em permeto recordar-li que els primers que van presentar a aquest Parlament de Catalunya una proposició de llei que creava l'Oficina Antifrau van ser nosaltres, el Partit Popular de Catalunya, perquè el Govern no donava compliment a un mandat del Parlament.

Respecte al dictamen del Consell Consultiu, jo, senyor Pérez, *así, a voz de pronto*, he trobat com catorze advertències, objeccions, digui'n com vulgui. I, clar, no es tracta d'una qüestió d'esmenes; es tracta d'una qüestió de tot el conjunt d'un text. A més a més, les esmenes que va presentar el Govern, que ha presentat el Govern, subsegüents a aquest dictamen, és que no arreglen res; fan ús de la retòrica per tornar a dir el mateix.

El dictamen, a més..., vostè ha tret el tema dels ens locals; és que fins i tot torna a interpretar..., o sigui, a parlar d'un tema que se suposava que ja estava superat, que era el de l'autonomia dels ens locals, i per si de cas

torna a recordar-ho, eh?, i és a la pàgina 7, paràgraf 1. Vostè ha llegit una cosa; doncs, jo en dic una altra.

Pel que fa al síndic major, el síndic major, senyor Domingo, el que ha dit és que està a disposició del Parlament de Catalunya, no ha dit res més. I a més a més, bé, jo revisant els antecedents de l'anterior llei, on es deia que la Sindicatura de Comptes resultava desaconsellable i inviable..., dit això i tota l'explicació, es pot fer servir per a tot el contrari: per dir que serveix i que pot fer la Sindicatura de Comptes... De fet, nosaltres amb la nostra proposició de llei és el que vam dir: reformar la Sindicatura de Comptes adscriuint aquesta nova oficina. Tampoc ha de ser tan dolent el tema d'adscriure la Sindicatura de Comptes, tal com ha dit el senyor Corominas, quan en el primer tràmit el Grup Socialistes va presentar les esmenes, tot sol –hem de dir-ho–, on adscrivien –eren exactament les mateixes que les nostres–, on adscribia l'antifrau a la Sindicatura de Comptes.

Un altre tema: adscripcions institucionals *versus* independència. Escolti'm, l'OAC, l'Oficina Antifrau, es relaciona amb el Govern per mitjà del president de la Generalitat o del conseller que es determini, i amb els ens locals per mitjà de l'òrgan unipersonal que representi; és l'única institució que està determinada d'aquesta manera. I, ja que s'ha parlat tant de Sindicatura de Comptes i de Sindicatura de Greuges, ara els posaré els articles; els els dic així, molt breument. La de Comptes: es relaciona amb el Parlament a través de la comissió; memòria, s'envia al Parlament anualment, i després, una vegada aprovat aquí pel Parlament de Catalunya, s'envia al Govern –una. Dues, Gregues: es relaciona amb el Parlament a través de la comissió i presenta un informe anual al Parlament, i aquí queda la cosa. Vull dir, no té res a veure, i això sí que és independència respecte a l'antifrau.

El senyor Pérez també deia, referint-se a les institucions que ja existeixen..., es preguntaven si es podia fer alguna cosa més. Jo ja li he dit, el que es podria fer: una, dotar-los de mitjans econòmics i humans, i dues, donar legislació adequada per portar a terme la seva feina. A més, he fet tres preguntes: una, per què no s'han reforçat aquests mitjans?; passarà el mateix a l'Oficina Antifrau, acabarà sent una oficina d'aparador?, i tres, quantes vegades s'ha compromès el Govern a presentar la reforma de la Sindicatura de Comptes? Un munt de vegades.

Per tant, entenc, com he dit abans, que no es tracta d'un tema d'esmenes, que es tracta d'un tema d'un conjunt d'un text que no creiem satisfactori, que l'únic que crearà és complexitat, elevades dosis de conflictivitat i una inseguretat jurídica permanent, i, per tant, hi donarem el vot en contra.

També he de dir-los que no vull acabar la meua intervenció sense agrair a la resta de ponents la cordialitat, com ha dit la senyora Ortiz, en el si de la ponència: el senyor Corominas, el senyor Pérez, el senyor Vendrell, la senyora Ortiz i el senyor Domingo, i, com no podia ser d'altra manera, al lletrat de la comissió, el senyor Pere Sol.

Gràcies.

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Para posicionarme respecto a las enmiendas de los otros grupos parlamentarios. En cuanto al nombre de la cosa, que es el título de la misma, he de decir que, efectivamente, nosotros no hemos hecho bandera de este tema. El tema de la Oficina Antifraude, pues a lo mejor, quizá sería realmente, a la vista incluso de las aportaciones que se han hecho en las comparecencias..., de ser susceptible de ser modificado. En definitiva, se ha seguido un criterio histórico en cuanto a que comenzó así, y a veces cuesta cambiar las cosas. También es cierto que el nombre –que ahora sí lo he encontrado– de «Oficina per a l'impuls i l'aplicació de la transparència i les bones pràctiques del sector públic català», tampoco es que nos hiciera mucha gracia, en el sentido..., sobre todo por agotamiento; es decir, terminar de leer este título era riesgo de asfixia para algunas personas. Con lo cual he de decirles que en este tema nosotros procederemos a abstenernos, en lo que hace referencia al título del nombramiento, puesto que no hemos hecho bandera del título ni del nombre.

En lo que hace referencia a las enmiendas sobre la Sindicatura de Cuentas, yo he hecho mención en mi intervención anterior a que en su momento nuestro grupo parlamentario defendió la conveniencia de que fuera la Sindicatura de Cuentas la que asumiera *ex ante* la investigación y control de todas las prácticas destinadas a la transparencia, a mantener la transparencia y las buenas prácticas. Lo que sí es cierto, y es verdad lo que dice la señora Pajares en cuanto a la literalidad de... Pero también es verdad que a una pregunta, en concreto mía, dirigida al Síndic de Greuges sobre si quería asumir la competencia, la competencia *ex ante*, puso una cara así como de circunstancias y diciendo: «Bueno, si ustedes me lo ordenan, yo lo asumiré», pero, claro, era «a la fuerza ahorcan». En este sentido, lo que quería reflejar en mi intervención es que la impresión que se tuvo de la intervención del *síndic* es que, si le obligan y la ley lo ordena, pues lo asumirá, pero su voluntad primera no era esa. De ahí que no podamos darle apoyo a las enmiendas dirigidas en ese sentido.

Y en cuanto a la única enmienda que hemos sostenido al final de este debate parlamentario, a la vista de la aceptación que han efectuado en este acto y en esta sede el grupo parlamentario y entiendo que, con él, todos los grupos que dan apoyo al Gobierno, nuestro grupo mantendrá la enmienda transaccional y somete a votación esta enmienda con el contenido literal con que se procedió a su lectura por parte de mi persona en este acto. Y, a la vista de la aceptación, se formula el cambio de voto y nuestro grupo dará apoyo al proyecto de ley.

Y dará apoyo al proyecto de ley, y lo quiero decir con satisfacción, en primer lugar, porque entendemos que se están poniendo las bases para, realmente, hacer posible una mejor administración pública catalana, un mejor control de toda la empresa pública, un mejor control de las subvenciones públicas y, en definitiva, unos ins-

trumentos que si es cierto..., y quiero remarcar, porque me parece fundamental en este acto, que dependen fundamentalmente de la persona, del nombramiento. No nos equivocamos; si nos equivocamos en el nombramiento y no damos los medios adecuados, desde luego hoy estaremos cometiendo un fraude, ese sí que será un verdadero fraude, pero a toda la sociedad catalana. Desde luego, los catalanes no nos merecemos que hoy pongamos las bases para un fraude. Entiendo que con la aportación y con la aprobación de hoy estamos poniendo los instrumentos para tener realmente una mejor administración, con buenas prácticas y más transparencia. Por eso damos el apoyo a la misma.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

S'ha acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Doncs, passem a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió. L'esmena 38 ha estat retirada –també, de fet, la 37, del Grup Parlamentari del Partit Popular–, i la 75 i la 75 bis, el grup considera que decauen. Si és així, comencem amb la votació. *(Pausa.)*

En primer lloc, votarem les esmenes números 13, 19 i 34.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 47 per vots, 81 en contra i 2 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes números 9, 39, 63, 64 i 66.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 84 vots en contra.

Votarem seguidament l'esmena número 27.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Votarem seguidament l'esmena 79 *quater*.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor i 84 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes números 1, 33, 50, 51, 52, 55, 67, 83 i 91.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 72 vots en contra.

Votarem seguidament les esmenes números 4 bis, 27 bis, 27 ter, 79 bis i 90 bis.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 60 vots a favor i 70 vots en contra.

Votarem seguidament l'esmena número 91 bis.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 59 vots a favor i 72 vots en contra.

Seguidament votarem les esmenes números 26, 62, 68, 77, 78, 80, 81, 82, 84, 85, 86, 93, 98, 106 i 107.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Seguidament votarem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 72 vots en contra.

Passem a la votació de les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votarem les esmenes números 2, 28, 53, 54, 95, 96, 100 i 101.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 72 vots en contra.

Votem les esmenes següents: 73, 74 i 102.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 71 vots en contra i 48 abstencions.

Seguidament votem les esmenes números 97, 99 i 104.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor i 72 vots en contra.

Votem la resta d'esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 70 vots en contra i 49 abstencions.

Passem, seguidament, a la votació de les esmenes del Grup Mixt que, de fet, hi ha la transaccional sobre l'esmena número 31.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Ha estat aprovada per 84 vots a favor i 47 vots en contra.

La resta d'esmenes del Grup Mixt han estat retirades.

Passem a la votació de les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Primer votarem les esmenes números 76 bis, 79 ter, 83 bis i 83 ter.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Han estat aprovades per 72 vots a favor i 59 vots en contra.

Votarem, seguidament, l'esmena número 39 bis.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Votem, seguidament, l'esmena número 90 ter.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Ha estat aprovada per 72 vots a favor, 12 vots en contra i 47 abstencions.

Votem, seguidament, l'esmena número 106 bis.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Ha estat aprovada per 121 vots a favor, 10 vots en contra i cap abstenció.

Seguidament, votarem l'esmena número 27 *quater*.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Ha estat aprovada per 129 vots a favor i 2 abstencions.

Finalment, votarem l'esmena número 106 ter.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

Que ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Passem a la votació de la resta del text del dictamen del projecte de llei.

Comença la votació.

(Pausa llarga.)

El Projecte de llei de la creació de l'Oficina Antifrau de Catalunya ha estat aprovat per 72 vots a favor i 59 vots en contra.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

Projecte de llei

de la Presidència de la Generalitat i del Govern (tram. 200-00032/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat i votació del dictamen de la Comissió d'Afers Institucionals sobre el Projecte de llei de Presidència de la Generalitat i del Govern.

Els faig avinent que, de conformitat amb el que estableix l'article 118 del Reglament del Parlament, l'apro-

vació d'aquest projecte de llei requereix l'aprovació en votació final per la majoria absoluta dels membres del Parlament. Aquesta votació es farà en acabar la darrera votació del dictamen i es farà, evidentment, doncs, no abans de tres quarts de dues..., dos quarts de dues del migdia –no abans de dos quarts de dues del migdia.

Ha estat distribuït el dossier de la sessió plenària amb el text de les esmenes reservades per defensar en el Ple que inclou també les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu i les esmenes tècniques.

D'acord amb l'article 109.4 i 112.1, té la paraula per presentar els treballs de la comissió la il·lustre diputada senyora Lúcia Santos, que en fou designada relatora.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, president. Consellers, conselleres, diputats, diputades, iniciem amb aquest tràmit el debat per a l'aprovació del Projecte de llei de Presidència i Govern de la Generalitat.

Estem davant d'un projecte que, quan esdevingui llei, substituirà en la seva pràctica totalitat la Llei 3/1982 que, durant més de vint-i-set anys, ha regulat les màximes institucions d'autogovern de Catalunya –la Llei del Parlament, de la Presidència i del Consell Executiu.

Per tant, no és una llei qualsevol la que avui portem a debat i aprovació; és una llei que es situa en el centre neuràlgic del nostre autogovern. És una llei institucional que desenvolupa el títol segon de l'Estatut pel que fa al president i al Govern exclusivament, però també més extensament.

Com sabem, ara, la institució del Parlament es troba regulada en la seva pròpia norma, en la del Reglament del Parlament.

La llei compta amb quaranta-set articles que s'estructuren en tres títols. El primer, dedicat a la Presidència, Estatut, atribucions del president. El segon, al Govern, organització i funcionament i atribucions del Govern. I el tercer, a la responsabilitat política i a les relacions del president i del Govern amb el Parlament.

Més endavant, en la part final, tenim les disposicions addicionals, transitòries, finals, modificatives, derogatòries respecte de les quals voldria destacar tres coses.

Primera, que introduïm en aquesta llei, per primera vegada, una referència –una petita referència– a l'Estatut dels expresidents de la Generalitat. El tractament i el paper que han de tenir els expresidents és una assignatura pendent que tenim aquí i a la resta d'Espanya, probablement, a causa de la nostra turmentada i curta història democràtica que no ens ha permès establir encara una tradició de reconeixement institucional i ritus i valors cívics prou assumits.

En segon lloc, que introduïm també aquí l'estatus del cap de l'oposició, que abans estava regulat en el Decret 256/2004 i que ara derogarem amb aquesta llei. És una figura, certament, de naturalesa parlamentària però, en la pràctica, amb una posició singular de relació amb el Govern que justifica la seva inclusió en aquest text.

Del punt de vista de tècnica jurídica, hi ha en el text d'aquesta llei una novetat que pot semblar menor però que no em resisteixo a mencionar. En el procés legislatiu actual, les lleis són cada cop més complexes i les remissions, modificacions i derogacions mútues més abundants i no sempre prou clares.

La tècnica i la sistemàtica que hem emprat en aquesta llei en l'ordenació de la part final, de les disposicions especialment a impuls del lletrat, agrupant les diverses modificacions de cada llei sota la rúbrica de «disposicions modificatives», és una novetat i una bona contribució a garantir la seguretat jurídica pel biaix d'una informació precisa als operadors jurídics.

Com a consideració general podem dir que estem davant d'una llei que nova l'anterior en la mesura que incorpora el marc institucional establert pel títol segon de l'Estatut, com dèiem. Però que, al mateix temps, és una llei de continuïtat, en un doble sentit. Primer, perquè la llei acull el que podríem anomenar el bagatge, l'*acer-vo*, l'aquí, d'aquests trenta anys d'autogovern de Catalunya, allò que s'ha anat incorporant al nostre model, particularment en matèria d'òrgans superiors i òrgans tècnics –els comissionats, els delegats de Govern–, però també en la forma –competència i jerarquia de les disposicions reglamentàries i l'elaboració de projectes de llei–, ja que tots aquests aspectes s'han incorporat a la llei. Amb tot això i les derogacions de les lleis que es fan, el règim jurídic del president o presidenta del Govern i del Govern mateix de la Generalitat queda integrat en un únic cos normatiu.

En segon, hi ha continuïtat també perquè la llei segueix el model institucional del nostre sistema en els seus principis informadors i estructures bàsiques, que es caracteritzen perquè el nostre model és de govern parlamentari, és a dir, és per mediació d'aquesta cambra, i sotmetent-li el programa de govern, que el Parlament escull d'entre els diputats o diputades d'aquesta cambra el president de la Generalitat.

I també perquè el nostre –tal com recorda el Consell Consultiu– és un parlamentarisme racionalitzat, és a dir, que fa de l'estabilitat del Govern –de la governabilitat, si es vol dir així– un bé d'interès general a preservar.

I aquests dos principis es projecten clarament en el text, no sols en l'elecció del president, sinó més especialment en les relacions amb la cambra.

Si ens atenem a la tramitació, aquesta llei, que és densa i més prolixa que la seva antecessora, ha estat objecte de diverses esmenes, tant per part dels grups que donen suport al Govern, com per part dels grups de l'oposició.

El model i la circumstància política del moment han fet que aspectes molt concrets de discrepància, significativament la introducció de la figura del vicepresident, o el fet, per exemple, que algun grup tingui recorregut l'Estatut davant del Tribunal Constitucional o algun altre doni suport a aquest recurs i, per tant, demanés la supressió de determinats articles –per exemple, tots aquells que mencionen les vegueries, entre d'altres– o bé aquells que proposen, amb un canvi de model substancial respecte al que nosaltres coneixem, una limitació

de mandats, han dificultat un consens que de ben segur existeix en bona part de la resta del text.

Aquests dissensos van portar els grups de l'oposició a sol·licitar dictamen del Consell Consultiu sobre l'adequació a l'Estatut de diversos articles –en el cas del Grup del Partit Popular– o del text en general –en el cas del Grup de Convergència i Unió– i també a formular esmenes reservades que seran debatudes en aquest Ple.

El Consell Consultiu en el seu dictamen número 288, de 5 d'agost de 2008, es va pronunciar favorablement sobre el caràcter estatutari del text, particularment amb relació a la qüestió més controvertida –la qüestió més discutida– que és la compatibilitat o que ha estat la compatibilitat de les figures del conseller primer i del vicepresident amb l'Estatut i també entre elles mateixes, essent com son facultatives o potestatives i excloents entre si.

El Consell Consultiu ha formulat, però, alguns pronunciaments de caràcter interpretatiu amb relació a l'article 12.2 respecte a la funció de coordinació que no pot ser delegada quan el president és titular d'un departament, amb relació al 23.2 sobre que és el president qui dóna compte de les modificacions, o respecte al 26.1, en què ens diu que cal incloure la menció al Reglament del Parlament quan fem referència al procediment per a la designació de membres d'organismes estatals.

Aquests pronunciaments han estat aollits pels grups que donen suport al Govern i han estat formulats com a esmenes subsegüents al dictamen. També alguns d'aquests pronunciaments del Consell Consultiu de forma interpretativa responen o han estat recollits en esmenes subsegüents del Grup Popular, que proposarem d'acceptar en la redacció que finalment ens proposin els serveis tècnics d'aquesta cambra.

Altres apreciacions del dictamen també apareixen reflectides en esmenes subsegüents dels grups que donem suport al Govern, així com hi han algunes propostes d'esmenes tècniques del lletrat i, per tant, dels serveis tècnics de la cambra.

Sabent que el marge de maniobra dels diferents grups era el que era, que hauria estat desitjable –tenint en compte el profund caràcter institucional d'aquesta llei, però també, és cert, una llei que té una càrrega profunda, una càrrega política molt profunda–..., ens hauria agradat –dic– poder arribar a un consens més ampli –que jo entenc que, en bona part i malgrat els resultats, existeix–, he d'agrair, vull agrair a tots els ponents –al senyor Homs, al senyor Montanya, al senyor Domingo, al senyor Miralles, a la senyora Simó– la feina i l'esforç posat i la cordialitat del debat, fos en ponència o en negociació bilateral. Al lletrat senyor Pitarch, com sempre, he d'agrair el seu valuós assessorament i consell tècnic que, juntament, amb el curós treball del lingüista, senyor Tudó, han aconseguit millorar l'estructura, la dicció i, per tant, la comprensió i coherència del text.

Moltes gràcies.

El president

Iniciarem el debat amb la defensa de les esmenes reservades per ordre de major a menor. Té la paraula, en

primer lloc i per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, a aquest projecte de llei el Grup de Convergència i Unió hi va presentar una esmena a la totalitat i en el debat corresponent vàrem esgrimir fonamentalment tres motius, no? Primer, que calia, crèiem –suposo que tothom ho deu creure això–, ser seriosos i no fer el ridícul. En segon lloc, que calia superar –suposo que tothom ho creia– el partidisme, és a dir, situar la llei per sobre les decisions de partit, ben legítimes, per cert, i personals de cada moment i donar-li la màxima estabilitat possible i el màxim sentit institucional possible. I tercer, crèiem que calia respectar –suposo que també tots hi devem estar en això– i aprofitar el nou marc estatutari, no?

Com saben, aquella esmena a la totalitat no va prosperar i per això des del Grup de Convergència i Unió vàrem presentar un seguit d'esmenes parcials al text, fins a un total de trenta-quatre. I en fer-ho vàrem tenir en compte els arguments dels diferents grups parlamentaris en el debat de la totalitat –per això serveixen, també, ni que sigui, els debats de la totalitat, no?– a què ara feia referència, amb la voluntat bàsicament de facilitar el consens.

I en aquest sentit, si vostès repassen el diari de sessions d'aquell debat, podran comprovar que algunes de les esmenes que vàrem anunciar des de Convergència i Unió finalment no les vàrem acabar presentant. És el cas, per exemple, de la limitació dels mandats del president, no? Aquest és un compromís programàtic de Convergència i Unió i –això ens semblava– també era un compromís programàtic dels grups que donen suport al Govern del tripartit, no? De fet, el pacte del Tinell, que en l'anterior debat s'hi feia una clara referència, no?, com a full de ruta, deia literalment que cal reformar la Llei 13/82, que és de fet el que estem fent avui en molta part, no?, limitant la reelecció indefinida del president de la Generalitat i establint una durada temporal màxima a l'exercici del càrrec.

Però ara, davant del que és, com deia, aquesta reforma de la Llei 3/82, vostès, qui dona suport al Govern, al tripartit, renuncia a limitar els mandats dels presidents, a obrir aquest debat, fent honor, a criteri nostre, una vegada més a aquella màxima que els distingeix de «paraules i no fets».

La limitació de mandats, igual que la reforma de les regles electorals, creiem que no pot ser una decisió unilateral de cap grup polític ni tampoc de cap majoria política; requereix especialment un gran consens, no? I coneixedors com érem que el tripartit no pensava aprofitar aquesta ocasió per fer allò a què s'havia ell mateix compromès, que s'hi havien vostès mateixos compromès, vàrem optar per no presentar esmenes i no forçar aquest debat en aquest sentit. És una llàstima que no hàgim aprofitat entre tots aquesta ocasió.

Tot i que com els he comentat des del Grup Parlamentari de Convergència i Unió ens va semblar que calia

prioritzar aquelles esmenes que podien suscitar més consens, com s'ha explicat abans, aquesta és una llei institucional bàsica que fóra bo que hagués nascut amb el consens necessari, no?, ni així els portaveus del tripartit s'han vingut a acceptar cap proposta del grup que els parla, en nom de qui els parla, que de fet és el primer grup d'aquesta cambra.

Vostès saben, i ho hauran repassat, perquè estan totes viues en el dossier que se'ns ha repartit, que de les trenta-quatre esmenes presentades pel Grup de Convergència i Unió, a excepció d'una, que era una qüestió, diguem-ne, que no venia al cas perquè no era matèria d'aquesta llei, tothom ho va veure de seguida i hi vàrem estar d'acord, de totes les que hi tenien a veure, totes les esmenes, de trenta-tres esmenes presentades sobre aquesta llei, no ens n'han acceptat ni una –ni una. De trenta-tres esmenes, no n'han acceptat absolutament ni una.

És evident que des de Convergència i Unió podem estar equivocats en moltes coses, no?, tantes com vostès vulguin. Com ho és també que..., vaja, que l'actitud de no acceptar ni una sola de les aportacions de Convergència i Unió no s'ajusta amb la voluntat expressada de consens ni amb el que en podríem dir una lògica democràtica que requereix una llei institucional bàsica com aquesta. I jo els ho dic, a més a més, certament, amb el cor trencat: és des d'aquesta perspectiva que podem afirmar –i qualsevol observador objectiu que s'ho miri– que aquesta llei neix tocada de mort, no?, perquè està imbuïda d'un partidisme extrem al servei estrictament d'una conjuntura, és a dir, al servei de la curta mirada pròpia de qui no té projecte de país ni tampoc, si vostès m'ho permeten, sentit institucional.

Crec honestament, i els ho dic amb tota honestetat, que entre tots avui no estem fent el servei que es mereix aquesta institució i que es mereix el desplegament de l'Estatut, no? Ja ens hi posem també nosaltres, perquè, si no hi ha hagut consens, deu ser responsabilitat de tots. Però, hi insisteixo, de trenta-tres esmenes presentades, ni tan sols una acceptada, doncs, home, era per fer-ne una anàlisi en profunditat.

Perquè realment era tan difícil assumir alguna de les aportacions de Convergència i Unió? Per exemple, com és que no han acceptat ni una sola referència als drets històric contemplats a l'article 5 de l'Estatut, on s'estableix una posició institucional singular per a la Generalitat de Catalunya quan estem fent una llei que és la Llei del president i del Govern?

O un altre exemple. Com és que en tractar de l'estatut personal del president de la Generalitat s'han negat a establir que aquest té una posició preeminent a Catalunya per davant del president del Govern espanyol i no més per darrere del cap de l'Estat espanyol? Que era possible fer una opció des del punt de vista legal en aquesta llei..., no?, quan de fet l'Estatut, en l'article 67.5, ens ho permetria de fer.

O encara un altre, no? Per què s'han negat a establir que correspon al president de la Generalitat exercir la més alta representació de la nació catalana, no? Jo suposo que, en tot això, vostès hi creuen, no en tinc cap dubte,

no?, però han observat lleis similars com plantegen i amb quins termes les coses?

O encara un altre, no? Per què no han volgut establir com una funció específica del president promoure la comunicació, l'intercanvi cultural i la cooperació amb els territoris de parla catalana –cita de l'Estatut, no?–, és a dir, dels Països Catalans, en la línia del que estableix l'article 12 de l'Estatut?

O encara un altre, no? Per què tampoc han volgut establir com a funció específica del president promoure i garantir que la Generalitat esdevingui l'Administració única a Catalunya, d'acord amb el que disposa la disposició addicional sisena?

Hi ha, però, un punt en aquesta llei que ens marca especialment una distància insalvable. Sembla que tots aquests també, perquè no ens n'han acceptat ni una de totes aquestes propostes, ni tan sols una. Però hi ha un punt que ens marca una distància especialment insalvable, no?, perquè sintetitza, a criteri nostre, el que podríem dir que és un autèntic monument a la incompetència, a la incongruència i al ridícul més gran.

Vostès se'n recorden del que ens van arribar a dir quan es va nomenar el senyor Mas conseller en cap? Tenen un mínim de consciència autocrítica? Vull pensar que sí, però costa veure-la en aquest cas concret, no? Recorden allò que, diguem-ne, havia estat nomenat el senyor Mas de manera il·legal? Se'n van fer tips de dir-ho i d'afirmar-ho, això. I que a més era fet només per interès partidari. Després vostès no van nomenar un conseller en cap, no, dos! I, evidentment, com tothom sap, i em permetran la ironia, en van haver de nomenar dos no per una qüestió partidària sinó per un interès general, no?

I després? Després varen fer una llei que vostès van qualificar de reparació històrica de la tradició institucional del nostre país, la Llei del conseller primer que avui ens carreguem, que avui deroguem; una llei aprovada, diguem-ne, per la immensa majoria dels grups d'aquesta cambra. Com és que passem d'aquell model de consens al d'avui? Qui s'ha mogut, en tot això? Qui s'ha mogut? Qui ha fet, d'aleshores ençà, dues mil i una cabiroles?

Després el conseller primer, la figura del conseller primer, la varen posar a l'Estatut. Vostès saben –ho recordàvem en el debat a la totalitat d'aquest projecte de llei...–, a nosaltres això ens va fer mandra, però ho vàrem acabar acceptant, perquè creiem que no s'havia de consolidar en l'Estatut un model determinat, però ho vàrem acabar acceptant, no? Bé, i això s'havia de fer així, no? I ho vàrem situar en l'Estatut; el conseller primer a l'Estatut.

És mantenir i reforçar aquell model importar una figura genuïnament espanyola com és la del vicepresident? Genuïnament espanyola, em refereixo a la tradició jurídica institucional espanyola. I em remeto al que diu el dictamen del Consell Consultiu. I el que es va dir aquí en el debat de la Llei del conseller primer ara fa tres anys, no?

Però el pitjor no és tot això, que ja Déu n'hi do, no?; el més trist, a criteri nostre, el més ridícul, si vostès m'ho

permeten, el més lamentable, és que fins a la data d'avui hi ha hagut un membre del Govern que s'ha arroгат un càrrec pel qual no ha estat designat, no? Hi ha hagut un membre del Govern que ha signat ordres, decrets, s'ha fet targetes de visita, paper de carta, amb un càrrec que no ostenta, perquè va ser nomenat, el senyor Carod-Rovira –i aquí hi ha el decret de nomenament–, com a conseller de la Vicepresidència de la Generalitat de Catalunya, no?

I en aquest sentit jo vull fer notar el que literalment va manifestar el Consell Consultiu en el dictamen que vàrem demanar, no?, que és que per evitar usos contraris a l'Estatut, Consell Consultiu *dixit*, per evitar usos contraris a l'Estatut, s'han de denominar vicepresident del Govern i conseller primer del Govern. Això ha fet, i me n'alegro, per alguna cosa haurà valgut aquest dictamen almenys, que el senyor Carod-Rovira hagi hagut de modificar la cartelleria, el paper de carta, les targetes de visita, que estava utilitzant fins ara, no? Que Déu n'hi do!, és la primera vegada, que jo en tingui constància, que en la llarga tradició institucional de la Generalitat de Catalunya un membre del Govern ha de modificar les targetes de visita perquè resulta que hi ha fet incloure un càrrec que no ostenta i no podia ostentar, ni tampoc un cop s'aprovi aquesta llei.

Mirin, el dictamen del Consell Consultiu a nosaltres ens reconforta des del punt de vista aquest, que s'han hagut de situar les coses en el seu lloc, i després ho demostra les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern, pel tripartit, que han hagut de corregir alguns elements, particularment en allò relatiu a la figura del conseller primer, que com advertia el Consell Consultiu quedava francament desdibuixada en aquest projecte de llei.

Ho dic perquè hi va haver algunes intervencions públiques, que jo crec que són molt desafortunades, que van acusar Convergència i Unió de boicotejar la tramitació d'aquesta llei per la raó que l'havíem, diguem-ne, portat al Consell Consultiu, no? I jo crec que això, que és un dret que té un grup parlamentari com el de Convergència i Unió, i que després, vistes les coses, demostra que la portada al Consell Consultiu ha ajudat en alguna cosa, almenys així ho creuen els mateixos representants del tripartit..., doncs, en una futura ocasió valdria la pena no fer acusacions d'aquesta mena, no?

Acabo, i d'alguna manera recapitulo, no?, en el sentit aquell de la necessària, un pèl, autocrítica, que hauríem de practicar-la poc o molt tots, no? Fixin-se vostès quina relació d'incongruències, només a propòsit d'aquesta llei, es poden arribar a fer, que són clarament objectives, no? Jo n'he identificat fins a deu.

La primera: de comprometre's solemnement a limitar mandats, com van fer vostès al desembre del 2003, i quan en tenen ocasió no ho fan.

Segona: de criticar per il·legal el nomenament del senyor Mas com a conseller en cap; el mateix mecanisme el van utilitzar fins a dues vegades.

Tercera, tercera incongruència: de presentar la Llei del conseller primer com a fita històrica i expressió de la tradició institucional catalana, a carregar-se aquesta llei

per importar una figura que és estrictament espanyola, que és la del vicepresident.

Quarta incongruència: de reclamar els drets històrics, almenys algun dels grups que donen suport al Govern a tort i a dret, a ignorar-los olímpicament quan hi ha ocasió per fer-ho, i oportunitat, i en aquest cas era una de claríssima.

Cinquena incongruència: a criteri nostre, clarament a més a més, de mà estesa, d'un discurs de mà estesa, de recerca del consens, no?, a no acceptar ni una, ni tan sols una, de les aportacions que fa el primer grup d'aquesta cambra, i a més a més amb una llei que és una llei institucional bàsica, com s'ha dit.

Sisena incongruència: de la unanimitat del conseller primer, de la unanimitat que vam ser capaços de concitar en el conseller primer, a una llei que en aquests moments neix tocada de mort, no?

Setena incongruència: d'acusar Convergència i Unió de boicot per dur el projecte al consultiu, com se'ns va acusar abans de l'estiu, a haver de presentar esmenes per incorporar les recomanacions del mateix Consell Consultiu.

Vuitena incongruència: de l'arrogància, perquè no es pot qualificar d'una altra manera, de fer-se anomenar amb un càrrec que era inexistent, al ridícul d'haver de canviar les targetes de visita.

Novena incongruència: de presentar-se com a govern nacional, com fan tantes vegades, a fer una llei que en podríem dir veritablement de govern regional.

I última incongruència, que jo crec que és una, diguem-ne, que els va acompanyant pertot arreu, que en podríem dir de les paraules als fets, i és el que es demostra en aquesta llei: de les paraules, que eren les seves, als fets, que no hi tenen res a veure, que és el que..., aquesta llei que vostès pretenen aprovar avui.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Jordi Montanya.

El Sr. Montanya i Mías

Sí, gràcies, president. Honorables consellers, il·lustres diputats i diputades, en el debat que ens porta..., el debat i votació d'aquest Projecte de Llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern, tal com ja ha posat de manifest en les intervencions anteriors la il·lustre diputada relatora, despleguem els articles de l'Estatut d'autonomia referents a l'Estatut del president de la Generalitat i l'organització, funcionament i atribucions del Govern. En concret, despleguem els articles 67.5 i 68.3 de l'Estatut; el 67.5, pel que fa l'Estatut personal del president o presidenta de la Generalitat, i el 68.3, pel que fa a l'organització, el funcionament i les atribucions del Govern. Desplegament bàsic de l'Estatut que –crec que també és bo ressaltar-ho o posar-ho de manifest– no

ha estat objecte de cap recurs d'inconstitucionalitat per part del Partit Popular, ni tampoc per part del Defensor del Pueblo, que són los recursos amb més pes que s'han presentat en contra de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Per tant, també creiem que és bo, si més no, fer esment d'aquesta qüestió i posar-ho de manifest.

Aquesta disposició, aquest projecte –també s'ha dit per part de la relatora–, substitueix substancialment o fa una novació substancial de la vigent Llei 3/1982, de 23 de març, del Parlament, president i Consell Executiu de la Generalitat.

Dit això, i en primer terme, creiem necessari fer una defensa de les dues esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu, dictamen que –també s'ha posat de manifest– creiem que el seu pas ha estat positiu, francament positiu, al marge de les crítiques inicials que es van substanciar pel que fa als grups que van presentar o van decidir portar a dictamen del Consell Consultiu el present projecte de llei. I als fets ens remetrem en acabar la nostra intervenció.

Defensaré les esmenes, que responen bàsicament a la necessària congruència que entenem, des del nostre grup parlamentari, que ha d'existir entre les observacions del dictamen i el contingut *stricto sensu* d'aquestes. La primera, referent a la incompatibilitat entre la potestat del president o presidenta de delegar en el conseller primer o consellera primera la funció d'impuls i coordinació de l'acció dels departaments per a aplicar les directrius de l'acció de govern, i el fet que el mateix president sigui el titular del Departament de Presidència; entenem, en aquest cas, que si el president és titular del departament esmentat no pot delegar en el conseller primer la potestat d'impuls i coordinació que hem posat de manifest, que hem citat. La segona, purament tècnica, en entendre que en el procediment de participació en els processos per a la designació dels magistrats del Tribunal Constitucional cal que el Govern s'atengui *stricto sensu* a les previsions del Reglament del Parlament, en ser aquesta institució, el Parlament, qui té encomanada per l'Estatut la potestat de proposar al Senat els candidats. Consideracions tècniques que pel nostre grup són importants, atès que la resta de qüestions –també ho posem de manifest, creiem que és important i necessari fer-ho– sobre les quals vàrem fonamentar la nostra sol·licitud de dictamen han resultat plenament constitucionals. I així ho diem i així ho reconeixem.

Ara bé, el nostre grup parlamentari no pot donar suport al text del dictamen en la seva totalitat. I el motiu és ben simple: persisteixen encara, al nostre entendre, els obstacles que ja vàrem apuntar en el debat de totalitat del projecte, i en el qual vàrem dir que, si es modificava o si s'arribava a un acord o transacció, hi donaríem suport. El fet és que no s'ha assolit aquest acord, tot i que reconeixem l'esforç, no tan sols de la ponència, sinó molt especialment de la seva relatora, la il·lustre diputada Lúdia Santos, en aquest sentit. Però hi ha unes qüestions, que entenem bàsiques, que fan impossible al nostre grup parlamentari donar-hi suport, qüestions que, ho repeteixo, ja vam fer paleses o ja vam posar de manifest en el debat a la totalitat i que reproduïrem pel que fa als arguments centrals, que ens porten –ja ho hem

anunciat i ho avancem al president— a votar en contra del text del dictamen.

En primer lloc, no estem d'acord que comparteixin protagonisme en el mateix text la figura del conseller o consellera primer i el vicepresident o vicepresidenta del Govern. Entenem i entenem i continuem entenent que un exclou l'altre: o regulem la figura del conseller o consellera primer o regulem la figura del vicepresident o vicepresidenta; però preveure totes dues figures és, al nostre entendre, incompatible, genera o generarà confusió i dubtes sobre les competències atribuïdes a l'un i a l'altre.

Vàrem proposar en el seu moment un consens, emparat, creiem sincerament, en la lògica, també en els antecedents històrics del dret públic català i també —per què no dir-ho?— en la ferma voluntat de renovar l'aparell governamental, sobre quina seria la figura més adient, el seu règim jurídic i el seu estatut personal, si la de conseller primer o la de vicepresident, però en cap cas regular-les totes dues, fent-se alternatives i no aclarint què fa l'un i què fa l'altre. Aquesta doble regulació és per nosaltres un obstacle insalvable, el qual ens impedeix una votació favorable al projecte que estem debatent.

En segon lloc, tampoc estem d'acord, si es volgués acceptar com a òrgan exclusiu la Vicepresidència del Govern, amb el fet que la seva regulació —la seva regulació legal, evidentment— la limiti a un sol membre. La complexitat dels governs, l'àmbit cada cop més ampli de les competències exercides i la conjuntura poden afavorir que es disposi, o que sigui necessari, o que sigui convenient que es creï o que hi hagi la possibilitat de nomenament de més d'una vicepresidència. I en aquest sentit creiem que cal admetre legalment o que caldria haver admès legalment aquesta possibilitat. Perquè, si no és així —i també s'ha posat de manifest per part de l'intervinent del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i així ja ho vam posar també de manifest en el debat a la totalitat—, estem arreglant la papereta a una persona concreta amb noms i cognoms i no hi ha o no tenim una voluntat certa i concreta i indubtable de dotar-nos d'un òrgan amb clara voluntat de permanència i clara continuïtat, també, de permanència en el futur.

En tercer lloc, des del Grup del Partit Popular, des del meu grup parlamentari, continuem creient que el projecte de llei pateix una important mancança, que és regular el procediment d'elaboració de disposicions de caràcter general, és a dir, els avantprojectes de llei i els reglaments, tot entenent vigents els articles de la Llei de règim jurídic de l'Administració en aquest tema. Esperàvem —i així ho vam posar de manifest al llarg de la ponència— dels grups que donen suport al Govern alguna proposta de regulació en aquest projecte de llei al respecte —que no ha arribat—, ja que mantenim que és en aquest text on ha d'estar regulat, en tractar-se d'una de les principals i més importants competències del Govern: la d'impulsar els projectes de llei i exercir la potestat reglamentària.

I no ens aixopluguem, no ens amaguem sota la carcassa que ens hi oposem per una raó tècnica; és la qüestió també de fons. On s'ha de regular, al entendre del nostre grup parlamentari, un procediment complet, nítid, sepa-

rat i específic per a elaborar els reglaments administratius, competència exclusiva del Govern, és en una llei del Govern i no en una llei de l'Administració. És una qüestió, al nostre entendre, de pura lògica i de tècnica normativa, però també és un tema que vol posar èmfasi en el fet que qui dirigeix l'Administració és precisament el Govern, i no a l'inrevés.

Per aquestes raons, anunciem la nostra votació contrària al Dictamen del Projecte de llei de la Presidència de la Generalitat i del Govern, però no volem deixar de posar de manifest, abans de cloure, una qüestió cabdal per a nosaltres que ja vàrem anunciar i ja vàrem posar també de manifest en el debat de la totalitat: que ens mereixen tot el respecte, lògicament —i no pot ser d'una altra manera—, la Presidència i el Govern de Catalunya, més enllà dels colors polítics i de les persones que n'han format part al llarg de la història. Llei que creiem bàsica per al nostre país, llei de desenvolupament bàsic del vigent Estatut d'autonomia de Catalunya i que respon a dues institucions polítiques essencials, a les qual cal donar un marc normatiu únic, coherent i estable. Caldrà veure, en definitiva, si amb aquesta llei que ara aprofitem això ho aconseguirem. A nosaltres, el Grup Parlamentari del Partit Popular, ens genera seriosos dubtes.

Moltes gràcies, president.

El president

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Mixt i posicionar-se també amb relació a les altres, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables *consejeros*, ilustres diputados, no podemos ser tan animosos en este proyecto de ley como hemos sido en el anterior que se ha debatido en esta cámara, el de la Oficina Antifraude, y ello puesto que el éxito ha sido completamente magro para nuestros intereses. Nuestro grupo presentó catorce enmiendas al texto del proyecto de ley, y podemos decir que hoy entran todas; hoy entran todas, el rodillo ha funcionado perfectamente, y de las catorce enmiendas trece se mantienen vivas y una ha sido retirada a efectos instrumentales de facilitar una mejor redacción de un artículo, que finalmente tampoco votaremos favorablemente, porque no estamos de acuerdo con él. Es decir, estamos ante una situación, pues, a nuestro juicio, de clara imposición del Gobierno sobre la ley del Gobierno. Y buena prueba de ello es que ninguno de los grupos parlamentarios que estamos en la oposición me parece que hoy daremos apoyo al proyecto de ley que hoy se somete a debate.

¿Cuáles son los puntos de discrepancia sobre el proyecto de ley que en su día motivó nuestra enmienda a la totalidad y en que hoy ya anunciamos nuestro voto contrario al dictamen final? Fundamentalmente, las aportaciones que ha hecho nuestro grupo parlamentario han tratado de dirigirse a aspectos regeneradores de la vida política.

Uno concreto y en el que nosotros hacemos hincapié, y que realmente es la razón fundamental por la que nuestro grupo no da apoyo al proyecto de ley, es el de la

limitación de mandatos del presidente de la Generalitat. Es esta figura, la de la limitación de los mandatos, una figura ciertamente ajena a la tradición constitucional española; no sé si la del vicepresidente es ajena a la tradición estatutaria catalana o de gobierno, pero la figura de la limitación de mandatos es ciertamente contraria a..., no ha estado presente en la..., pero tampoco lo era el *ombudsman*, y aquí tenemos Síndic de Greuges en estos momentos.

E igualmente yo creo que es que..., ¿por qué no hacemos caso del Estatuto y acudimos a él, si el propio Estatuto de autonomía de Cataluña, ese que nosotros no apoyamos, reconoce en su artículo 67.2 que «el president o presidenta de la Generalitat és elegit pel Parlament d'entre els seus membres i es pot regular per llei la limitació de mandats»? Estamos desaprovechando la gran oportunidad..., en la primera ley en que tenemos ocasión de introducir la limitación de mandatos acudiendo a una previsión estatutaria, ya hacemos desuso de ella.

Evidentemente, el señor Homs lo ha puesto aquí de manifiesto. Él ha hablado de incoherencia; incoherencia de su grupo también, en el sentido de que viene aquí, dice..., anuncia como una de las razones de la enmienda a la totalidad que no se prevé la limitación de mandatos, luego no presenta enmiendas y le achaca la culpa al Gobierno. Aquí hay culpas compartidas. Ninguno de los grupos que están en esta cámara, a excepción de Ciutadans, ha presentado una enmienda regulando la limitación de mandatos del presidente de la Generalitat.

En concreto, defendíamos –me gustaría leerlo para que se tenga conocimiento de ello–: «Que ninguna persona pueda ser presidente de la Generalitat durante más de dos legislaturas completas o tres incompletas, sin que pueda superar en ningún caso los diez años de mandato.» ¿Qué mal tiene esta limitación prevista en la norma que nosotros apuntábamos? Sencillamente, no hay voluntad política de limitar los mandatos, y en el Pacte del Tinell, en los acuerdos programa de los programas de partidos políticos, o en las declaraciones públicas de representantes políticos, sean del PP, de Convergència i Unió, de los grupos que dan apoyo al Gobierno, no tienen ningún interés en establecer la limitación de los mandatos, por las razones que sean, que evidentemente están afectados por ellas. Nadie está libre de culpa. Hay gente que ha gobernado veintitrés años y que han estado cuartas, quintas y sextas legislaturas presentándose a elecciones para renovar los mandatos. Y, evidentemente es contradictorio, pues, ahora fijar en dos legislaturas, ocho años o diez años, en tres incompletas, la limitación de estos mandatos.

Nosotros creemos que fundamentalmente es un problema de coherencia, y un problema de regeneración democrática. En estos momentos ya se percibe como una necesidad el hecho de la posibilidad de limitar por ley, ya que por voluntad política no es tal, ¿eh?, de que un político pueda permanecer al frente del ejecutivo durante mucho tiempo. La renovación, la regeneración son unas palabras tan al uso, tan excesivamente al uso y tan poco practicadas, que cuando hay ocasión de ponerlas negro sobre blanco, resulta que se ignoran.

No creemos en que sea necesario llegar a los extremos de la constitución salvadoreña, que, permítanme que se la cite porque me hizo gracia cuando la leí, dice: «La alternabilidad en el ejercicio de la presidencia de la república es indispensable para el mantenimiento de la forma de gobierno y sistema político establecido.» Es decir, limitación de los mandatos, alternativos. «Y la violación de esta norma obliga a la insurrección.» No, no, nosotros no acudiremos a la insurrección para alcanzar la limitación de mandatos, pero sí que simplemente nos limitamos por la práctica sensata, que es la práctica de la enmienda, en recordarles que las propuestas programáticas, las propuestas de gobierno, deben ser ejecutadas cuando se puedan, y, en este caso, no se ha querido, sencillamente, porque se podía.

Este aspecto, para nosotros nuclear, nos lleva fundamentalmente a votar en contra, en contra del dictamen, y ya insisto que es la razón fundamental. Hay otras, nuestro grupo, a lo largo del debate, tanto en ponencia como en comisión, hemos hecho incidencia en otros aspectos que nos han parecido fundamentales. Un aspecto, al parecer marginal, pero a la vista de la intervención del señor Homs y del tiempo que ha merecido en la ponencia, es el tema del protocolo, de las precedencias. Nuestro grupo, tan respetuoso con la norma, pretendió introducir por vía de enmienda, la lectura literal, la redacción literal del Estatut de autonomía en este tema. Concretamente, el punto..., artículo 67.5, dice: «Una llei del Parlament regula l'estatut personal del president o presidenta de la Generalitat. Als efectes de precedències i protocol a Catalunya, el president o presidenta de la Generalitat té la posició preeminent que li correspon com a representant de la Generalitat i de l'Estat a Catalunya.»

No ha sido posible. Trasladar el precepto del Estatuto al cuerpo de la ley ha sido casi considerado como un delito de lesa patria. ¿Y por qué? Pues, sencillamente, porque no ha habido voluntad de respetar el Estatuto. Y se ha incorporado un apéndice que no estaba previsto, que es que «el president de la Generalitat presideix –presideix– els actes oficials als quals concorre». Bien es cierto que se ha moderado *in fine*, con un añadido que es: «De conformitat amb la legislació vigent.» Pero, ¿por qué no dejar claras las cosas? ¿Por qué no pacificar los términos del debate y poner negro sobre blanco lo que es tan sencillo? En orden de preferencias, en el Estado –y hablemos de figuras capitales– preside el jefe del Estado; en Cataluña preside..., le continua el presidente del gobierno de España, cuando concurre, y cuando no están ni el jefe del Estado ni el presidente del gobierno de España, el presidente de la Generalitat. ¿Tan complicado es eso? ¿Tan difícil de aceptar es que el presidente del gobierno de España tiene un rango protocolario o de precedencia al de un presidente de una comunidad autónoma? ¿Por qué complican tanto las cosas y ahora nos exigirán, y exigirán a tratadistas, catedráticos de derecho constitucional el definir realmente si el presidente de la Generalitat está por delante del presidente del gobierno o no? Sinceramente, creemos que complicamos en exceso las cosas y complicamos la vida, cuando la función de los políticos entendemos que es simplificarla y en este caso no ha sido así.

De ahí que nuestra enmienda, a la que invito a votar para darle cierta racionalidad, y sobre todo contenido estatutario –ustedes que lo defienden tanto, este precepto no está recurrido por ninguno de los partidos, ni instituciones que han acudido al Tribunal Constitucional–, acomódense al contenido literal del artículo 67.5 del Estatuto de autonomía, y, en este caso, les sugiero que voten favorablemente a la enmienda que presenta nuestro grupo parlamentario.

Algún apartado..., o algunos apartados de orden menor, como han sido los del tratamiento... En este caso nosotros entendíamos que, puesto que existe una actuación novedosa en las prácticas de gobierno, que es quitar, digamos, los tratamientos que pueden obsoletos, como es el caso de *honorables* o *molt honorables*, nosotros hemos defendido aquí la figura que los..., el presidente de la Generalitat, y los *consellers* tengan el tratamiento de «señor», al igual que se está pretendiendo por parte del Gobierno central en la instrucción que se dio en su día por parte del Ministerio de Administraciones Públicas, de forma que tanto el presidente del gobierno como los ministros tuvieran el tratamiento de «señor», y por equiparar gobiernos entre unos y otros. Pero bueno, este es un tema absolutamente menor y al que no hacemos incidencia.

Nuestras aportaciones en el resto de las enmiendas eran relativas a mejoras técnicas, fundamentalmente de redacción: suprimir relaciones a veces excesivamente farragosas e innecesarias, y no han tenido ninguna suerte, como ha sido el devenir de las enmiendas de nuestro grupo.

Sí que queremos hacer referencia a un aspecto que a nuestro juicio nos parece fundamental, que es el de la supresión de la figura del jefe de la oposición, del *cap de l'oposició*. Nosotros entendimos, y en su momento, en el debate de admisión del proyecto de ley ya lo denunciábamos, que esta figura encaja mal en un proyecto de gobierno. No tiene ningún sentido que una institución de corte parlamentario, salvo que quieran incorporar al Gobierno al jefe de la oposición, hay sugerencias en estos tiempos sobre ello, ¿eh?, queremos decir que si no es así no tiene sentido que figure, en una ley del gobierno de Cataluña, la figura del jefe de la oposición, puesto que su espacio residencial adecuado es el reglamento de la cámara.

Y de ahí que celebremos que, si bien no ha sido suprimida tal como era nuestra pretensión principal, la supresión de esta figura, sí que es cierto que la disposición transitoria que se ha incorporado y que facilitó nuestro grupo en su momento, permite..., permite que tenga un carácter provisional en la ley. Ya sabes que a veces..., ya saben que a veces las provisionalidades en las leyes duran siglos, pero en este caso, se remite a que esta figura encaje en el reglamento de la cámara, tal como sería su ubicación idónea.

En todo caso, negamos la mayor. A nosotros no nos parece adecuado que en un régimen de multipartidismo, y buena prueba es esta cámara, se prime, se establezca, un régimen prioritario para uno de los miembros de la cámara. Puesto que, en situaciones de número similar de diputados, pues no tendría sentido priorizar a uno en

función del otro, y esto no está previsto en el contenido del proyecto de ley tal como se ha presentado.

En definitiva, sí que quiero agradecer el trabajo que se ha realizado en ponencia. Y quiero agradecer, además de a los compañeros ponentes, también las aportaciones técnicas que se han realizado por parte del letrado de la cámara. El señor Pitarch, yo puedo decir que ha incorporado una impronta novedosa en esta proyecto de ley que me gustaría resaltar. La denominación de «disposiciones modificativas». Es, que yo conozca, la primera vez que se introduce ese término en una ley. Es un término que, a partir de ahora, y ya someto a su criterio, tendrá la denominación, a mi juicio, de «disposiciones Pitarch», en cuanto que realmente yo creo que ha sido una aportación sabia, la introducción al estudio del derecho constitucional, y sobre todo del derecho relacionado con las normas de esta denominación, que me parece muy adecuada cuando se refiere a modificaciones de la ley.

En cuanto a las posiciones de los otros grupos parlamentarios, tendré ocasión de fijar posteriormente las mismas, y únicamente señalar una última inclusión que nosotros pretendíamos y que no ha tenido tampoco suerte, que es la inclusión de una mayor responsabilidad del gobierno. Es decir, el cese por reprobación parlamentaria del *conseller*. Esta figura, que tenía como finalidad el control de la Administración, es decir, cuando el Parlamento acuerda por mayoría absoluta el cese de un *conseller*, que este se viera obligado a asumirlo.

Evidentemente no ha prosperado, es una figura que tampoco contaba con tradición, y que, igual que las enmiendas Pitarch, que se han incorporado de una manera novedosa, a lo mejor también hubiera sido bueno que se hubieran incorporado, puesto que garantizaría, sin duda, un mayor control del ejecutivo.

Muchas gracias, señor presidente.

El vicepresidente primer

Gràcies, senyor Domingo. Per posicionar-se sobre les esmenes, té la paraula la senyora Santos.

La Sra. Santos i Arnau

Gràcies, president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, intentaré ser molt breu en aquesta part, perquè el que faré fonamentalment és posicionar-me o defensar les nostres esmenes, posicionar-me sobre les esmenes que estan reservades i que aquí s'han defensat per part dels partits de l'oposició.

Nosaltres és evident que votarem sí a aquesta llei. Nosaltres sí que pensem que és una llei útil, que té la ductilitat suficient. Justament jo crec que aquesta és una de les seves virtuts, perquè cada govern, en el moment que sigui, pugui adaptar l'autoorganització del govern a les necessitats d'una millor governabilitat.

I a més és una llei bastant més completa, que en la seva redacció, com he dit al principi, tant pel treball del letrat com pel treball del lingüista, ha estat reordenada, ha estat clarificada, és una llei, doncs, que es pot llegir ara amb molta comoditat. I, per tant, diríem, tenim, en molts sentits, una molt bona llei.

Les nostres esmenes són les que estan presentades com a esmenes subsegüents. I que acullen allò que el que el dictamen del Consell Consultiu ha formulat majoritàriament com a interpretatives, però tot i això hem considerat millor explicitar-les en el cos de les esmenes.

En aquest sentit, només diré que, com les esmenes presentades, esmenes subsegüents del Partit Popular, n'hi ha unes quantes que coincideixen amb esmenes nostres, per exemple, la 33 *quater* del Partit Popular –senyor president–, la 42, també del Partit Popular, no subsegüent...

El vicepresident primer

Perdó, 33.4...

La Sra. Santos i Arnau

...*quater*, del Partit Popular; la 42, del Partit Popular, no subsegüent sinó que estava ja en la relació d'esmenes, i la 53 ter del Partit Popular, nosaltres les assumim, i el que..., com que coincideixen pràcticament amb algunes nostres, el que proposem és amb la redacció que en facin els serveis tècnics de la cambra, si li sembla bé.

Per la resta, posicionar-me sobre les esmenes i sobre el sentit de les esmenes de l'oposició... Jo crec que la nostra posició contrària a les esmenes presentades s'explica, en bona part, per la justificació que, per exemple, el representant de Convergència i Unió ha fet aquí, o amb relació a algunes de les qüestions que deia el senyor Domingo, doncs, també hi faré alguns petits comentaris.

El que..., la justificació del Partit Popular, en alguns temes, seria discutible, seria opinable, podríem asseure'ns aquí i parlar d'algunes de les qüestions, però la llei és la que és, i, per tant, diríem el fet de poder incloure aquí o no la regulació dels procediments per als avantprojectes, etcètera, té la seva regulació, per tant, no hi ha cap forat, cap buit, ni cap inseguretat, des d'aquest punt de vista.

Però, amb relació a les esmenes de Convergència i Unió, que deia «oh!, és que no ens n'han acceptada cap», deia: «Potser això és responsabilitat d'uns i altres.» Efectivament, és responsabilitat d'uns i altres, perquè quan algú presenta una esmena amb intenció de millorar el text, de fer una aportació al text, ha de ser una esmena que pugui ser assumible. Es deia: «És que no han acceptat que posem que el president és el president de la nació catalana.» Doncs, miri, l'article 67 de l'Estatut el que diu és que «el president o presidenta de la Generalitat té la més alta representació de la Generalitat, dirigeix l'acció del Govern, té la representació...», enlloc no parla de la nació catalana.

Si vostès tiren per elevació, però en realitat no aporten res de substància, doncs, la veritat és que difícilment es poden acceptar algunes esmenes, perquè, al capdavant, el que a mi m'ha quedat clar –el que a mi m'ha quedat clar– és que en una llei de desenvolupament bàsic com és aquesta, vostès no voten aquesta llei, podríem dir-ho així, per una targeta de visita. I aquesta és la conclusió, vostès no voten aquesta llei per una targeta de visita. I ara, a més, al·leguen, a sobre, la limitació de mandats. Està bé la fe dels conversos, perquè, clar, durant

vint-i-tres anys, a vostès, la limitació de mandats ni els passava pel cap.

No hi ha incompatibilitat entre la figura del conseller primer i la figura del vicepresident, són dos models diferents: vicepresident, model espanyol, model regional, model dels Estats Units, model de tants i tants altres països. La llei és una llei coherent, i és una llei –ho torno a repetir– que serà útil als efectes que el país necessita.

Deia el senyor Domingo: «Home, nosaltres hem fet propostes regeneradores de limitació de mandat.» Jo sé que això és una cosa que ara ven molt, efectivament, i aquí hi haurien dues consideracions a fer. La primera, regeneradora, doncs, potser hauríem de preguntar-ho a la població, a la ciutadania d'algunes repúbliques llatinoamericanes on aquesta limitació de mandats existeix i més aviat serveix, en fi, perquè cadascú vulgui aprofitar el temps que té en el pitjor dels sentits possibles. Però és que a més no respon al nostre model, no sols a la nostra tradició.

La limitació de mandats, a França, als Estats Units, per exemple, respon a models o sistemes presidencialistes; el nostre és un model parlamentari. Per tant, no es justifica de la mateixa manera, no és el mateix model, per no parlar –per no parlar– d'alguns altres efectes que això pot tenir, em torno a referir al model dels Estats Units en allò que es coneix com a l'«ànec coix», el *pato cojo*, eh?, el segon mandat. Alguna experiència tenim aquí, no a nivell de Catalunya, però sí a nivell d'Espanya d'alguns efectes perversos d'un segon mandat de *pato cojo*, i a més amb majoria absoluta. De manera que és una qüestió opinable si això regenera o no, no és el nostre model, potser si algun dia canviem de model pensarem en una altra cosa.

Torno a repetir, estem davant d'una llei institucional, d'una llei de desenvolupament bàsic, en què la majoria de les qüestions que s'han presentat d'esmenes tenien a veure amb vicepresident «sí» o «no», algunes altres petites coses en algun altre sentit, per tant, era molt difícil poder acceptar esmenes que el que, diríem, no eren una aportació en el sentit d'altres elements del text on majoritàriament hi ha consens perquè no hi ha esmenes, que aquestes qüestions facin votar «no» a una llei, que és una llei que perdurarà, que és una llei que serà útil per al país, que serà una llei bona per a la governabilitat del país, que serà una llei útil que altres governs en altres moments aprofitaran, com és lògic, doncs, la veritat és que se'ns escapa o se'ns fa molt difícil d'entendre.

Torno a repetir, nosaltres votarem «sí», un sí convençut en aquesta llei, que és una de les primeres lleis de desenvolupament institucional bàsic de l'Estatut, que és una llei importantíssima en el sentit que sense govern, sense president, difícilment podríem estar parlant d'autogovern, que se situa en el cor, en el pinyol del nostre sistema, del nostre autogovern.

Per tot això votem «sí» lamentant profundament que altres grups no s'hi vulguin sumar, perquè no s'hi vollen sumar.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Anna Simó, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Simó i Castelló

Moltes gràcies, senyor president. Senyor vicepresident, consellera, amb l'elaboració d'aquest projecte de llei, també ja ho ha esmentat la relatora, la senyora Lúdia Santos, el Govern ha fet un pas endavant en la voluntat de desenvolupar l'Estatut d'autonomia aprovat l'any 2006, concretament els capítols II, III i IV del títol II relatiu a les institucions. I nosaltres entenem que també dóna resposta a la necessitat d'una nova regulació que adapti l'Executiu, per tant, a aquest marc estatutari, i encaixi les institucions amb l'augment del nivell d'autogovern.

Les lleis que fins ara regulaven el funcionament del Govern eren concordants amb l'Estatut del 79, per tant, entenem que era el moment d'elaborar i aprovar una nova regulació que permetés al president o presidenta de la Generalitat i al Govern dotar-se d'una organització que fos capaç de respondre a les noves exigències i a les necessitats, i així ho hem fet.

Ho sabem, no és una llei que canviarà la vida dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, d'això ja en som prou conscients; tampoc no es pretenia això. Però és una llei necessària per adaptar el Govern al marc estatutari vigent, absolutament legítima d'autoorganitzar-se, i pròpia, no pas estranya.

Ens trobem davant d'un projecte de llei de desenvolupament institucional bàsic, que diu que ha de ser una llei del Parlament la que reguli l'estatut personal del president o presidenta de la Generalitat i que s'ha de regular per llei l'organització, el funcionament i les atribucions del Govern.

Arribats a aquest punt i per no descuidar-me'n després per les presses del temps, vull agrair la feina feta als diputats i diputades amb qui hem compartit ponència, i en especial la tasca de la relatora, la senyora Lúdia Santos, pel seu rigor i per la seva disponibilitat en tot moment, i també als interlocutors del Govern per atendre les nostres sol·licituds, als serveis lingüístics i de suport parlamentari que han estat treballant fins al darrer minut per fer-nos aquest suport que hem necessitat.

I em deixo per al final, però no pas perquè sigui menys important, l'acompanyament, la proactivitat, diria, que la creativitat i la disponibilitat imprescindibles del lletrat, el senyor Ismael Pitarch.

Saben perfectament, i així s'hi ha fet referència a les intervencions anteriors, que el dictamen que vam fer a la Comissió d'Afers Institucionals d'aquest projecte de llei va ser objecte d'estudi per part del Consell Consultiu i va emetre un dictamen que deia que era conforme a la Constitució i a l'Estatut d'autonomia. Tot i així, per altra banda, els grups que donem suport al Govern, d'acord amb les propostes del Consell Consultiu, hem presentat un seguit d'esmenes al projecte que entenem que milloren la qualitat del dictamen de la comissió i

en la qual insistim que tots els grups hi puguin votar a favor.

Aquest projecte de llei s'ha fet també respectant i garantint l'autonomia parlamentària i deixant que la regulació íntegra de la institució parlamentària –a diferència de la llei vigent fins al moment en què entri en vigor aquesta– al Reglament del Parlament. Aquesta llei incorpora novetats, certament, ja s'hi ha fet referència, jo també hi faré una referència no exhaustiva, però en gran mesura respon a una actualització d'aquells aspectes que ja han estat regulats anteriorment en les lleis esmentades.

Es concentra en un sol text el règim jurídic del president o presidenta de la Generalitat i del Govern, això entenem que dóna major seguretat jurídica i evita que la regulació es dispersi amb multiplicitat de textos legals com hi ha fins al moment, decrets, lleis, la Llei 3/82, la Llei 13/89, la Llei del conseller o consellera primera, que quedaran en part o totalment derogades perquè es regulen en aquesta llei, no perquè desapareguin, perquè s'integren en aquesta llei.

A més a més, també, des del nostre punt de vista, se superen alguns buits legals que existien fins al moment. Qüestions que voldria destacar: les atribucions del president o presidenta de la Generalitat que, d'acord amb l'Estatut, té triple funció junta: funcions en tant que màxim representant de la Generalitat, funcions com a representant ordinari de l'Estat a Catalunya i funcions en la direcció de l'acció de Govern.

També hi ha, potser, la novetat que consideràvem més substancial en l'apartat..., el capítol III del títol I, és la previsió de la possibilitat que el president o presidenta pugui, en exercici d'aquesta potestat d'autoorganització a la qual feia esment, ser el titular del Departament de Presidència, que en cap cas condiciona l'organització de governs futurs de la Generalitat.

També és a través d'aquesta llei, i jo crec que s'ha parlat a bastament i fins a l'extenuació, que es crea la figura del vicepresident o vicepresidenta, que ocupa una posició preeminent respecte de la resta de consellers i conselleres i que, a diferència del conseller primer o consellera primera, és titular d'un departament i pot nomenar viceconselleres. D'aquesta manera, el projecte de llei recull la realitat de la composició del Govern en què un conseller de govern rep una especial confiança del president que el situa en una posició superior en relació amb la resta de membres del Govern, que es tradueix a les competències que el projecte de llei li assigna, a més de pròpies en pot tenir de delegades.

I també referent a la qüestió del conseller primer o consellera primera, com no podia ser d'una altra manera, que recull el nou Estatut d'autonomia, que el considera un membre del Govern diferenciat de la resta de consellers i conselleres, és clar que aquest projecte de llei reconeix aquesta posició rellevant a la composició del Govern, li assigna una posició superior i transversal sobre la resta de membres del Govern, se li assignen un feix de competències pròpies i també delegades, però en cap cas són unes figures que s'encavalquin aquestes dues darreres, i així es fa palesa la flexibilitat que té el Govern d'estructurar-se de la manera que cregui més

idònia. I aquesta flexibilització de l'estructura deixa la porta oberta perquè cada govern pugui adaptar les nostres institucions als nous temps.

El Govern en cada legislatura tindrà un ventall de possibilitats a l'hora d'organitzar-se i podrà escollir, si em permeten, entre tres models diferents: un model de govern format pel president o presidenta de la Generalitat i els consellers o conselleres, una estructura que a més hi pugui incorporar el conseller o consellera primer o bé un model format pel president o presidenta, el vicepresident o vicepresidenta i els consellers o conselleres.

He parlat d'omplir, si se'm permet, de tres buits, o de buits, que cobreix aquesta llei, i jo faré esment dels tres que considerem que són destacables. Primer, la regulació de manera integral del règim de substitució i suplència del president o presidenta de la Generalitat, que estava regulat de manera molt parcial en lleis vigents i en el decret de nomenament del vicepresident. En el projecte de llei es regula de manera detallada la suplència i la substitució i s'eviten buits legals en un futur.

Per primera vegada s'estableix l'estatut dels consellers i conselleres, encara que sembli mentida, també en aquest projecte de llei, i sobretot es regula el govern en funcions, que és una novetat que ha de facilitar el funcionament normal del procés de formació d'un nou govern i també el traspàs de poders. Ni la normativa vigent, però tampoc l'Estatut, regula l'*impasse* entre el govern sortint i el govern entrant, i es determina que el govern en funcions ha de limitar la seva activitat exclusivament al despatx ordinari dels assumptes, exceptuant-ne els assumptes urgents o d'interès general, i en qualsevol cas s'exclou explícitament la possibilitat que s'aprovin projectes de llei de pressupostos, que el Govern aprovi projectes de llei de pressupostos, i la presentació de projectes de llei, de manera que la delegació legislativa que efectua aquest Parlament queda exhaurida.

I, finalment, també voldríem destacar que aquest text ha incorporat totes aquelles noves funcions que el reformat Estatut atribueix a la Generalitat, entre d'altres, participar en els processos per designar els magistrats i magistrades del Tribunal Constitucional i les persones membres del Consell General del Poder Judicial; participar en els processos de designació de les persones representants de la Generalitat en els organismes econòmics i socials de l'Estat; exercir les competències en matèria de demarcació, planta i capitalitat judicial; instar el Govern de l'Estat a iniciar accions davant del Tribunal de Justícia de la Unió Europea, i, per exemple, decidir sobre l'accés de la Generalitat al tribunal en els termes que estableixi la normativa europea.

En resum, el projecte de llei que avui sotmetem a debat i votació completa el marc institucional que descriu l'Estatut, deroga les disposicions normatives obsoletes que fins a l'aprovació del nou Estatut establien la regulació de les nostres institucions, ens equiparem, per dir-ho d'alguna manera, al constitucionalisme comparat, en què una llei superior com l'Estatut preveu els principis i els instruments bàsics del nostre sistema institucional, que després són desenvolupats per lleis sectorials, i de manera que si el Reglament del Parlament, el nostre Reglament, és la norma que regula l'organització i el

funcionament del poder legislatiu, aquest projecte de llei fa exactament el mateix en l'àmbit del poder executiu. Per tant, estem, com dèiem, davant d'una norma de desenvolupament institucional bàsic de l'Estatut que recull en un únic cos normatiu tot el règim jurídic del president o presidenta i del Govern, aporta més seguretat jurídica, elimina buits legals i aporta també un alt grau de flexibilitat al Govern a l'hora d'organitzar-se.

Per concloure, honestament també, com deia el senyor Homs, és precisament per tot això que els he exposat, i també precisament pel contingut de bona part de les argumentacions exposades pels diversos grups parlamentaris, especialment els que han anunciat el vot en contra, que em refermo en el suggeriment del vot favorable, del seu vot favorable al dictamen de la ponència, a les esmenes tècniques proposades pel lletrat també i a les esmenes presentades pels tres grups que donem suport al Govern, després del dictamen del Consultiu, i esmenes coincidents. I, sense entrar en cap altra més apreciació feta, també dir que no votarem a favor de la resta d'esmenes.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, senyor president. Bé, vull sumar-me als agraïments; en primer lloc, a la feina feta pels diputats i diputades en aquest projecte de llei, especialment a la seva relatora, per la feina feta, i, per descomptat, per la contribució del lletrat, del senyor Pitarch, pel que fa, pel que diu i per com ho fa, perquè també tenim la capacitat, aquelles persones que no sortim del món del dret, doncs, d'aprendre amb aquest tipus de lleis i amb aquest tipus de tramitacions.

Bé. Jo em referiré al caràcter d'aquesta llei, especialment, i a algunes de les afirmacions que ha fet l'oposició, perquè crec que amb les intervencions tant de la diputada Lúcia Santos com de l'Anna Simó hi ha una part del que podria haver transmès que ja està dit i, per tant, no cal repetir-se en algun d'aquests arguments.

En tot cas, dir, en primer lloc, que és una llei necessària; una llei necessària pel que fa, pel que té a veure a posar al dia, des del punt de vista de la dinàmica nova de l'autogovern de Catalunya, la figura del president, del Govern i de les relacions del president i del Govern amb el Parlament. I aquí crec que és important, en aquest debat, doncs, tornar a insistir que aquesta llei no regula un element que és fonamental per a la nostra concepció de les institucions i de la democràcia, que és l'autonomia parlamentària. I, en aquest sentit, tenim la perspectiva que caldrà adequar també elements del nostre funcionament a aquesta nova realitat estatutària i que hi han alguns elements en aquesta llei, disposicions transitòries que també tenen a veure segurament amb algunes modificacions que hagin de fer-se en el Reglament del Parlament.

En tot cas, important també i necessària per poder continuar desenvolupant l'Estatut. En aquest moment, en aquesta cambra ja s'han aprovat a l'entorn d'una trentena de lleis que tenen a veure amb el desplegament estatutari, altres dinou, vint estan en tràmit parlamentari. I creiem que és molt important, en un moment d'incertesa sobre el tema de l'Estatut, incertesa pel que suposarà el dictamen del Tribunal Constitucional, i, per tant, davant d'una situació d'incertesa –i la mateixa composició i realitat del Tribunal Constitucional–, que en l'exercici del nostre autogovern, de les nostres competències tirem endavant allò que té a veure amb la legislació que mandata l'Estatut a aquest Parlament, i, per tant, impulsar, com s'està fent, a un bon ritme les lleis que es desprenen de l'acord estatutari de ja fa uns anys; necessària per adequar les figures, el projecte, la realitat institucional al nou marc estatutari. I també aquest signe de normalitat, tot i la incertesa que pot suposar el dictamen del Constitucional, amb què el Parlament de Catalunya ha de legislar en allò que va decidir el poble de Catalunya amb el seu referèndum.

I respecte a les esmenes de l'oposició, bé, el Partit Popular deia que hi han obstacles, que per això no poden votar a favor. Bé, són obstacles que tenen a veure amb la nostra concepció de l'autogovern i de les institucions. I, en aquest sentit, entenem que el Partit Popular, doncs..., ho entenem, encara que ho lamentem, perquè és una realitat que té a veure amb una llei que va més enllà d'una visió del que podria ser una realitat institucional, una concepció de país. I, en aquest sentit, entenem, encara que ho lamentem, que aquests obstacles siguin els que no facin..., tot i les aproximacions que hem fet amb diverses esmenes i transaccions, que poden fer que algunes parts..., com ha anunciat el diputat del Partit Popular, votarà a favor d'alguna part de l'articulat d'aquesta llei.

I, en tot cas, respecte al contingut de la intervenció de Convergència i Unió..., bé, una intervenció que podríem resumir en què el que portem avui a aprovació es queda curt, pel senyor Homs, en la seva intervenció. Però què és el que es queda curt? Es queda curt en les afirmacions que l'han portat –gruixudes– a dir al final que era una llei, per entendre'ns, amb la qual fèiem el ridícul i de regionalistes. Són afirmacions del senyor Homs. Jo, quan estava escoltant això de regionalisme, estava pensant en el País Basc, entre altres coses perquè la figura de «vicelehendakari» existeix, no?, en una institució que em sembla que no és regional –em sembla que no és regional. En tot cas, crec que val la pena ajustar des del punt de vista de les afirmacions, que sembla que aleshores donem més contingut a una tàctica, que és al que respon aquest tipus de qualificacions.

És la tàctica que caracteritza la primera força de l'oposició, en el sentit de, quan estem en tràmits legislatius, utilitzar la tècnica d'un maximalisme estèril o la lògica de l'elevació, amb la voluntat –i això, la intervenció que ha fet el senyor Homs..., té una certa experiència– de trepitjar ous si es pot, perquè l'objectiu és intentar buscar contradiccions en el si del Govern. I, per tant, aquesta lògica de l'elevació, que és una lògica política, que fa l'oposició per buscar maximalismes, i en aquest cas amb una llei tan important com la Llei del Govern, és per intentar buscar políticament contradiccions en

el si dels grups parlamentaris que donem recolzament al Govern.

Doncs no, la realitat no és aquesta; ho poden continuar intentant. I, en tot cas, per algunes de les referències que deia, hi han coses que, inclús..., per què caldria incorporar –algunes de manera recurrent i permanentment– sempre aspectes que ja estan consagrats en l'Estatut? És una obligació que a cadascuna de les lleis allò que ja està a l'Estatut s'hagi de repetir? Per què? On està dit? Perquè ho diu Convergència i Unió? Perquè això dóna menys caràcter a aquesta llei? Perquè això devalua allò que van decidir els catalans i les catalanes? Doncs, bé, és una interpretació que fa Convergència i Unió; no s'hi està obligat, no és necessari que cadascuna de les coses que anem legislant es vagi repetint de manera reiterada i repetida, conceptes que ja estan consagrats a l'Estatut. Per exemple, deia els drets històrics, sobre el tema de la figura del conseller primer. A quan es refereix? Al període republicà? Al període republicà hi va haver conseller en cap, hi va haver conseller delegat, hi va haver conseller primer... Es va utilitzar en el període de Macià. Quin? On hem de baixar?, al detall de què?

Per tant, hi han coses que és anar a buscar aquesta voluntat que, per elevació, ho torno a dir, dins de les coses del Govern, doncs, hàgim de buscar la diferència i no el que ens uneix, que és desenvolupar en aquest aspecte, com les altres trenta lleis que hem fet, els mandats estatutaris. Per tant, no cal repetir sempre l'Estatut, que és un dels arguments contundents que ha anat desgranant el senyor Homs.

Segon, perquè sóc de l'opinió, som de l'opinió que a vegades en les seves intervencions reflecteixen un país que és binari. I és més complex, aquest país. I, per tant, unes institucions que són més complexes, unes institucions que s'han de posar al dia de la realitat del país i també de la lògica institucional. I les realitats de govern d'avui, les institucions d'avui no són iguals que les de fa vint-i-tres anys, i potser seran diferents de les d'aquí un temps. I és en aquest sentit que aquesta llei obre portes, no les tanca. Senyor Homs, no és la llei Carod –no és la llei Carod. Obre portes. Obre portes al fet que un govern, present o de futur, pugui adequar la seva realitat a allò que la ciutadania, doncs, mandata amb les eleccions, amb majories i minories, i alhora que les configuracions de govern no han de ser binàries, poden ser complexes. I aquells que som marxistes –i ara alguns, doncs, estan de nou agafant-se a algunes de les receptes que pensaven que ja eren devaluades– ens diem... (*Remor de veus.*) No, no. No dic que aquesta llei sigui marxista, no. Estic dient que la necessitat crea l'òrgan. I, per tant, estem en un país complex, una societat complexa i això s'ha de veure també quan es legisla, i amb lleis tan importants com aquesta.

I la tercera cosa és perquè en el tipus d'intervenció que fan alguns diputats, i en concret el senyor Homs, supura aquella visió que són el poble escollit –*son el pueblo elegido*– per estar al Govern i per decidir com serà el Govern i les seves institucions. Doncs no –doncs no. En aquest moment hi ha un mandat estatutari, hi ha una realitat governamental, hi ha una majoria parlamentària que respon a aquesta visió de país més complex, a

aquesta visió de país que les tradicions no sempre són perennes, les anem construint, es van fent en funció de la realitat, del dia a dia, de l'aportació del que suposen les novetats que anem incorporant també amb la lògica legislativa. I, en aquest sentit, una llei important, necessària i que respon al que té a veure amb un mandat estatutari, que entenem que la feina feta supera allò que segurament, doncs, havíem previst en un principi. I segur que no arriba per aquesta lògica que caracteritza algunes intervencions del Grup de Convergència i Unió, que és sempre el maximalisme per elevació.

Bé, en aquest sentit, crec que, de mantenir-se aquest tipus d'intervencions, els que estan instal·lats en el ridícul no són les formacions que donem recolzament al Govern, sinó la manera de fer i d'intervenir d'algun grup de l'oposició.

Moltes gràcies.

El president

Doncs, acabat el debat, cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passem, doncs, a la votació.

En primer lloc, votarem les esmenes números 46, 47 i 48 –46, 47 i 48.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 61 vots a favor i 70 vots en contra.

Votem ara les esmenes números 5, 6, 9, 10, 27 i 28.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 59 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Aquestes esmenes eren de diversos grups parlamentaris.

Ara votarem les del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

En primer lloc, l'esmena número 45.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 72 vots en contra i 12 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 1, 16, 17, 23, 60, 65, 72 i 84.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 47 vots a favor, 72 vots en contra i 12 abstencions.

Votem ara les esmenes números 2, 3... És a dir, la resta d'esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquestes esmenes han estat rebutjades per 47 vots a favor, 82 en contra i 2 abstencions.

Votem seguidament les esmenes del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

En primer lloc, votarem les esmenes números 7, 11, 19, 25, 32, 35, 43, 52, 53, 55, 59, 61, 67, 90, 91 i 96. Correcte?

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 12 vots a favor, 117 vots en contra i 2 abstencions.

Votem seguidament les esmenes números 20 i 89.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 14 vots a favor i 117 vots en contra.

Votem seguidament l'esmena número 24.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 10 vots a favor i 119 vots en contra.

Votem seguidament les esmenes números 26, 29, 76 i 94.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 58 vots a favor, 70 en contra i 2 abstencions.

Votarem seguidament les esmenes del Grup Mixt, que són les números 12, 13, 14, 15, 18, 21, 22, 38, 39, 54, 56 i 70.

Comença la votació.

Han estat rebutjades per 2 vots a favor, 117 vots en contra i 12 abstencions.

Passem ara a la votació de les esmenes subsegüents al dictamen del Consell Consultiu.

En primer lloc, les coincidents entre els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa i el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Votem primer les esmenes números 33 ter i 33 *quater*.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 84 vots a favor, 1 vot en contra i 46 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 42, del Grup Popular.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 131 vots a favor.

Votem la 43 bis, 53 bis i 53 ter. Les podem votar les tres alhora o hem de fer separatament la 34 bis? Podem les tres alhora.

Doncs, comença la votació.

Han estat aprovades per 119 vots a favor i 12 vots en contra.

Votem ara les esmenes dels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

En primer lloc, les esmenes números 28 bis, 35 bis i 35 ter.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 70 vots a favor, 59 en contra i 2 abstencions.

Votem seguidament l'esmena número 33 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 70 vots a favor, 12 vots en contra i 49 abstencions.

Seguidament votem l'esmena número 43 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 82 vots a favor, 49 vots en contra. Perdó, 49 abstencions..., 82 vots a favor, 49 abstencions.

Votem seguidament les esmenes tècniques números 24 bis, 52 bis, 55 bis i 56 bis.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 130 vots a favor.

A continuació, votem les esmenes tècniques números 61 bis i 78 bis.

Comença la votació.

Han estat aprovades per 84 vots a favor i 47 vots en contra.

Finalment, votem l'esmena tècnica número 76 bis.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 84 vots a favor i 47 abstencions.

Passem ara a votació de tota la resta del dictamen, amb la següent distribució d'articles, capítols i títols.

Primer votarem els articles números 2, 3, 5, 7, 9, 16, 17, 18, 20, 21, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 36, 37, 40, 41, 42, 43, 44, disposició addicional única, disposició transitòria primera, disposició transitòria segona, disposició derogatòria quarta, disposició final primera i disposició final segona.

Comença la votació.

Aquests articles han estat aprovats per 117 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara els següents articles: 6, 8, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 19, 23, 24, 25, 33, 34, 35, 38, 39, 45, 46, disposició modificativa primera, disposició modificativa segona, disposició modificativa tercera, disposició derogatòria primera, disposició derogatòria segona, disposició derogatòria tercera.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor i 61 vots en contra.

Votem ara els articles números 1, 4 i 22.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 70 vots a favor, 13 vots en contra i 47 abstencions.

De conformitat amb l'article 118 del Reglament del Parlament de Catalunya, passem a fer la votació final sobre el conjunt del text acordat pel Ple.

Comença la votació.

La majoria absoluta ha estat assolida per 70 vots a favor, 61 vots en contra. En conseqüència, queda aprovada la Llei de Presidència de la Generalitat i del Govern.

Se suspèn la sessió, que reprendrem aquesta tarda a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i onze minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el compliment de les mesures cautelars fixades pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya relatives a la tercera hora de castellà en l'ensenyament (tram. 317-00187/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat. La primera pregunta la formula, en nom del Grup Mixt, l'illustre senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Señor Montilla, el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña dio, el pasado 4 de julio, un auto de obligado cumplimiento por el cual obliga su Gobierno a impartir la tercera hora de castellano.

Su *conseller* de Educación se ha negado a cumplir este auto, estas medidas cautelares que no tienen recurso alguno para hacerlo cumplir y yo le pregunto a usted, señor Montilla, como presidente y último responsable de su Gobierno: ¿Hará cumplir y cumplirá la ley..., estas medidas cautelares del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, o permitirá que se cometa el delito de desobediencia a los tribunales de justicia?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, aquest Govern té per costum complir les lleis. Pregunta: I vostès? Hi ha una llei que es diu Estatut de Catalunya, ho recorden?

El president

Senyor Robles, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Señor presidente, nosotros no podemos incumplir el Estatuto, entre otras cosas porque no tenemos, como usted, poder para ello. Lo único que podríamos hacer nosotros es incumplirlo como un ciudadano normal, pero no lo podemos incumplir, y además no lo queremos incumplir.

Lo que le estoy preguntando yo a usted como presidente –y no se me escurra el bulto–..., le estoy diciendo: «No tienen salida, tienen que cumplir un auto, de obligado cumplimiento, donde las medidas cautelares no dejan ninguna salida. Si no lo cumplen, están incumpliendo la ley.» En un sistema democrático, señor Montilla, se tiene que cumplir la ley, el presidente hasta el último ciudadano; todos iguales, ante la ley, y usted no lo está haciendo.

Lo que yo le estoy preguntando –y no escurra el bulto– es si usted va a cumplir con lo que ha sentenciado el tribunal o no lo va a cumplir; eso es lo que le estoy yo intentando preguntar. Despierte, porque lo que yo le estoy diciendo –lo que le estoy diciendo– es si lo va a cumplir o no.

Mire, la autora del recurso, Convivència Cívica Catalana, ya ha hecho un paso más: ha ido al Tribunal Superior de Justicia de Cataluña y ha denunciado ante ese tribunal que el incumplimiento podría recaerle al señor *conseller*, por el artículo 410 del Código penal, le podría caer un..., por delito de desobediencia a los tribunales le podría caer un procesamiento.

Acuérdese que Atutxa durante años estuvo intentando escurrir el bulto en esto, y sin embargo, al final fue desautorizado por los tribunales.

Le vuelvo a preguntar a usted, como responsable del Gobierno: ¿Usted va a permitir que su Gobierno incumpla con la ley o no lo va a hacer? Dígamelo, pero de verdad, no escurra el bulto; dígamelo.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, senyor president. Senyor diputat, ja li he dit que tenim per costum i per norma complir les lleis. Vostè fa referència a un auto molt determinat. Nosaltres tenim per costum complir les lleis –les lleis, en plural–, totes les lleis, i, per tant, les complirem.

Les lleis, també, vostè sap que, a l'hora de..., especialment quan es tracta de sentències o d'autos, a més a més dels mecanismes que hi ha d'implementació, hi ha l'aplicació de les mateixes i la interpretació.

Nosaltres estem complint les lleis, totes les lleis, començant per la llei per nosaltres més important que és l'Estatut d'autonomia de Catalunya i continuant per les altres. I, per tant, fa molt bé, vostè, a fer aquí de portaveu d'aquesta associació a la qual ha fet referència, fins

i tot, amenaçant amb... –li ha faltat dir «un paquet», eh?–, el conseller: «Si no, tal tindrà un...» Escolti, amb les al·lusions que ha fet al senyor Atutxa i... Nosaltres complim les lleis, vostès també les haurien de complir i llegir-les –ho repeteixo.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els expedients de regulació d'ocupació que afecten diverses empreses (tram. 317-00190/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Molt honorable president, Catalunya està patint una crisi socioeconòmica molt important que ha de ser la principal prioritat d'aquest Govern.

Des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, entenem que aquesta crisi en què estem immersos ens obliga a redefinir i repensar les nostres polítiques, i caldrà fer-ho en el proper pressupost.

Per això, és fonamental assolir un bon acord de finançament, tal com preveu l'Estatut, i prioritzar la despesa social, vetllant perquè els objectius del Govern siguin presents en els pressupostos, encara que sigui al preu de generar dèficit de forma excepcional.

Les dades de l'atur són preocupants, ja que posen de manifest que l'estancament en el creixement econòmic i l'augment de la desocupació estan afectant tots els grups de treballadors i treballadores en totes les activitats econòmiques i no tan sols en el sector de la construcció, en sectors també com els de l'automoció que exigirien el funcionament regular de la taula sectorial.

Així, veiem com en la darrera setmana s'està produint un procés d'expedients de regulació d'ocupació a Catalunya; recordem alguns d'ells com Frigo, Simon, Hewlett-Packard i SEAT. No vull oblidar Pirelli i Tyco, que per la seva ubicació en uns territoris al Bages i al Berguedà, on ja s'han patit altres crisis com les del tèxtil i la mineria, ara veiem com aquestes empreses d'altres sectors que donen ocupació a moltes persones, empreses que tenen beneficis es veuen també amenaçades per possibles tancaments. Especial preocupació provoca la intenció de Nissan de presentar un expedient de regulació d'ocupació que afectaria 1.680 treballadors i treballadores.

El Govern de la Generalitat ha d'aplicar la legislació vigent de la forma més estricta possible. El Govern no es pot mostrar feble, davant un expedient que els sindicats qualifiquen d'injustificat i inexplicable, perquè, a més dels efectes que tindrà sobre la plantilla de Nissan i d'altres empreses auxiliars, podria obrir la porta a la presentació d'expedients d'altres empreses que, tot i

obtenir beneficis, vulguin utilitzar la crisi econòmica per procedir a acomiadaments.

Voldríem saber, honorable president, què opina al respecte.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, actualment, com vostè sap, ningú dubta, no?, de la gravetat de la situació econòmica a nivell internacional, i, malgrat les sòlides bases del nostre sistema financer, també, vostè sap que no estem aïllats d'aquest context internacional. La crisi financera internacional, la crisi del sector immobiliari afecta la nostra economia i, el que és pitjor, com vostè molt bé ha dit, afecta el que anomenem col·loquialment «l'economia productiva», l'economia real, que, per exemple, en matèria d'ocupació això té molta importància.

Bé, a aquest fet hem d'afegir que l'economia catalana, vostè sap que, abans fins i tot de la crisi, ja es trobava en una situació de canvi de model productiu; havíem parlat..., hem parlat en aquesta cambra moltes vegades d'això.

Ambdós factors –crisi financera mundial i canvi de model productiu– suposen dificultats per a determinats sectors de la nostra economia.

Per tant, ara el que cal és atendre el més urgent, la crisi financera –que això és funció bàsicament dels estats i dels organismes internacionals–, i, després, donar resposta a les necessitats quotidianes i conjunturals, mantenint les polítiques socials per garantir la cohesió i, a la vegada, per descomptat, no oblidar allò que és estratègic: adoptar les reformes estructurals, també, que la nostra economia necessita i que són les que ens han de fer sortir reforçats d'aquesta crisi.

Aquestes dues qüestions, òbviament, sí que formen part més de la nostra preocupació i de les nostres competències.

El Govern ho està fent; l'Acord estratègic 2008-2011 n'és un exemple, el Pacte nacional per a la recerca, les quaranta-dues mesures per a la dinamització econòmica. Estem actuant i, malgrat això, evidentment, ja hem dit que hi ha gent que ho passarà malament també, vostè ho ha escoltat en aquesta cambra.

Vostè parlava dels expedients de regulació d'ocupació i de quina és la posició del Govern. Doncs, en aquest tema cal fer front a la distinció entre la nostra actuació com a autoritat laboral i l'aplicació també de les mesures que preveu la legislació.

Els expedients de regulació han de ser justificats per raons de tipus econòmic, d'organització a les circumstàncies de la producció, s'ha d'intentar un acord entre les parts, si l'empresa té més de cinquanta treballadors, s'ha de presentar un pla social i, si es produeix o es pretén una reducció de plantilla, s'ha de presentar un

pla de futur. I això és fer complir el que diu la llei i és el que aquest Govern farà.

I, si es produeix una reducció... I, evidentment, tot això és el que farem a més a més d'altres accions pròpies de la política industrial per mantenir les inversions, aconseguir-ne de noves, vetllar per l'interès general, la dinamització de la nostra economia, l'ocupació i el benestar.

Expedient de Nissan. L'expedient encara no s'ha presentat, però, malgrat això...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...ja hi ha accions –algunes conegudes i altres no conegudes– que aquest Govern ha pres al llarg de les últimes setmanes.

Gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les prioritats del Govern (tram. 317-00186/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, quines són les prioritats del seu Govern en aquest moment de la legislatura?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, em sorprèn –fa tres setmanes vàrem fer un debat d'orientació de política general–, les mateixes que vaig exposar en un discurs segurament massa llarg.

El president

Senyor Sirera, té la paraula.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Sí, precisament per això, perquè vostè va fer un discurs, amb el qual nosaltres no estàvem d'acord. Però, és que, en les darreres setmanes, els membres del seu Govern s'han dedicat a altres coses, no?, a les seves coses.

La setmana passada vam veure diferents membres del Govern barallant-se pel futur del president Companys; aquesta mateixa setmana hem vist..., una gran priori-

tat de Govern, sens dubte, no? Hem vist aquesta setmana els consellers d'Esquerra Republicana dient que això dels pressupostos de la Generalitat no va amb ells perquè ells necessiten fer política de partit, en lloc de política de Govern, i, per tant, les restriccions no han d'anar amb ells. I em sembla que qualsevol ciutadà veu que aquestes són les veritables prioritats del Govern de la Generalitat, no?

Miri, mentre vostès es dediquen a aquestes coses –segurament molt importants per a vostès–, més de trenta mil catalans saben que no rebran ajuts pel que fa a la Llei de dependència, no? Tenim un president del Govern espanyol que mira cap a un altre costat i vostè, senyor president de la Generalitat, que es dedica a dir que el que podran fer és reduir o no donar aquestes prestacions a qui menys ho necessiti, no?

El Govern d'Espanya ha deixat d'invertir 500 milions d'euros en inversions en infraestructures a Catalunya, i vostè no diu absolutament res. En el darrer mes, dotze mil catalans han perdut la seva feina. Avui, 404 catalans i catalanes perdran o han perdut la seva feina; 404 catalans cada dia perden la seva feina, no? I vostè, a més a més, ha anunciat que no té recursos i que, en els propers pressupostos de la Generalitat, no hi hauran diners ni per a la dependència ni tampoc per fer les infraestructures que Catalunya necessita, no?

I jo li recordo, senyor Montilla, que vostè es va presentar a les eleccions amb un lema de campanya que deia: «Fets, no paraules», no? I el que jo li pregunto és: «On són els fets, senyor Montilla? On són els fets?» Perquè, ara, només l'hem sentit de tant en tant –molt de tant en tant– criticar amb la boca petita el president del Govern espanyol pels seus reiterats incompliments amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

I vostè, senyor president, no pot dir que el Govern central és dolent perquè no dóna el finançament que Catalunya necessita; vostè no pot criticar el Govern perquè no transfereix recursos per a la Llei de dependència o per a les infraestructures. No pot criticar tot això, perquè vostè està donant suport polític i parlamentari, amb els diputats del PSC, als pressupostos generals de l'Estat, que són tremendament perjudicials per als interessos dels catalans.

I, per tant, jo, senyor Montilla, li demano que digui avui amb qui està: amb tots i cadascun dels catalans que tenen problemes, o amb el president del Partit Socialista Obrer Espanyol?

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja hem vist que vostè..., no sé si va atendre al debat d'orientació política, si s'ha llegit les resolucions, que òbviament sí que són un full de ruta per a aquest Govern. Hem vist que sí que és un gran comentarista i un lector de diaris, perquè ha parlat aquí de polèmiques, no de declaracions ni de fets dels Govern, eh? De polèmiques a la premsa..., en

fi, moltes d'elles, ho repeteixo, sense declaració de cap membre del Govern.

Miri, dels pressupostos, ja veurà, quan presentem els pressupostos, que serà dintre de pocs dies, poques setmanes, ja tindrà ocasió d'escoltar-ne les prioritats. Ja ho farem; el Govern està obligat a fer-ho, presentarà els pressupostos i explicarà aquestes prioritats, no s'avanci.

Llei de la dependència. El que sí que està clar és una cosa: si de vostès depengués, avui 31.000 persones que estan cobrant o que tenen un servei no el tindrien. (*Remor de veus.*) Dic això, entre altres coses, perquè fa un any, fins fa un any, no el tenien –fins fa un any no el tenien–, el tenen ara. Amb una llei que té els seus defectes, que té els seus problemes d'aplicació, però aquesta és la realitat inqüestionable.

Bé, vostè calcula els aturats..., 404 avui; no 408, ni 396. Està bé. Potser és una cosa...

I novament, senyor Sirera, vostè s'equivoca de fòrum, diguem-ne. Aquí estem al Parlament de Catalunya, i aquesta és una sessió de control al Govern de Catalunya i al seu president. I, per tant, això que el suport a Zapatero..., això és en una altra cambra, eh? Vostè, potser és que li agradaria ser-hi, allà al Congrés dels Diputats, però a qui està fent el control és al Govern de Catalunya, no a cap grup parlamentari del Congrés dels Diputats, ni al Govern espanyol. Al Govern de Catalunya, ho repeteixo.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el Pacte nacional per a la recerca i la innovació (tram. 317-00188/08)

...en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'honorable senyora Anna Simó.

La Sra. Simó i Castelló

Gràcies, president. President, el Govern va aprovar ahir el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, un pacte que preveu doblar la despesa en els pròxims cinc anys i que vol fer de Catalunya, de manera molt ambiciosa, un referent internacional en recerca i innovació. Certament, molts països d'Europa ens duen avantatge, un avantatge de deu o quinze anys, i, per tant, és clar que ens havíem de posar al dia, i més en la crisi econòmica en què ens trobem.

Per tant, podem dir que Catalunya per primera vegada té una visió i un full de ruta compartits en recerca i innovació per als propers anys, i un full de ruta i una visió que han de permetre que desenvolupem estratègies de país sòlides, amb polítiques estables i estructurals, en uns àmbits en què el país ens hi juguem el futur. I parlem de recerca en àmbits molt diversos: parlem de recerca en educació, en serveis socials, en salut, en immigració, en medi ambient, en energia o en transport i mobili-

tat, per dir-ne alguns, i també la importància d'impulsar activitats empresarials vinculades a aquestes àrees que ara tot just li comentava.

Des del Grup d'Esquerra també voldríem destacar el que implica de cooperació entre agents, perquè el pacte fomenta aquesta cooperació entre agents del sistema de recerca i innovació, amb mesures funcionals però també estructurals, de cooperació, de suma d'esforços, de suma d'objectius, sense deixar de banda la necessària implicació de l'Estat en la inversió en recerca i desenvolupament a Catalunya, a partir d'un acord marc estable, que millori la coordinació i la inversió en infraestructures.

El pacte, que no és poc, és un compromís de vint-i-dos agents acadèmics, institucionals, socials, econòmics, polítics que ens hem conjurat per al futur col·lectiu, per al progrés de Catalunya. I és el resultat d'un treball prou intens de més de cinc-centes persones. Entenem que és un pacte sòlid, que és un pacte estable, la qual cosa és necessària en les polítiques de recerca i desenvolupament, i a més és un pacte exigent. Tal com ahir recordava el conseller Huguet, que ha impulsat la iniciativa, són les condicions necessàries per aconseguir aquest canvi de model econòmic que el país necessita.

És un pacte que marca un horitzó a quinze anys vista, que ha de permetre canviar el model actual de l'economia catalana per un model d'economia del coneixement i de l'ambició. Hem d'aprofitar les oportunitats i, a més a més, n'hem de crear, perquè estem convençuts que és la investigació i la recerca que són necessàries per a aquest canvi.

Quina valoració feu, president, de l'aposta a tots els nivells d'aquest pacte, de la incidència d'aquest pacte en el panorama de la recerca a Catalunya, i especialment com a instrument de pes per modificar el model productiu i de desenvolupament econòmic i per fomentar...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Simó i Castelló

...l'ocupació estable a Catalunya?

Gràcies.

El president

El molt honorable president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, ahir a la tarda, certament, es va signar el Pacte nacional per a la recerca i la innovació, un acord entre el Govern de la Generalitat, la pràctica totalitat de les formacions polítiques amb representació parlamentària, les universitats catalanes, les associacions empresarials, i també alguns dels sindicats més representatius del nostre país; per tant, un dels acords amb més nivell de consens assolit els darrers anys a Catalunya, una mostra de com fem una aposta col·lectiva per la concertació social com a forma, també, de governar, i ara, en moments de crisi econòmica, més que mai, no?

Volem, amb aquest acord, fomentar un nou model de progrés socioeconòmic per a Catalunya, que té les seves bases en l'educació, la recerca, la innovació. Aquestes esdevenen prioritats estructurals per al Govern, unes prioritats de primer ordre en les agendes polítiques, socials i econòmiques del país i dels seus agents. I l'acord serà el full de ruta fins a l'any 2020, en aquest horitzó. Amb la signatura d'ahir hem situat la recerca, la innovació, com a prioritats de país, més enllà del color de qui governi en cada moment, no?

Són molts els reptes i objectius del pacte –m'agradaria destacar-ne alguns a tall d'exemple, no?–, pacte en què ha estat treballant el departament dirigit pel conseller Huguet durant un llarg període de temps: incrementar l'atracció i la generació de talent científic, innovador i emprenedor; enfortir els centres i les infraestructures de recerca que té el nostre país i les que necessita; difondre i fomentar la innovació en tots els àmbits socials i econòmics; reforçar la capacitat a Catalunya d'incidir internacionalment també en recerca i innovació; prioritzar els recursos –on, quan i a què dedicarem aquests recursos–, i, a més a més, procurar una administració més eficaç, racionalitzant també els òrgans públics vinculats a la recerca i la innovació, no? En definitiva, es tracta d'invertir més i millor en recerca i innovació en l'àmbit públic, i també en el privat.

El pla dibuixa, per tant, un escenari econòmic i pressupostari que ha de permetre a Catalunya assolir un 3 per cent del PIB en recerca i desenvolupament en l'horitzó de l'any 2016, no? I per aconseguir-ho es necessita l'esforç de tothom: dels agents i de totes les administracions –de la Generalitat, de l'Estat, de la Unió Europea–, de les empreses, dels centres de recerca, de les universitats. El Govern es compromet a liderar...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...aquest compromís, malgrat les dificultats pressupostàries actuals per complir aquests objectius.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra a les Terres de l'Ebre i el Camp de Tarragona (tram. 317-00189/08)

...en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Joaquim Paladella.

El Sr. Paladella Curto

Moltes gràcies, senyor president. Molt honorable president de Catalunya, a la Junta de Seguretat de Catalunya

del 17 d'octubre de 1994 es van establir les bases del model policial de Catalunya i es determinen les competències que són pròpies de la policia de Catalunya. Atinent a aquestes competències, el desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra com a policia integral de Catalunya s'havia de produir mitjançant un procés de substitució de les forces i cossos de seguretat de l'Estat. Aquest procés s'inicià a la comarca d'Osona a finals de 1994 i té previst que es completi el proper dia 1 de novembre d'aquest 2008 amb el desplegament i l'assumpció de competències de seguretat ciutadana a les comarques del sud de Catalunya, a la totalitat de comarques del Camp de Tarragona i a les Terres de l'Ebre.

Els diputats que, com és el meu cas, som d'aquest territori podem constatar que aquest desplegament en aquestes comarques es farà amb mil disset mossos més, la majoria de les infraestructures previstes acabades, amb una inversió de 63 milions d'euros en comissaries i escoltant els ajuntaments i amb garanties –dic «garanties»– de donar una resposta adequada a les expectatives de la gent i als problemes de seguretat ciutadana de les ciutats, dels pobles, i també dels món rural.

És també un fet a ressenyar que el desplegament dels Mossos d'Esquadra ha tingut un especial impuls els darrers quatre anys, quan s'han desplegat en el 75 per cent del territori de Catalunya. És prou destacable l'esforç que any rere any s'ha fet tant en el camp pressupostari, com de la formació, com de l'organització. No era fàcil, però el dia 1 de novembre podrem tancar una etapa molt important en la Catalunya moderna en què vivim, al mateix temps que n'obrim una altra de normalitat, on la policia de Catalunya és la pròpia de Catalunya, a tota Catalunya i per a tots els catalans.

És sabedors d'aquesta importància que li preguntem, senyor president, quina valoració fa del desplegament del Cos de Mossos d'Esquadra a les comarques del sud de Catalunya i que a la vegada completa el desplegament de la policia integral de Catalunya a tot el territori català.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, l'1 de novembre la policia de Catalunya, els Mossos d'Esquadra culminaran el seu procés de desplegament territorial a tot el país, no? Alguns encara no fa dos anys dubtaven de la fiabilitat d'aquest desplegament o de l'eficàcia del Govern per dur-lo a terme, i fins i tot en proposaven un ajornament; això es va escoltar en aquesta cambra.

Però la realitat és una altra, no?, jo crec que gràcies als esforços fets per molta gent, molt especialment pel responsable d'aquest departament, el conseller Saura. Divendres els Mossos d'Esquadra atendran també els prop de 700.000 ciutadans i ciutadanes del Camp de Tarragona i de les Terres de l'Ebre. I per a aquest nou servei, el Govern de la Generalitat compta amb més de 1.500 efectius, més d'onze nous edificis policials.

I amb l'assoliment d'aquest desplegament ja tindrem una policia amb les característiques que requereix la Catalunya d'avui, no?: una policia arrelada a la societat de la qual ha nascut i la qual serveix, pròxima a la ciutadania, que garanteix la protecció de la llibertat i la seguretat dels ciutadans, altament professionalitzada, coordinada amb la resta de cossos policials que treballen a Catalunya i integral també, amb competències pròpies en seguretat ciutadana, ordre públic, policia administrativa, judicial, investigació criminal, entre altres coses.

Bé, així, d'acord amb el que disposa el nou Estatut, hem culminat el desplegament també d'aquest servei estratègic, el Cos de Mossos d'Esquadra, que és l'eix vertebrador de la seguretat pública catalana; una seguretat pública moderna, coordinada i amb professionals formats per assumir els nous reptes també, no? I tot això, senyor diputat, és, com deia, gràcies a molta gent, a la qual com a president de la Generalitat vull agrair els seus esforços i la seva determinació, gent com els diferents governs de Catalunya i els seus consellers d'Interior, durant molts anys, però sobretot gràcies a l'esforç del conjunt de persones que integren el cos policial, el cos de la policia de Catalunya dels Mossos d'Esquadra.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre els pressupostos generals de l'Estat amb relació a la crisi econòmica, al compliment de l'Estatut en matèria d'infraestructures i finançament i a la dotació de determinades lleis (tram. 317-00191/08)

...la formula l'honorable senyor Artur Mas, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Mas i Gavarró

Sí, moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor president de la Generalitat, aquests dies s'estan tramitant els pressupostos generals de l'Estat; aquests pressupostos afecten la institució de la Generalitat –això és indiscutible– i afecten també el conjunt del país, el conjunt de Catalunya. Vostè sap perfectament que hi ha una majoria dels grups parlamentaris, dels partits d'aquest Parlament de Catalunya, que per diferents raons o per les mateixes raons s'hi han oposat, hi han presentat esmenes a la totalitat.

I jo li preguntaria quina és l'opinió del president de la Generalitat amb relació a aquests pressupostos, com a mínim amb relació a tres o quatre coses importants: la primera, amb relació a si aquests pressupostos són un bon instrument per lluitar contra la crisi econòmica, en el que afecta també Catalunya; segona, si es compleix l'Estatut en matèria d'inversions en infraestructures, i si es compleix l'Estatut en matèria de finançament –quina

és l'opinió del president de la Generalitat en aquest sentit-, i quarta, si hi ha lleis amb un fort contingut social que atorguen drets socials, com la Llei de la dependència, estan ben dotades o no estan ben dotades en aquests pressupostos generals de l'Estat.

Jo sé que vostè, en una resposta anterior, ha vingut a dir que això no és tema d'aquí, però jo li recordo que vostè, com a president de la Generalitat, té l'obligació no només de tenir una opinió en allò que afecta Catalunya, sinó també de tenir un pla d'acció en defensa dels interessos de Catalunya i en defensa dels interessos de la Generalitat. I, per tant, jo li pregunto la seva opinió, què en pensa i què pensa fer al respecte.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, certament, aquest no és el Congrés dels Diputats, ni vostè és el senyor Duran, ni jo el senyor Zapatero, i per tant aquí toca discutir altres coses.

Ara, vostè sap que el que s'ha discutit i s'ha votat avui no són els pressupostos generals de l'Estat, sinó les esmenes a la totalitat; les esmenes no amb text alternatiu: amb proposta de devolució al Govern, purament i simplement. Per tant, no sabem tampoc les altres propostes, a més a més de les que hi ha al Govern, que hi formulades, perquè són propostes de devolució.

Dit això, vostè sap... M'ha fet preguntes concises, algunes d'elles respecte a les infraestructures; pensem que sí que compleix el que preveu la disposició addicional tercera. Respecte a altres qüestions haurem d'estar a veure la tramitació dels pressupostos. Vostè sap perfectament que no contempla el finançament autonòmic; això no, no..., vostè i tothom, diguem-ne, eh?, qualsevol observador. Haurem d'estar atents a la tramitació dels pressupostos, en tant que vostè sap que la seva aprovació definitiva, la seva aprovació, no les esmenes a la totalitat és tot just la segona quinzena de desembre.

El president

Senyor Mas, pot repreguntar.

El Sr. Mas i Gavarró

Si vostè critica el president del Govern espanyol per no complir la Llei de la dependència..., doncs, escolti'm, això deu ser un tema que afecta Catalunya, no? Igual que hi afecten les inversions, igual que afecta el finançament... Per tant, és clar, que n'hem de parlar aquí! I el president de la Generalitat ha d'utilitzar tota la seva capacitat d'acció política aquí, a Catalunya, a Madrid, a Brussel·les i a tot arreu per defensar els interessos del país. És clar que toca parlar-ne, aquí! Toca i hi toca molt, no?

Aleshores, jo el que li demano, senyor president, és una mica això, no?, que, de tant en tant, potser vostè es perd en les paraules, però no es concreta en els fets. Aquí hi ha una majoria de partits catalans, per tant, la majoria del Parlament que s'oposa en aquests pressupostos. I si

vostè tingués una acció més decidida i més determinada en aquest sentit, el Govern espanyol tindria una sèrie de problemes, i, com a conseqüència d'aquests problemes, potser hauria de complir millor amb Catalunya. Però aquí falla alguna cosa, jo crec que falla la seva capacitat d'acció política per desplegar tots els instruments que vostè té al seu abast, que són molts, perquè els interessos de Catalunya es defensin correctament.

Ahir vam tenir una gran bona fotografia d'unitat d'acció en un tema tan important com la recerca i la innovació, per què no es pot repetir això en els pressupostos? Per què el president de la Generalitat no lidera en aquest sentit una acció en defensa dels interessos del país? Això és el que se li demana, senyor president.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Repeteixo que vostè confon els papers, però, de totes maneres, he de dir una cosa: les millores que puguin venir, vindran precisament no per l'acció de la formació política que vostè representa, sinó segurament per altres.

Vostès també, com Convergència i Unió, han perdut una gran oportunitat, altres l'han aprofitada. Vostès han desaprofitat una ocasió, altres l'han aprofitada. (*Veus de fons.*) M'estic referint òbviament a altres formacions polítiques que formen part de la seva família, d'altres territoris -d'altres territoris- en què en teoria estaven «coaligats» per tenir una posició comuna respecte als pressupostos generals de l'Estat. (*Remor de veus.*) El que passa és que es veuen que...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El president de la Generalitat

...li han fet poc cas. En qualsevol cas, ho repeteixo, hi han temes que estan recollits pel que fa referència a la disposició addicional tercera, i altres temes que no tingui dubte que s'acabaran solucionant, per això treballem, perquè el nostre objectiu és solucionar els problemes del país, no és ni fer caure cap govern, ni tenir determinats protagonismes, que segurament no pertoca. (*Veus de fons.*) És treballar per aquest país, l'objectiu principal, treballar per aquest país i per als seus interessos. Això és el que hem fet i és el que farem, no en tingui cap dubte.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la situació del sistema financer i les mesures adoptades pels diferents governs (tram. 310-00242/08)

Passem les preguntes al Govern, la primera, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi,

la formula l'il·lustre senyor José Antonio Donaire. Té la paraula.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, durant els darrers mesos hem assistit a un deteriorament del clima econòmic internacional, que té el seu epicentre en el sector financer nord-americà, i que s'ha estès per tot el sistema financer internacional. A hores d'ara és evident que la crisi financera internacional ha afectat la resta de sectors econòmics. I Catalunya no és una excepció, els darrers indicadors macroeconòmics palesen els efectes de les turbulències internacionals en la salut econòmica catalana. Podríem dir que els problemes econòmics han baixat dels parquets, als carrers i a les escales, a la vida quotidiana de la gent, a l'economia real.

Des del meu grup som conscients que el país afronta aquesta situació en unes condicions econòmiques objectives millors que en les darreres crisis, que el país és avui més sòlid, més fort econòmicament. Però és evident que, per a recuperar la vitalitat de l'economia, el país necessita millorar la productivitat de les empreses, ampliar també la capacitat en la innovació i potenciar la internacionalització de l'economia catalana.

Però, per sobre de tot, el que necessita és recuperar la confiança del sistema financer, i aquest és el propòsit de les mesures que han portat a terme darrerament diversos governs. I és davant d'aquesta situació, honorable conseller, que el meu grup està interessat en conèixer quina és la valoració que realitza el Govern amb relació a la situació del sistema financer, i a les mesures posades en marxa en les darreres setmanes pels diferents governs en aquest àmbit.

El president

Té la paraula, en nom del Govern, l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Gràcies, senyor president. Il·lustre senyor diputat, efectivament hem assistit i assistim encara a una crisi d'extraordinària importància, no la podem, en cap moment, sotsvalorar, la crisi del sistema financer internacional. I cal dir que cal resoldre aquesta crisi, és un requisit indispensable per poder abordar qualsevol altra qüestió.

De manera que, en primer lloc, cal que fem el reconeixement, efectivament, de la importància de la crisi del sistema financer, i, en segon lloc, li he de dir de l'encert de les mesures que s'han adoptat. Estem en aquests moments en l'aplicació d'aquestes mesures. Jo crec que podríem dir que s'aplica, probablement, la recepta apropiada. Ara hem de deixar que sorgeixi efecte.

Són mesures que tenen un primer propòsit, fonamental: recuperar la confiança en el mateix sistema, dels ciutadans en el sistema i de les mateixes entitats financeres entre elles. Perquè aquest era l'origen de la crisi del sistema financer: la desconfiança entre les mateixes entitats financeres. I unes mesures que tenen dos grans

objectius: aconseguir que es recuperi la liquiditat del sistema, que el sistema financer torni a finançar l'activitat productiva i es tornin a finançar entre aquestes, les entitats financeres; i, en segon lloc, en alguns casos, la solvència de les entitats financeres.

Jo haig de dir que aquestes dos mesures, aquí, a Catalunya, i en general a Espanya, tenen una incidència diferent, una especial incidència al problema de la liquiditat. Espanya era un país..., les nostres entitats anaven a fora a endeutar-se, de manera que hem notat amb especial gravetat el fet que els mercats financers es tanquessin. És molt important recuperar la liquiditat, perquè arribi a les empreses. És la nostra principal preocupació ara: assegurar que aquesta liquiditat arribi al sistema productiu, a les empreses i als particulars.

En canvi, per l'altra banda, a les mesures destinades a millorar la solvència, nosaltres tenim una situació, a Espanya i a Catalunya, d'entitats sanejades. No és la situació que hi ha en altres llocs. A Catalunya s'han adoptat, vostè ho sap, des de fa mesos, mesures en aquest sentit, les quaranta-dues mesures que es van adoptar ja el mes d'abril, i després en diferents ocasions. A l'Institut Català de Finances i a altres fórmules de titulització d'actius, per exemple, s'han injectat 2.179 milions d'euros aquest any, l'any 2008. Les mesures que ha adoptat el Govern, a través de l'ICF Crèdit i a través dels avals a la titulització d'actius, han suposat una millora de la liquiditat de 2.179 milions...

El president

Conseller...

El conseller d'Economia i Finances

...d'euros, que és una quantitat molt important, i que jo crec que parla de fins a quin punt aquesta és una prioritat del Govern de Catalunya.

El president

Bé.

Pregunta

al Govern sobre la política en matèria de joc (tram. 310-00244/08)

Doncs, la següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Jordi Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies, president. Fa una setmana s'ha dictat una sentència que anul·la alguns articles de la normativa del tripartit en matèria del joc. Nosaltres ja vam denunciar políticament la manera maldestra, l'arbitrarietat i l'opacitat de la política del joc del tripartit. Ara ja no sols és una opinió política, ara ja hi ha una primera sentència judicial. Quina valoració en fa el conseller, d'aquesta sentència, i què pensen fer en ares a la següent jurídicament un cop anul·lat judicialment un article no

poc important del seu decret de màquines recreatives i jocs d'atzar?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura, conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Gràcies, senyor diputat, en la seva pregunta vostè em pregunta sobre la valoració que fa el Govern de la seva recent política en matèria de joc, no? I jo li vull contestar que no l'hem variada. És a dir que des de l'inici d'aquesta legislatura la política de joc del Govern català ha seguit tres grans orientacions: la primera, no perdre pes en el conjunt de despesa de recaptació del joc a Catalunya. He de dir-li, vostè ho sap perfectament, que, del conjunt de despeses que s'utilitzen, només el 2 per cent és per a Catalunya, i que tenim necessitat que els beneficis del joc siguin per a Catalunya, perquè hem destinat 16 milions d'euros enguany a, en definitiva, la rehabilitació i a la construcció de tres centres de gent gran. En segon lloc, hem contingentat els salons de joc. I, en tercer lloc, hem fet tot el possible per fer el joc..., del consum..., del joc responsable.

Evidentment, complirem aquesta sentència, no pot ser d'una altra manera; però li he de dir que la sentència, en cap cas, invalida els aspectes fonamentals i principals de la política del joc d'aquest Govern i de l'anterior Govern.

El president

Té la paraula el senyor Turull.

El Sr. Turull i Negre

Moltes gràcies. Conseller, el contingut de la sentència és per posar-se vermell i «apretar» a córrer. Els fets sols s'expliquen o bé per una incompetència manifesta o bé per una manca total de transparència o per les dues coses alhora. I crec que ens trobem en aquest darrer supòsit.

Què diu la sentència? Doncs, diu que en el tràmit d'informació pública vostès van incórrer, ho llegeixo literal, «en un incompliment palmari amb un abast substantiu amb relació a les previsions de la llei». I també diu que l'expedient d'aquest tràmit, per exemple, «l'exposició de motius del decret consistia únicament en tres punts suspensius», i que, a més a més, faltaven tots els documents i les memòries preceptives.

I el que és més greu, encara, diu el tribunal que queda demostrat que es van saltar «a la torera» totes les recomanacions de la Comissió Jurídica Assessora. És a dir, no van ni respectar les seves normes internes. I conclou que sols anul·la els articles impugnats, perquè, si s'arriben a impugnar els dos decrets, aquests s'haurien anul·lat tots dos de dalt a baix.

Una sentència que pot ser un primer tast del que podria venir, ja que hem de recordar que tot el que va aprovar el tripartit aprofitant i a corre-cuita que aquest Parlament estava dissolt, també està impugnat als tribunals.

Una sentència molt emblemàtica de la manera de fer i desfer del tripartit.

Conseller, no tantes paraules ni discursets de transparència, participació, etcètera, i més fets. Posin més rigor i respectin les formes i la llei que em sembla que és el mínim que és exigible en política i en un estat de dret. I, ara, sobretot repari aquest «estropicio» legal en benefici de la seguretat jurídica i en benefici de tothom.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació

Senyor diputat, jo li insisteixo en els tres elements que defineixen la política del joc. Vostè fa referència a uns decrets aprovats en l'anterior legislatura, que van ser correguts i que, en definitiva, em senyala algú... (*veus de fons*), que van ser recorreguts en el seu moment i que, en definitiva, complirem aquesta sentència.

Però li insisteixo que la política de joc del Govern català passa per tres orientacions: primera, no disminuir el nostre pes relatiu en el conjunt del joc de Catalunya, perquè això té beneficis des del punt de vista social; en segon lloc, hem recuperat, hem fet des d'aquesta legislatura hem contingentat totes les noves sales de joc; i, en tercer lloc –en tercer lloc–, hem tirat endavant polítiques de joc responsable, i, evidentment, complirem la sentència.

Pregunta

al Govern sobre la campanya «Som-hi» (tram. 310-00245/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Joana Ortega.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies, president. El que els demanem és quin és el balanç que fa el Govern de la campanya publicitària «Som-hi!» i de l'adequació a la normativa vigent.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern.

El conseller de la Vicepresidència (Sr. Josep-Lluís Carod-Rovira)

Gràcies, senyor president. La valoració que en fa el Govern és una valoració positiva: primer, tenint en compte que encara no s'ha acabat la campanya, que, de fet, no és una campanya exclusiva, sinó és el que se'n diu en termes de publicitat, una campanya paraigua, és a dir, sota la qual s'aixopluguen sota un mateix lema el conjunt de campanyes sectorials que es duen a terme. Així ha estat valorada de manera positiva per l'enquesta feta pel Centre d'Estudis d'Opinió després de la primera

fase de la campanya, el mes de maig d'enguany, en la qual les persones enquestades l'acollien de manera favorable, i també ho és, lògicament, pel missatge que es dona en aquesta campanya. És un missatge clar, un missatge d'esforç compartit entre ciutadania i Govern, amb una visió constructiva i positiva davant del futur del país, que també vol compartir la responsabilitat i el protagonisme en els aspectes positius del país, no deixant-ho només en mans exclusives del Govern.

El president

Senyora diputada, pot repreguntar.

La Sra. Ortega i Alemany

Sí, gràcies. Miri, conseller, en tot cas, de missatge clar cap, perquè, en tot cas, el que s'està publicitant és el tancament corporatiu del que seran, del que han estat i del que són els anuncis, les campanyes institucionals.

I, escolti'm, utilitzar 1 milió d'euros per publicitar la frase buida de contingut «Som-hi!», em sembla que no és la millor manera, sobretot en uns moments, com els que ens trobem, de crisi econòmica. Ara mateix, en feia referència el senyor Castells, no?

Escolti, vostè creu que és de rebut utilitzar més d'1 milió d'euros per publicitar el «Som-hi!»? Vostè creu que es poden utilitzar més d'1 milió d'euros, sobretot quan s'ha incrementat en gairebé cent mil persones aturades des de l'any passat? Quan les famílies no poden arribar a final de mes o no poden fer front a les hipoteques? O quan els joves han de tornar a casa, perquè el Govern no els atorga els ajuts per al lloguer que tenien previstos?

Què en pensarà la gent que està a l'espera de poder rebre els ajuts a la dependència quan vegin que s'han gastat 1 milió d'euros per publicitar la paraula «Som-hi!»? Què en pensaran aquests trenta-un mil catalans? Com ens gastem un milió d'euros quan estem congelant la contractació de mestres? Miri, no es pot malbaratar d'aquesta manera els recursos públics.

El mateix president del CAC, la setmana passada, en seu parlamentària, mostrava la seva preocupació sobre les campanyes de publicitat institucional de les administracions públiques. I deia que aquestes campanyes, aquesta campanya en concret no havia estat autoritzada prèviament pel CAC perquè s'havia modificat la llei i, per tant, ja no és necessari, tal com vostès van demanar, que tinguin l'acord previ del CAC. Però el que sí que posava de manifest el president del CAC era que moltes d'aquestes campanyes institucionals es trobaven en uns moments en què bordejaven la llei.

Per tant, el que li demanem, sobretot, és som-hi!, però, som-hi Govern!, «Som-hi», amb menys publicitat i sobretot més treballar, més feina.

El president

Senyor vicepresident, té la paraula.

El conseller de la Vicepresidència

Vostè sap molt bé, senyora diputada, que el Govern de Catalunya no ha fet una campanya a propòsit d'una pa-

raula, sinó que, com li he dit abans, aquesta campanya aixopluga el conjunt de campanyes sectorials que està fent el Govern de Catalunya.

Això es fa així en temes concrets, com la campanya que estem veient en aquests moments a propòsit de la formació, com es farà properament quan es produeixi el desplegament dels Mossos d'Esquadra en el conjunt del territori de Catalunya i, lògicament, del que es tracta és de donar coherència i cohesió al conjunt de campanyes específiques que està fent el Govern de Catalunya. Unes campanyes que, d'altra banda, si hi són és perquè en les diferents enquestes que s'han anat produint hi ha una majoria a la societat catalana que demana un nivell superior d'informació sobre quina és l'acció de Govern. És a dir, hi ha gent que entén que cal, que és millor, que es conegui amb més detall quines són cadascuna de les accions i de les obres que duu a terme el Govern de la Generalitat de Catalunya.

Lògicament, una campanya d'aquestes característiques es fa sempre amb un pretext publicitari, ara és la paraula «som-hi», que és un mot que ve de la terminologia popular i que, per tant, crea complicitat, però el més important és veure fins a quin punt en això hi ha un esforç compartit entre Govern i ciutadania, que és el que volem encomanar.

Sorprèn, d'altra banda, que vostè es plantegi aquestes consideracions després d'haver gastat no 1 milió d'euros sinó vés a saber quant al voltant del que eren obviats, saber que teníem en aquest país 6 milions d'habitants. Això ja ho sabia tothom.

El president

Té la paraula...

Pregunta

al Govern sobre la tramitació, la gestió i la resolució dels expedients de regulació d'ocupació sol·licitats per empreses de diferents sectors productius (tram. 310-00240/08)

...en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Sí, gràcies, senyor president. La nostra pregunta va adreçada sobre el capteniment, sobre la tramitació, gestió i resolució dels expedients de regulació d'ocupació sol·licitats per empreses de diferents sectors productius a Catalunya.

Les estadístiques actuals encara no recullen les dades evidents, i que seran en properes dates..., posaran de manifest la crisi, negada per alguns, que ha arribat ja a les empreses catalanes. Molts d'aquests expedients d'ocupació encara han estat anunciats i no presentats.

Quina és la gestió que està fent i portant a terme el Govern per a la tramitació i bona gestió d'aquests expedients?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern és conscient que els efectes d'aquesta crisi global afecten les persones, s'incrementa l'atur de forma important. Els expedients de regulació d'ocupació és cert que fins al mes de setembre només han incrementat un 2 per cent el nombre d'expedients d'extinció i suposen un 10 per cent més dels treballadors afectats. Ara bé, n'arribaran més i s'intensificaran el nombre d'expedients, però estem molt lluny d'arribar a les dades de l'any 93, que va ser la gran crisi, en què van arribar més de trenta-vuit mil persones afectades per extinció de contractes.

El Govern farà una bona gestió, una gestió rigorosa, com l'hem fet i la continuarem fent davant d'aquests expedients.

El president

Senyora diputada, torn de pregunta.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyora consellera. De fet no ens ha donat cap resposta que no hàgim pogut llegir els últims dies en els titulars de qualsevol diari, però li hem de dir que tret de, doncs, permetre algunes manifestacions contra els empresaris i dir-nos que seran molt rigorosos i que estan molt preocupats, la veritat és que desconexim quina és la gestió que està portant a terme el Govern.

Ho diem perquè hem vist episodis lamentables com el del ministre Miguel Sebastián, que quan estaven a sobre els acomiadaments de Nissan, doncs, ha permès que Catalunya no sortís en el debat en la conversa amb el president de l'aliança Nissan-Renault.

Vostè diu que és un 2 per cent, nosaltres constatem que estem en un increment d'un 10 per cent, però, a més d'aquests grans expedients, veiem que la mateixa consellera, de gener a l'agost, ha aprovat uns 4.831 acomiadaments a través de les regulacions. Quina política preventiva ha fet aquest Govern?, perquè sembla que el tema d'aquests expedients els hagin vingut una mica a contra pèl, o sense esperar-ho.

De fet, hem vist com vostès estan invertint en formació d'alts inspectors, però quina és l'aposta que han fet vostès per a les empreses catalanes. Aquestes retallades d'aquests expedients que s'estan presentant cada dia a Catalunya, que entren d'un a quatre a la consellera, al registre... Quina és l'acció que pensa prendre, més enllà, com he dit, de considerar que som molt rigorosos i comprovar si hi ha motius o no de legalitat. Només faltaria que el Govern de la Generalitat, com a autoritat laboral, no comprovés la legalitat.

Quin és el pla de futur que vostè demana a les empreses i que nosaltres li demanem, quin és el pla de futur que vostès tenen per a la indústria i per als treballadors de Catalunya?

El president

Honorable consellera, té la paraula.

La consellera de Treball

Sí, miri, senyora diputada, com no podria ser d'una altra forma, el Govern serà rigorós amb els expedients de regulació d'ocupació, com ho ha estat, i a més a més com ho ha aprovat aquest Parlament. I, a més a més, el Govern de Catalunya està actuant de manera activa i proactiva, amb totes les eines de què es disposa per anticipar-se i per fer front a aquest canvi de model productiu.

Aquest Parlament, en el debat de política general, va fer referència a donar, a continuar donant suport a les empreses que posin en marxa accions de canvi estratègic i de la millora de la seva reorientació productiva per millorar la seva competitivitat. Això és treballar, treballar de forma proactiva, i també treballem com a autoritat laboral.

Com autoritat laboral ens agradaria que no hi haguessin expedients de regulació i ocupació perquè les empreses se'n surten, però, miri, senyora diputada, hi ha hagut expedients de regulació d'ocupació, n'hi ha i n'hi haurà, perquè les empreses tenen unes taxes de mortalitat.

En aquests moments ens preocupa la intensificació, i estem treballant a llarg i a curt termini, a llarg termini amb l'acord estratègic, això dona les bases; a llarg i a mitjà termini amb el Pacte per a la innovació, i en el curt termini estem, com no podria ser d'una altra forma, vetllant pel compliment de la llei, dels expedients de regulació d'ocupació, perquè cap empresa s'aprofiti d'aquesta situació si no hi ha causa per deslocalitzar-se i per tancar l'empresa.

Segon, que hi hagi causa, segon, que hi hagi un pla social. I, com no podria ser d'una altra forma, les empreses que tinguin un pla industrial i pla de futur.

I, per últim...

El president

Senyora consellera...

La consellera de Treball

...i a efectes que les persones puguin ser acollides pel Servei d'Ocupació de Catalunya.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre els expedients de regulació d'ocupació (tram. 310-00241/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Benvolguda consellera, senyora Mar Serna, al nostre grup també ens preocupa els nombrosos expedients de regulació d'ocupació que s'han presentat per part d'empreses industrials molt importants a Catalunya.

A principis de mes l'empresa SEAT va presentar un expedient per suspendre temporalment els contractes de fins a 4.700 treballadors i fa dues setmanes l'empresa Nissan va fer públic que presentaria un expedient encara més traumàtic per acomiadar 1.680 treballadors, cosa que representa el 40 per cent del total de la seva plantilla.

Aquesta companyia, doncs, en lloc de plantejar-se mesures com programes de flexibilitat horària per regular l'excés de producció només es planteja, a hores d'ara, l'acomiadament massiu d'aquests 1.680 treballadors, i s'ho planteja sense que s'hagi pogut demostrar que aquests acomiadaments són necessaris.

El comitè d'empresa ha revelat que en els darrers quatre anys Nissan ha obtingut beneficis de les seves plantes a Catalunya i també que n'ha obtingut durant el primer trimestre d'enguany, per tant, existeix un risc gens negligible que l'empresa s'estigui plantejant el tancament a mitjà termini de les seves instal·lacions a Catalunya.

Davant d'aquest fet no podem oblidar que aquesta empresa ha obtingut quantioses ajudes de les administracions públiques catalanes i també quantiosos beneficis arran de la fabricació d'automòbils que ha realitzat al nostre país durant trenta anys. També sabem que des del Govern espanyol no faran res per assegurar el futur de l'empresa a Catalunya, ens ho va deixar clar el ministre Miguel Sebastián quan va reunir-se dijous passat amb el president de l'aliança Nissan-Renault, el senyor Carlos Ghosn, i només va tractar el futur de Renault a Espanya, i va oblidar el futur de Nissan a Catalunya. I encara amb 1.680 acomiadaments damunt la taula va acabar declarant «el futuro de la industria del automóvil en España es brillante.» Déu n'hi do! El senyor Sebastián també deu pensar que Catalunya, encertadament, no és «territorio nacional.»

Senyora Serna, en aquests moments els treballadors d'aquest país només tenen la Generalitat per aturar els excessos que s'estan cometent, i per això li demanem que valori la petició que li formulem, que, com s'ha fet amb altres expedients de regulació i d'ocupació presentats, no s'accepti l'expedient que vol presentar l'empresa Nissan i que es formalitzi una taula de negociació entre l'empresa, els sindicats i la Generalitat per trobar una sortida raonable que eviti els acomiadaments anunciats.

Gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball

Gràcies, president. Gràcies, senyor diputat, com ja s'ha comentat al llarg d'aquesta sessió, la situació econòmi-

ca s'ha vist afectada per una crisi global que ha ocasionat un gir brusc amb repercussió clara sobre el crèdit a les persones, les empreses, la confiança en el consum i amb clara repercussió en les empreses i sobretot els treballadors i treballadores. Algunes empreses i alguns sectors hauran de fer front a expedients de regulació, uns temporals, altres amb acomiadaments col·lectius.

La nostra prioritat és que cap empresa hagi de fer front a una situació com aquesta i si lamentablement no ho pot evitar el Govern actua perquè les conseqüències socials i laborals siguin mínimes, que permetin en qualsevol cas la viabilitat de les empreses i el seu futur, i reduir l'impacte sobre les persones i també sobre el territori.

Però cal posar de manifest no tant el fet com es presenta sinó com es resolen els ERO. Vostè demanava una actuació davant de Nissan, jo li he de dir que fins ara, fins a l'agost del 2008, dels 343 ERO autoritzats 329 han estat pactats, el 95 per cent dels expedients. Això dóna la idea de la fortalesa del nostre sistema de relacions laborals i de la maduresa dels agents socials.

I, a més a més, davant d'aquesta situació, el Govern actua amb totes les eines que tenim al nostre abast, i, tal com es va apuntar a la resolució adoptada per aquest Parlament al passat debat de política general, vetllar perquè aquelles empreses que tinguin viabilitat o que representin deslocalitzacions de les seves activitats productives, que la concurrència de les causes s'apliquin en els termes legalment establerts i amb el màxim rigor possible.

Com deia, l'actuació del Govern és molt clara i no ho podrà ser més que una altra. Com a autoritat laboral desplegarem tota la nostra capacitat de mediació, vetllarem per l'acompliment rigorós del pla social i de la legalitat i de plans industrials de futur, i reforçarem les mesures de suport en les empreses i especialment en les persones.

Des del Servei d'Ocupació de Catalunya ho estem fent amb orientació, amb formació, amb aules de recerca intensiva i també treballant en actuacions que són públiques, senyor diputat, però altres que no es poden dir però estem treballant davant del cas de Nissan i d'altres expedients.

El president

Senyora diputada...

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la instal·lació d'un magatzem temporal centralitzat de residus nuclears a Ascó (Ribera d'Ebre) (tram. 310-00243/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Honorable conseller, el passat dissabte l'alcalde d'Ascó feia unes declaracions manifestant la seva disponibilitat per allotjar el centre que rebrà els residus nuclears de tot

Espanya, l'ATC, Emmagatzematge Temporal Centralitzat, també conegut com a cementiri nuclear.

Iniciativa Verds - Esquerra Unida és una força antinuclear, és a dir, propugna que el nostre país abandoni ordenadament de l'energia nuclear i la substitueixi per energies renovables i per polítiques d'estalvi i eficiència, com altres països estan fent, països seriosos com Alemanya, per exemple.

Però més enllà d'aquest posicionament, l'eventual instal·lació del cementiri nuclear a Ascó, on hi ha una de les centrals nuclears que han acumulat més incidències en el darrers temps, on hi ha hagut un greu incident que no ha estat notificat durant cinc mesos, resulta simplement una autèntica burla.

Miri, jo he repassat la llista dels successos notificables de totes les centrals nuclears espanyoles –de totes–, que n'hi ha set. Li llegeixo la llista dels dos darrers mesos: l'octubre, dia 13, Ascó; setembre, dia 26, Ascó II; 25, Ascó II; 24, Ascó I; 19, Ascó I; 19, Ascó II, també; el 5, Ascó II; a l'agost, Vandellòs i Santa Maria de Garoña. De catorze successos notificables dels darrers tres mesos, deu han estat a Ascó, un a Vandellòs, dos a la resta. I si agafo el darrer semestre o el darrer any o el darrer quinquenni les coses no milloren gaire.

Amb aquests antecedents, la idea de col·locar el cementiri a Ascó sembla simplement una broma de mal gust. Si volen fer un cementiri nuclear que vagin a un lloc on puguin dir allò tan gastat que «l'energia nuclear és segura» amb un mínim de credibilitat. Però és que a més la instal·lació d'aquest cementiri ha estat àmpliament rebutjada per la societat de les comarques del sud, trenta-cinc ajuntaments, que representen més de 400.000 habitants, el 58 per cent de la població s'hi ha expressat en contra; tots els consells comarcals de la Ribera, de la zona de l'Ebre i del Camp de Tarragona s'hi han expressat en contra. I per aquest mateix Parlament, que va aprovar una resolució per mostrar el seu rebuig a aquest tipus d'instal·lacions; per cert, amb el vot de Convergència i Unió, la força política en què milita l'alcalde d'Ascó, coherència *as usual*.

Sabem que les competències en matèria nuclear corresponen a l'Estat, però la transcendència d'una decisió d'aquest tipus resulta indiscutible.

Per aquest motiu li formulem les següents preguntes. Té coneixement, el Govern de la Generalitat, que Ascó pugui ser finalment la seu del cementiri nuclear? I en aquest cas...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pi i Noya

...considera idònia aquesta ubicació?

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Finances, senyor Antoni Castells.

El conseller d'Economia i Finances

Molt honorable senyor president... En primer lloc li haig de dir, il·lustre diputat, que el Govern es pronuncia quan toca i quan rep les informacions pels canals per què les ha de rebre el Govern, que són canals institucionals. I de la mateixa manera fa arribar les seves opinions quan es produeixen aquestes circumstàncies.

Naturalment entendrà vostè que, per molt interessants que puguin ser les notícies que apareixen als mitjans, el Govern no actuarà com a comentarista ni com a membre d'una tertúlia radiofònica en relació amb totes les notícies que puguin aparèixer als mitjans. No és la feina del Govern, ni el Govern ho ha de fer.

En segon lloc, li haig de dir que és responsabilitat del Govern de l'Estat la decisió sobre la localització del magatzem nuclear centralitzat.

En tercer lloc, que la posició del Govern amb relació a aquesta qüestió és clara i coneguda i expressada per aquells que són portaveus del Govern en aquesta matèria. No es pot fer res en aquest camp sense que es compleixin dos requisits indispensables: consens polític i territorial, és a dir, consens entre les forces polítiques i entre aquells que són els representants del territori, i, en segon lloc, garanties plenes i absolutes de seguretat. Aquesta és la política i la posició del Govern en aquesta matèria.

Dit això, efectivament, vostè ha fet referència, encertadament, a una resolució del Parlament –es va adoptar el dia 11 de març del 2008; li vull recordar que va ser amb els vots favorables de Convergència i Unió, Iniciativa per Catalunya i Esquerra Republicana, el vot en contra del PSC i el PP i l'abstenció del Grup Mixt–, resolució que diu el següent, en el seu punt 1, que el Parlament de Catalunya mostra el rebuig a la possible instal·lació d'un magatzem temporal centralitzat per a residus nuclears a les comarques de la Ribera d'Ebre, la Terra Alta, el Baix Camp i per extensió a tot el territori de Catalunya. I en segon lloc, que el Parlament insta el Govern a: a, sol·licitar al Govern de l'Estat una presa de posició clara i definitiva en el sentit de desestimar qualsevol ubicació del magatzem temporal centralitzat en el territori de Catalunya, i, en segon lloc, a fer costat a la tasca de la Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya.

Li puc garantir que el Govern ha donat estricte compliment a aquesta resolució.

El president

Passarem al sisè punt de l'ordre del dia...

Projecte de llei

de mediació en l'àmbit del dret privat (debat de totalitat) (tram. 200-00040/08)

...que és el Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyora Montserrat Tura, consellera de Justícia.

La consellera de Justícia (Sra. Montserrat Tura i Camafreita)

Molt honorable president del Parlament, il·lustres senyors diputats, il·lustres senyores diputades, em plau de presentar el Projecte de Llei de mediació en l'àmbit del dret privat per tal que iniciï la tramitació en el si d'aquesta cambra de representació democràtica, per tal que, si ho consideren oportú, hi aportin tots aquells elements que l'enriqueixin i la facin encara un instrument més útil que el que el Govern en la seva anàlisi, en la seva presentació ha fet davant d'aquesta cambra.

Diuen que les societats modernes es caracteritzen per la seva complexitat, complexitat de tota mena, complexitat tecnològica, però sobretot complexitat convivencial, complexitat de l'entorn personal que envolta cada un dels seus individus. Diuen que les societats modernes i lliures es caracteritzen per tenir consciència que els humans tenim drets i de reivindicar aquests drets davant totes aquelles institucions que es considera oportú i de fer d'aquests drets un fet absolutament irrenunciable. I, per tant, portar-los també a l'hora de defensar-los davant dels tribunals de justícia.

Però aquesta llei pretén fer un pas més i afirmar que la societat moderna, lliure i madura, a més a més de portar la defensa dels drets inalienables, dels drets irrenunciables, d'aquests drets que tots els ciutadans tenen, davant dels tribunals de justícia per tal de fer-los prevaldre, poden trobar altres fórmules, que són les avançades i que ens caracteritzaran en el futur i que signifiquen l'acceptació de la responsabilitat que les diferents parts tenen en un conflicte i la recerca d'una solució acordada en forma d'allò que avui es coneix com a resolució alternativa de conflictes, i, entre aquestes resolucions alternatives de conflictes, de manera molt especial, la mediació.

La mediació que els presentem, i en tant que consellera de Justícia, doncs, des del Departament de Justícia, és una mediació que intenta que es reconguin els drets i s'apliquin les lleis, evidentment, però que a més a més es produeixi un grau de comprensió de la dificultat del projecte i dels drets que cada una de les parts tenen en aquest conflicte per tal que la resolució definitiva que en resulti, del procés de mediació, sigui acceptat per les parts i fins i tot sigui molt més ben acceptat que quan es tracta d'una imposició a través d'una sentència judicial; sistema absolutament legítim, el d'anar als tribunals de justícia i el de les sentències judicials, però sistema molt més intel·ligible i molt més assumible el del diàleg i la mediació.

La primera cosa que he de fer en la presentació d'aquesta llei és un reconeixement als que m'han precedit en la responsabilitat que avui ostento per la feina feta en aquest camp de la mediació. I si la República Francesa va ser la primera Administració que va aprovar i que va incorporar en la seva legislació el terme mediació i resolució alternativa mitjançant el diàleg i la recerca d'acord de les parts en la seva legislació, i va fer-ho l'any 1997, cal reconèixer que l'any 1998 el Govern d'aleshores ja va plantejar que en el Codi de família d'aquell moment s'hi incorporés el tema de la mediació com a possible resolució d'algun dels conflictes que es produïen en el si d'aquest àmbit.

És l'any 2001 quan s'aprova específicament la Llei de mediació familiar de Catalunya, que va abordar sistemàticament una primera regulació en aquesta matèria, i que encara és vigent en l'actualitat, i que va ser precursora en aquell moment en tot l'Estat espanyol i en bona part dels estats europeus; llei que a més a més ha donat els seus resultats i que les estadístiques ens demostren que, de mica en mica —és veritat que ha estat un procés lent—, els membres de la societat catalana, els individus, els ciutadans i ciutadanes que configuren la societat catalana, l'han anat acceptant i reconeixent com a sistema de resolució de conflictes, i de manera molt especial, i això és el que vull destacar, els mateixos poders judicials també ho han fet.

Perquè si bé és veritat que de l'any 2005 al 2008 s'han multiplicat per quatre els conflictes que s'han sotmès a mediació, també és veritat que la multiplicació de les derivacions des de l'àmbit judicial a processos de mediació s'han multiplicat en aquest mateix període per vint-i-cinc. És a dir, per primera vegada el poder judicial, probablement entre altres coses perquè la quantitat de litigis està fent que els desbordin les possibilitats d'actuació dels jutjats —i aquest va ser un dels temes de debat—, però també perquè és, com els he dit, la fórmula més avançada possible, s'utilitza vint-i-cinc vegades més que fa dos anys la derivació des dels mateixos poders judicials a l'àmbit de la mediació de determinats conflictes familiars, perquè la llei del 2001 només parlava de mediació familiar.

Per tant, em permeto de començar aquesta presentació fent tribut, fent homenatge, reconeixent els que feren possible l'any 2001 la llei que va ser precursora en l'àmbit de la mediació familiar i que és coneguda com a Llei 1/2001, i que en el moment en què s'aprovi la que presento en aquests moments quedarà derogada i substituïda per aquesta; aquesta que s'inclou a més a més en un procés molt més ampli d'elaboració del Llibre blanc de la mediació per tal que s'analitzi tota la legislació en matèria de consum, de sanitat, de temes educatius, de temes territorials, d'acció de l'Administració en matèria d'expropiacions o de gestió urbanística, i es pugui incorporar, més endavant, en tots aquests àmbits específicament, en la llei, la necessitat d'iniciar, quan es produeix conflicte, el procediment de la recerca d'un acord a través de sistemes de mediació.

D'aquest procés tan ampli, que incorporaria molts altres aspectes i no només el dret privat o el dret civil propi de Catalunya, sinó tots els aspectes de la vida, se'n diu Llibre blanc de la mediació i està en aquests moments en procés de debat i d'elaboració, de participació de tots els sectors, i vull fer menció aquí i avui de l'acord del Govern adoptat el 22 de juliol d'enguany d'iniciar aquests treballs.

Ara bé, això no treu que si Catalunya legisla en matèria de dret privat i de dret civil en general puguem ampliar els supòsits de la llei fins ara vigent de mediació i no limitar-la únicament i exclusivament al tema familiar, que, finalment, si analitzem les qüestions, el 98 per cent de les mediacions que s'han fet, més que en l'àmbit familiar, han estat en l'àmbit conjugal, i, per tant, en el trencament de la convivència o en la finalització de la institució jurídica del matrimoni.

Així, doncs, quan parlem de qüestions del dret privat, podem parlar no només de l'àmbit de la família pel que fa al tema conjugal, sinó de l'àmbit de la família pel que fa al tema successori, i per tant a les herències intestades, és a dir, els progenitors que moren sense testament i hi ha conflictes entre els germans per tal de distribuir-se aquesta herència, per exemple, o a qualsevol àmbit en matèria familiar: entre germans, entre generacions, entre pares i fills, entre fills i avis; totes aquestes qüestions poden ser incorporades amb molta facilitat i tots aquests conflictes poden resoldre's d'aquesta forma de societat moderna, lliure i a més a més avançada.

Però a més de la ruptura de la convivència de parelles matrimonials i no matrimonials, també volem incorporar-hi tot el que tingui el seu origen en les dinàmiques que envolten els processos de filiació, d'adopció i d'acolliment, que donen a vegades problemes i lectures diferents dels drets, segons es vegin d'una o altra part, en tots els conflictes intergeneracionals, en totes les discrepàncies en les operacions particionals derivades de successions, en general, i de la situació de bloqueig per problemes relacionals que es produeixen a vegades en empreses familiars que basen precisament la seva existència en les relacions familiars dels membres del consell d'administració.

Però no s'acaba aquí la possibilitat d'aplicar la mediació en l'àmbit del dret privat, perquè també en els òrgans de direcció d'associacions i fundacions, on moltes vegades hi ha discrepància, hi queda paralitzada l'acció social d'aquella associació o fundació per discrepàncies entre els seus membres. O, molt important, en la vida ordinària de les comunitats de propietaris, ja sigui en propietats horitzontals, és a dir, edificis plurifamiliars, o ja sigui en les propietats horitzontals tombades, conegudes també com a urbanitzacions, en les quals també es produeixen molts problemes de veïnatge. Els derivats de la convivència ciutadana en general, de la instal·lació de determinades activitats que provoquen problemes de convivència, als que tenen la seva causa en diferències culturals, etcètera. Per tant, hi ha un camp quasi innombrable, incommensurable, d'aspectes en els quals podríem aplicar la mediació. I avui, tot i reconèixer la feina feta i l'èxit de la Llei 1/2001, hem de dir que s'utilitza molt poc.

Algunes qüestions que vull destacar d'aquest projecte de llei, que esperem que ben aviat sigui una llei. Defineix i regula una peça clau de la mediació que és la sessió informativa prèvia i que, a més a més, pot ser impulsada amb caràcter obligatori des dels tribunals; és a dir, el jutge pot suspendre la tramitació de l'expedient judicial i dir a les parts que com a mínim s'han de sotmetre a una sessió informativa respecte al procés de resolució alternativa, de mediació, que podria resoldre de manera molt millor aquesta conflictes, que, per cert, afecten comunitats de persones molt properes, que s'han de continuar veient el dia següent i que, de ben segur, si resolten el conflicte, no per la imposició d'una sentència, sinó per haver assumit la resolució de manera negociada i acordada, serà molt millor.

Introdueix el criteri d'especialització del mediador i, per tant, intenta dir: és bo una determinada formació o una determinada manera de fer, una idiosincràsia de les

persones que estan en el camp de la mediació, però, atès que ampliem a l'àmbit de tot el dret privat, de tot el dret civil català, la Llei de mediació, és bo que hi hagi persones especialitzades per si en un moment determinat estem davant d'un conflicte que té un grau d'especialització necessari i fa que l'acreditació dels mediadors hagi de figurar-hi, al costat, si tenen o no tenen una formació especialitzada. I, a més a més, la professió s'obre a tots els titulats universitaris com a formació bàsica i, per tant, no deixa només en mans d'unes determinades professions la possibilitat de ser mediador, tot i que afirma que per ser-ho, per ser mediador, caldrà seguir un procés de formació específica més enllà de la que li hagi donat la seva titulació universitària, la seva experiència professional.

I es potencia la intervenció dels col·legis professionals, tenint en compte que al llarg d'aquests anys s'ha produït un conjunt de convenis que s'han signat amb col·legis professionals i, a més a més, amb els ajuntaments de Catalunya, que en aquests moments sobrepassen els setanta convenis signats, dels quals divuit són amb col·legis professionals, més de cinquanta ho són amb determinats municipis. Per tant, expressa, com no podria ser d'altra manera, l'experiència que hem assolit, que hem anat incorporant amb l'aplicació de la llei del 2001.

Vull, doncs, senzillament tornar-ho a repetir: la societat moderna és la que assumeix la seva complexitat en les relacions humanes, i en la de les coses, i del patrimoni, i dels drets reals, i de la capacitat d'associar-se, i de les successions, i de les relacions familiars, però també aquella que és capaç de defensar els seus drets no només davant dels tribunals, sinó també per la via del diàleg, i de la maduresa, i de la solució mitjançant la mediació.

I voldria acabar senzillament demanant-los a tots vostès, que formen part de la representació plural del poble català, que tramitin amb la brevetat que sigui possible aquest nou instrument, que l'enriqueixin tant com considerin oportú, però que el facin possible en forma de llei tan aviat com sigui possible per poder, hi insisteixo, atendre la quantitat de demandes que avui tenim d'aplicació de sistemes que estan previstos en aquesta llei i que no podem encara aplicar-los per la inexistència de la llei.

Els agraeixo, doncs, d'antuvi la feina que faran, que de ben segur faran a la comissió i a la ponència. I estic absolutament convençuda que tornarem a ser, com ho vam ser el 98 i el 2001, capdavanter no només amb aquest debat del llibre blanc que els he explicat, sinó amb l'aprovació d'aquesta llei de mediació en l'àmbit del dret privat, i tornarem a donar exemple que Catalunya, comunitat, societat...

El vicepresident primer

Senyora consellera...

La consellera de Justícia

...moderna, lliure i madura, tindrà la llei de mediació més avançada de tots els règims democràtics coneguts.

Moltíssimes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Per fixar la seva posició, en nom del Grup de Convergència i Unió té la paraula l'honorable senyora Núria de Gispert.

La Sra. De Gispert i Català

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, em dispenso a expressar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte del projecte que, com diu el seu títol, és reforma de la llei del 2001.

En primer lloc, agrair a la consellera de Justícia la referència feta als impulsors de la llei primera, que, com vostè bé ha dit, va ser una llei capdavantera, una llei pionera a Catalunya, a l'Estat espanyol i jo diria, com vostè també ho ha dit, que segur que seguirà essent pionera després de la reforma que avui inicia el seu camí.

La llei del 2001 donava resposta al que el Codi de família de 1988 reclamava tant en la seva disposició final tercera com en el seu article 79.2. I d'aquesta manera naixia a Catalunya i per primer cop a tot l'Estat una institució jurídica, la mediació familiar, com a mètode de resolució de conflictes, sobretot en l'àmbit familiar, i d'alguna manera pretenia reduir la conflictivitat judicial. A la vista dels milers de processos contenciosos que arriben als nostres tribunals, allò va ser un petit gra de sorra, però estic d'acord amb vostè que aquest petit gra de sorra, si el podem fer una mica més gran, segur que ajudarà a crear una nova mentalitat en l'àmbit de la justícia que ajudi a desjudicialitzar molts assumptes i a resoldre'ls a través de mètodes extrajudicials. Després de la llei del 2001, com hi estem acostumats i com era natural, moltes altres comunitats autònomes van, entre comentos, «copiar» la nostra llei i algunes d'elles inclús la van ampliar; ampliació que s'ha tingut en compte en el projecte que avui es debat.

La llei del 2001 donava entrada, doncs, a ajudar, en primer lloc, la parella a l'assoliment d'aquells acords que fossin necessaris per a la regulació de la ruptura matrimonial, com són els relatius a l'exercici de la potestat, la custòdia dels fills, el règim de visites, els aliments, l'atribució de l'habitatge familiar o també la pensió compensatòria i tots aquells altres aspectes que les circumstàncies de cada cas ho podien aconsellar. Aquella llei va recollir l'experiència acumulada fins aleshores, tant la pròpia, la catalana, com la dels països del nostre entorn, ja que aquesta institució funcionava allà on les polítiques socials estaven més avançades. I responia també a la Recomanació 98 del Consell de Ministres del Consell d'Europa.

A Catalunya recollia l'experiència duta a terme pels equips psicosocials, amb resultat molt positiu, i encaixava amb dos principis informadors del nostre dret civil. En primer lloc, amb el de l'autonomia de la voluntat; allò que primer és el que la parella vol i decideix i, després, si no hi ha acord, ja vindrà el jutge a establir la seva resolució, la seva sentència. I el segon, amb el pactisme; una nota que caracteritza d'una manera molt clara la mentalitat del poble català. D'aquesta manera

la llei vigent regula els aspectes jurídics més importants de la mediació, crea el Centre de Mediació Familiar de Catalunya, organitza el servei públic de l'activitat, respectant, de totes formes, les iniciatives privades nascudes en forma associativa, regula la intervenció dels col·legis professionals i els dona funcions importants relacionades amb la seva formació i la capacitat de la persona mediadora.

Des de llavors han passat set anys i és necessària una actualització, una *puesta a punto* de la llei, que és el que fa en definitiva el projecte que avui es debat a la totalitat. A través dels mitjans de comunicació, però, hem seguit els diferents passos que ha tingut aquesta iniciativa i ens va semblar en un moment inicial que l'abast del projecte era molt més ambiciós. Almenys, pels mitjans de comunicació vam llegir la possibilitat i l'impuls que es volia donar des del Departament de Justícia cap a una llei general de mediació, una llei que abastés molts més àmbits, no només l'àmbit familiar, com la del 2001, ni l'àmbit del dret privat, com és el que farà aquest projecte de llei, sinó que anava més enllà, com vostè també ha dit quan ha parlat de l'obertura del llibre blanc de la mediació –perquè també d'aquest se n'ha parlat– i, com vostè ha dit, d'alguna manera va rebre l'aprovació del Govern el mes de juny o el mes de juliol d'enguany. Jo espero que, si no és en aquest projecte de llei, sigui més endavant que el Govern impulsi realment i doni empena a una llei general de mediació, perquè hi ha molts àmbits a la nostra societat en els quals la mediació podria servir com a mètode de resolució de molts conflictes.

El projecte de llei que avui es debat amplia els camps d'intervenció de la mediació i intenta –dic «intenta» perquè la llei vigent també ho intenta i ho ha pogut fer d'una manera molt incipient– descarregar de feina els òrgans judicials, amplia els continguts de la Llei 1/2001, introduint aspectes no contemplats en l'àmbit de dret de família, com ara les qüestions derivades de la successió d'una persona, és a dir, de l'herència, dels possibles conflictes entre els hereus, situacions de conflictes relacionats amb els fills biològics i adoptius, i inclou molt especialment la mediació civil com a instrument per resoldre els conflictes derivats de la convivència ciutadana i social.

Jo crec que és bo i és important fer aquesta ampliació en la llei del 2001, però reitero la necessitat d'anar més enllà. I en posaré un exemple: dins de la mateixa Administració, en l'àmbit de la funció pública, cada any entren en els tribunals milers de contenciosos per problemes tan simples com el canvi de grau o com el canvi de nivell d'un funcionari cap a un altre lloc de treball i no s'arriba a cap acord ni s'intenta, i el que fa el funcionari és acudir als tribunals. Si la mediació arribés en aquest punt, segur que molts assumptes dels jutjats contenciosos de Catalunya quedarien molt per sota del que ara es troben de col·lapsats. Per tant, ja llanço una idea per a la ponència que en el seu dia es farà, per poder parlar de la possibilitat d'ampliar l'àmbit de la mediació en l'àmbit de la funció pública. Hi han hagut intents, van haver-hi intents en l'època que Convergència i Unió va estar al Govern de la Generalitat i crec que aquest seria un àmbit molt positiu i molt a l'abast del Govern

actual i molt a l'abast de poder aconseguir realment la desjudicialització de molts assumptes.

En uns moments on la conflictivitat judicial és cada dia més elevada, és positiu plantejar eines que ajudin a descollapsar els tribunals.

Per tant, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió votarà a favor..., donarà pas favorablement a la tramitació del projecte de llei amb la voluntat de millorar-lo en la seva tramitació. Si bé considerem, com ja he fet veure en la meua exposició, que el projecte es queda curt, que ampliar alguns aspectes del projecte del 2001... Però que esperem, i així ho desitgem, que algun dia no massa llunyà s'impulsi des del Govern una iniciativa més àmplia que la que avui es presenta.

I res més, moltes gràcies, molt honorable president, honorable consellera, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. Per fixar la posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi té la paraula la senyora Agnès Pardell.

La Sra. Pardell Veà

President... Honorable consellera, il·lustres diputades i diputats, el posicionament del nostre grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, és favorable a aquest Projecte de llei de mediació en l'àmbit del dret privat. Moltes són les raons polítiques i socials que fonamenten el nostre posicionament i que tot seguit exposaré.

El projecte presentat és un projecte, al nostre entendre, ambiciós, i va més enllà de l'actual regulació de la mediació introduïda en la Llei 1/2001. És efectivament el decurs dels set anys des de l'aprovació d'aquella llei que han fet palesa la necessitat d'introduir canvis. I sobretot, i atès el balanç de la llei, han fet pensar en una possibilitat d'utilitzar la mediació com una solució extrajudicial de conflictes, aplicant-la a un àmbit més general que el familiar i estenent-la, per tant, a tot l'àmbit del dret privat, tal com ha posat de manifest l'honorable consellera.

El PSC - Ciutadans pel Canvi vol destacar el caràcter instrumental de la mediació, en la mesura en què pot contribuir a resoldre conflictes en l'àmbit de l'esfera privada, fugint de la confrontació entre les parts. El fet de sotmetre els conflictes a una solució extrajudicial ha passat jo diria de ser una aspiració, a una realitat tangible des de l'any 2001, i molt especialment serà una realitat molt més tangible a partir de l'aprovació del projecte de llei que avui es presenta.

Les parts en conflicte, en recórrer a aquesta tècnica, el que volen és utilitzar mitjans autònoms que els permetin arribar per ells mateixos a una solució que els sigui beneficiosa, que els permeti resoldre de manera més ràpida i d'acord amb els seus interessos el problema que tenen plantejat.

La mediació, però, i tal com s'ha posat de manifest, no només beneficia les parts que tenen plantejat un conflicte, sinó que és beneficiosa pel sistema judicial en

general en el seu conjunt, sense que això afecti o pugui minvar la tutela judicial efectiva proclamada en l'article 24 de la nostra Constitució.

La voluntat d'evitar la via judicial mitjançant la mediació el que fa és possibilitar a les parts l'obtenció de solucions ràpides, responsables, autogestionades i eficaces per resoldre els conflictes. Ofereix, jo diria, més garanties de compliment de l'acord assolit i, ben segur, preserva la relació futura entre les parts. A més, hi insisteixo, d'agilitzar, com ja també han posat de manifest les persones que m'han precedit en la paraula, la necessitat d'agilitzar la labor dels tribunals.

Catalunya, ja s'ha dit, s'ha caracteritzat justament en la seva història per ser un país que ha estat valent en la recerca de solucions imaginatives i innovadores per fer front als problemes. I la mediació com a sistema per resoldre els conflictes en pot ser un bon exemple, d'aquesta recerca imaginativa, innovadora i eficaç. I també no hem d'oblidar que, a través d'aquesta llei, el que fem és contribuir a l'aplicació o aplicar d'alguna manera l'article 106.2 de l'actual Estatut d'autonomia de Catalunya.

L'honorable consellera ja ens ha posat i ha fet referència a tots els factors que han incidit en la necessitat d'aquesta llei i, per tant, no insistiré més en aquesta qüestió.

El que sí que vull insistir és que el nostre Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi creu en la mediació i en fa una valoració molt positiva del projecte en la mesura que considera que la mediació pot servir per resoldre conflictes sorgits en l'àmbit de les organitzacions, en l'àmbit de les comunitats, que cada cop són efectivament més complexes.

El projecte presentat compta amb un treball de recerca importantíssim que és i serà, al meu entendre, la garantia del seu èxit i de la futura llei de la mediació. M'estic referint al Llibre blanc de la mediació que recollirà les experiències entorn de la mediació que s'han desenvolupat a Catalunya i a Europa i així ens permetrà disposar d'una sòlida base de coneixements i elaborar alhora una guia de bones pràctiques. El nostre reconeixement a tots aquells que estan treballant i que treballaran en aquesta elaboració del llibre blanc.

Quant al seu contingut, jo tampoc hi insistiria perquè l'honorable consellera ja l'ha posat de manifest. És important pensar com s'estén el seu àmbit d'aplicació a temes tan importants com són els conflictes relatius a la comunicació i a la relació entre progenitors, per exemple, i descendents; entre avis i néts i altres persones properes a l'àmbit familiar. Situacions de conflicte que puguin sorgir entre la persona adoptada i la seva família biològica o entre la família biològica i la família adoptant, etcètera. Però va més enllà i també inclou qualsevol altre tipus de qüestió o pretensió en matèria de dret privat.

La mediació insistim que ha d'estar regida, com ja figura en el projecte, pels principis d'imparcialitat i neutralitat de la persona mediatadora, que ha de fer, al nostre entendre, del diàleg la seva arma més important. Qui pot exercir de mediador? Aquest és un tema que de ben se-

gur serà objecte d'anàlisi en la ponència, i al seu voltant s'han despertat molts interrogants, moltes crítiques, en som ben conscients. En tot cas, el que jo valoro i crec que ha de quedar clar en el projecte és la voluntat de garantir la qualitat del mediador.

El nostre grup parlamentari també vol destacar del projecte la transformació del Centre de Mediació Familiar en el Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya. Esperem que aquest centre segueixi sent el principal impulsor d'aquest procediment i el seu òrgan de referència.

El nostre Grup Parlamentari Socialista - Ciutadans pel Canvi considera que amb l'empenta que es dona amb aquesta llei a la mediació es pot parlar d'un model català de la mediació, que se situa entre els més avançats d'Europa i en la línia de les recomanacions del Consell d'Europa i de les directives comunitàries al respecte.

El projecte de llei de mediació suposa un pas endavant envers la generalització i la consolidació de la mediació com una eina a disposició de tota la ciutadania.

El nostre grup parlamentari també vol fer en aquest sentit un reconeixement important a la tasca de les entitats locals en el desenvolupament de la mediació, la labor pedagògica que han realitzat i també la seva tasca pionera en aquest camp. Jo diria que en són un bon exemple els ajuntaments socialistes de Sant Adrià del Besòs, de l'Hospitalet de Llobregat i de Sant Pere de Ribes. Per tant, a ells i a tots els que han realitzat aquesta tasca, el nostre agraïment.

En definitiva, aquest projecte de llei és per nosaltres... i té un alt contingut social i polític, ja que ofereix el diàleg com un instrument d'entesa entre les persones que viuen i pateixen un conflicte. No hi ha dubte que la mediació contribueix a una transformació social ja que suposa avançar cap a una societat basada cada cop més en el diàleg i en la responsabilitat, que són al nostre entendre valors desitjables en una societat democràtica avançada.

Tanmateix ens felicitem perquè en aquest projecte no s'hagi presentat cap esmena a la totalitat i així doncs, per totes les raons polítiques i socials esmentades, el nostre Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi doni suport a aquest projecte i a la seva tramitació parlamentària

Gràcies.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora Pardell. Per fixar posició, té la paraula el diputat senyor Miquel Àngel Estradé.

El Sr. Estradé i Palau

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, jo d'entrada i en nom del meu grup el que li puc dir és que el desig que vostè manifestava, doncs, segur que es durà a terme perquè aquesta cambra estic segur que valore molt positivament el text que heu presentat, consellera, perquè és conscient de la importància cabdal que té la mediació

a la nostra societat i perquè ens veiem amb cor, doncs, d'aprofitar l'experiència que també tenim els grups parlamentaris i les aportacions que de ben segur faran els compareixents per tal de completar el projecte de llei i, si és possible, millorar-lo.

Jo diria que la mediació, doncs, respon a un seguit de demandes, d'exigències i de necessitats de la nostra societat, algunes de les quals ja s'han manifestat aquí. Però si m'ho permeten faré una mica de sociologia –sense cap afany d'intrusisme– per contextualitzar, doncs, precisament, l'oportunitat d'aquest projecte de llei. Per una banda, la nostra societat, doncs, cada cop compta amb persones que estan disposades a fer un ús de la seva llibertat individual, d'una forma plena, sense condicionaments, sense supeditar-se als lligams de parella, de família, de grup. És a dir, cada cop la individualitat, en tant que expressió plena dels drets de ciutadania, és més forta. Hi ha, per tant, més persones que estan disposades a exercir aquesta individualitat sense sotmetre's a tots aquests condicionaments. Condicionaments que vuitanta o cent anys enrere, o bé evitaven que aquests conflictes arribessin a exterioritzar-se, o bé ja ni tan sols hi havia, a vegades, l'oportunitat de plantejar-los, però ara els ciutadans estan disposats a fer ús d'aquesta llibertat individual i, per tant, els plantegen.

Després, com tots sabem, la societat catalana és una societat heterogènia i plural, i ho seguirà sent, és a dir, és una societat on cada vegada, doncs, hi ha més persones que tenen hàbits, conductes, religions, llengües, procedències més diferents. Per tant, aquesta disparitat, si per una banda enriqueix la nostra societat i la projecta cap a nous horitzons, per altra banda també a vegades dificulta l'entesa amb qüestions potser de convivència quotidiana i pot afavorir, doncs, que sorgeixin petits conflictes que la mediació pot resoldre o ajudar a resoldre perfectament.

Per altra banda, comptem amb un estat de dret cada cop més fort i més garantista, i això també anima els ciutadans, doncs, a fer valdre els seus drets i a defensar-los de forma convençuda i aferrissada.

D'altra banda, la nostra societat, com totes les societats democràtiques i europees avançades, penalitza les actituds violentes, penalitza la força, penalitza la imposició i prima o afavoreix el diàleg, la concertació; és a dir, prima tot allò que guarda relació amb la mediació i tots aquells valors, doncs, que la mediació propugna.

I, per últim, doncs, vivim també en unes societats on l'espai públic està sotmès a un conjunt de tensions molt importants, i on hi ha una confrontació d'interessos, constant, que provoca, doncs, multitud de petits conflictes, que, si s'han de resoldre per la via judicial, doncs, realment conduirien a una paràlisi dels nostres jutjats. I, per tant, la mediació aquí també es revela com una eina plenament adient.

D'altra banda comptem amb uns precedents –que ja s'han esmentat, però que els vull recalcar–, com la Llei 2001, de 15 de març, de mediació familiar de Catalunya, que ha demostrat fins a quin punt és útil i eficaç la mediació per resoldre conflictes personals, i que, si bé s'ha centrat en l'àmbit familiar, doncs, d'aquesta

experiència se'n pot deduir que pot servir també –com pretén el projecte de llei que avui aquí admetrem a tràmit– per resoldre conflictes que es puguin produir en altres àmbits i amb els quals tinguin analogies.

D'altra banda, el legislador europeu també està avançant en aquest sentit. Hi ha directives europees que ja pretenen, doncs, introduir la mediació en l'àmbit civil, en l'àmbit mercantil, cosa que vol dir que amb aquest projecte de llei ens estem posant en línia amb tota la legislació europea més avançada.

I d'altra banda, doncs, també coneixem el que ha fet el legislador estatal en el que és l'àmbit de la llei processal d'enjudiciament civil, on també s'introdueixen, doncs referències a la mediació.

Per tant, tots aquests exemples què ens indiquen? Que la mediació és útil, que la mediació és eficaç, que és un instrument privilegiat per resoldre aquesta conflictivitat creixent de les nostres societats, i que, a més a més, és això el que pretenen la majoria de societats europees, avançades i democràtiques.

La llei evidentment el que fa és definir l'àmbit en el qual es podrà utilitzar la mediació; detalla molt bé tots els conflictes de caràcter personal, dintre del que serien els conflictes familiars, els conflictes de parella, els conflictes successoris –això ja s'ha esmentat–, i també, doncs, recull un apartat de conflictes en l'àmbit civil que, doncs, van lligats al que serien problemes que hi podria haver dintre de les associacions i les fundacions o conflictes relacionats, per exemple, amb l'àmbit de la propietat horitzontal, que tots sabem que són conflictes, desgraciadament, molt habituals i molt sovintejats, o per exemple conflictes de convivència ciutadana, o bé, com deia abans, conflictes de caràcter intercultural.

Jo crec que fa també una tasca molt important o pot permetre, doncs, fer una tasca molt important en el que és l'àmbit de la professionalització. En això ja s'està avançant, però realment aquí hem de garantir que els mediadors tinguin la formació i la titulació adequada, perquè, realment, el que hi ha en joc és molt.

Regula bé també el paper dels col·legis professionals, que, evidentment, hi tenen molt a dir, en tota aquesta qüestió, i que han de tenir un protagonisme important, molt notable.

I, evidentment, també el que fa és transformar les funcions del Centre de Mediació Familiar, que ara es convertirà en Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya, per tal com ampliarà les funcions de la mediació en àmbits, doncs, molt més grans dels que fins ara s'hi aplicava.

Per tant, i resumint, jo diria que aquest projecte de llei és un excel·lent document de treball, per tal que els diputats, doncs, puguem arrodonir-lo, puguem completar-lo, i estic segur que trobarem el consens necessari perquè aquest projecte surti convertit en llei i gaudeixi d'un suport ampli en aquesta cambra i pugui, ho repeteixo, respondre als requeriments i a les necessitats de la nostra societat, que ens reclama que potenciem, que professionalitzem i que estenem la mediació a tots aquells àmbits on existeix diferència d'interessos, on

existeix confrontació de posicions i on existeixen petits conflictes que poden erosionar la convivència ciutadana, però que si es tracten en un àmbit previ a l'àmbit judicial, alhora que aconseguirem descollapsar o ajudarem que no estiguin tan saturats els jutjats, jo crec que farem una gran funció, podrem fer una gran funció, i també fomentarem, diríem, crearem o potenciarem el que seria una escola de civisme.

Per tant, doncs, consellera, compti amb la nostra disposició i amb les nostres aportacions, i amb això, doncs, donem per acabada la nostra intervenció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Estradé. També per fixar posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, la il·lustre diputada senyora Montserrat Nebrera.

La Sra. Nebrera González

Gràcies, senyor president. Honorable consellera... Bé, ja saben ses senyories quin ha estat des de la Transició el posicionament del Grup Parlamentari Popular respecte al dret civil de Catalunya. D'una banda, hem recolzat sempre les iniciatives d'aquesta cambra parlamentària per tal de mantenir i desenvolupar el que considerem, justament per aïdeològica, la més evident manifestació d'això amb què alguns tant s'omplen la boca i l'esperit, que es diu «la identitat catalana», una identitat que, en última instància, comparteix amb la resta d'Espanya una necessitat de regular les relacions privades sobre l'eix central de l'autonomia de la voluntat, però que se'n distingeix en el cas de Catalunya pel manteniment de l'originari tronc de l'*ius commune* sobre el dret romà, com és sabut.

En contraposició a aquest recolzament incondicional, hem intentat sempre que aquest recolzament es manifesti amb una paral·lela reticència a estendre la defensa més enllà del que realment no ha estat mai una matèria jurídica diferenciada per a Catalunya; reticència que té, entre altres justificacions, dues: una de tipus pràctic, sobre la necessitat de mantenir la coherència i cohesió amb la resta d'Espanya en allò que ja ha estat i sigui en el futur possible, i una justificació de tipus teòric, en la nostra crítica frontal als intents manifestos o implícits que des dels governs de la Generalitat s'han fet i es fan per tal que la dita coherència no existeixi, per obviar, en definitiva, que formem part d'Espanya, com si això, no formar-ne part, fos un avantatge.

Aquesta argumentació serveix també com a plantejament introductori en aquest Projecte de llei de mediació, raó per la qual tampoc en aquest cas varem presentar en el seu moment esmena a la totalitat, a reserva, evidentment, de les esmenes a l'articulat que, sens dubte, hi caldran, en benefici del text però, sobretot, en benefici de la gent.

Tanmateix, en aquest debat de totalitat s'escauen també algunes consideracions de caire general que m'agradaria referir de manera breu.

En primer lloc, com a la major part de les lleis emblemàtiques –i dic «emblemàtiques», evidentment, amb ironia– generades en aquesta legislatura i en l'anterior, haurem d'advertir la ciutadania que aprovar-la no significarà resoldre els problemes que, segons la seva exposició de motius, està cridada a apaivagar, que en concret, i com ens ha dit l'honorable consellera, seria aconseguir una certa desjudicialització de certs conflictes que s'entenen o bé resolubles a banda dels tribunals o bé alleugeribles des de la perspectiva judicial. Perquè la veritat és que, malgrat que efectivament som pioners en matèria de mediació, també som capdavaners en matèria de col·lapse judicial, tant en la matèria executòria com, fins i tot, en la resolutòria, com passa en els tribunals contenciosos, i que, malgrat les múltiples demandes que s'han fet des de l'oposició parlamentària, en aquesta legislatura i l'anterior, per tal que el Govern català insti el central per a la creació de nous jutjats de tota mena –de família, violència domèstica, els mercantils i altres–, o fins i tot l'ampliació del personal judicial i administratiu en els ja existents, les demandes sempre cauen en un sac trencat, que o no hi han diners, o no és el moment, o, en fi..., o no toca.

Creiem, per tant, que aquesta mediació, com a molt –com a molt–, podrà complementar una que ja fan, en definitiva, els advocats d'aquest país –o l'advocacia en aquest país, per ser políticament correctes–, perquè la mediació, quan no és volguda, no existeix. I, per tant, aquest intent que, amb la voluntarietat que s'incorpora al text de la llei, siguem capaços de treure dels tribunals la matèria més litigiosa i més contenciosa molt probablement no tindrà el resultat que s'espera, malauradament.

En tot cas, la responsabilitat de la conselleria, a banda de presentar aquesta llei, hauria de centrar-se, des de la nostra perspectiva, no d'una manera complementària, sinó des d'una perspectiva majoritària, en allò que tantes vegades se li demana: la incentivació i el reforç i l'intent de no-rotació del personal interí, la incorporació de més recursos materials, sobretot els tan demandats de la connexió tecnològica, uns edificis estructuralment adients, la ben entesa d'accions dutes a terme en el moment oportú... Tot això, evidentment que no es pot amagar sota l'auca eterna del plany per a un millor finançament, ni sota aquesta mediació extensa que es vol regular amb aquesta nova Llei de mediació, perquè, entre altres coses, hem de recordar que mediació i arbitratge no és el mateix i que, per tant, allò que podrà segurament aconseguir no serà el que en altres països del nostre entorn que han aconseguit, d'alguna manera, sí que detraure recursos i contenciosos de l'àmbit judicial han aconseguit fer amb allò que anomenem «arbitratge» i que, evidentment, ja té el seu referent normatiu en la legislació estatal.

Mentre es fa aquesta llei, doncs, s'ha recordat..., i quan s'ha presentat s'ha recordat que ja teníem una llei del 2001 que s'intenta, d'alguna manera, reformar. En algun moment, m'ha semblat com si la consellera partís del no-res en aquesta matèria de mediació; després, ens ha recordat que la llei existia l'any 2001 i que, a més, aquesta llei havia tingut una praxi relativa. Els que ens hem dedicat a la pràctica judicial i a la pràctica de

l'advocacia sabem –i no tothom en sap i s'ha de passar per allà per saber-ho– que aquesta llei ha tingut llums i ombres i que no resol allò que pretenia resoldre. Anem a veure si en el nou projecte això és possible.

Hem d'entendre que la seva raó de ser és, com diu el mateix text, estendre l'àmbit de la mediació més enllà de les relacions de família o, com ha dit l'honorable consellera, més enllà de les crisis conjugals, que han estat bàsicament el centre de la llei del 2001. Tanmateix, en fer-ho, ens hauríem de plantejar l'eventual col·lisió amb el que ja es regula en tot l'Estat com a arbitratge, que he dit abans, l'eventual col·lisió amb els àmbits públics i privats que ja la practiquen –entre altres, com he dit, el de l'advocacia– i, fins i tot, l'eventual «solapament» amb el que, des de la perspectiva dels governs d'esquerra, ha estat un somni –des del nostre punt de vista, un somni erroni–, que és això que s'anomena «la justícia de proximitat», que, afortunadament, encara no ha vist la llum.

En definitiva, ens hauríem de preguntar si podem parlar, en el títol de la llei o en el mateix centre de mediació que s'hi reformula, de mediació en l'àmbit del dret privat, sabent com sabem la quantitat de matèries que no són dret civil i que sí que són dret privat. Per tant, que no ens enganyem, estem fent –com vam fer respecte del dret foral quan en vam passar a dir «dret civil»– una altra extensió des del punt de vista nominal i semàntic, perquè el dret civil, tot ell, és dret privat, però no tot el dret privat és dret civil, com vostès saben. Bé.

Estem –ho sabem– donant contingut a una directiva europea, una directiva que recomana la mediació allà on sigui possible, i compartim la part positiva d'aquesta pretensió, tot i que, com he dit, creiem que no solucionarà gran cosa. Tenint en compte, de tota manera, els antecedents d'aquest Govern i de l'anterior, i de l'escandalosa hipertròfia que amb ells ha sofert un ja *per se* exponencialment creixent sector públic català, haurem d'estar però molt al cas de no veure-ho, com la conselleria de Justícia pretengui fer créixer el seu poder en àmbits alternatius a l'Administració de justícia, generant un nou cos funcional i/o laboral entorn del Centre de Mediació de Dret Privat de Catalunya que amb la llei es crea. Tota la plèiade de centres formatius diversos, d'instàncies de control dels controladors, que diguin tenir com a objectiu assegurar la qualitat de la mediació però que, en realitat, acabin distraient diners d'allà on més calen, de l'eterna germana pobra dels pressupostos, que és la justícia; per això, segurament, un xic menys justícia.

Però ja saben de fa temps que la nostra pretensió és equiparar la nostra funció pública a la d'altres territoris de l'Estat. Això és la nostra gran prioritat, una mena de patètica teràpia de grup de veure qui la fa més grossa, a veure qui fa més grossa l'Administració de justícia, i l'Administració pública de justícia en aquest cas.

Els treballs de la ponència permetran detallar les objeccions que, de forma molt genèrica, hem fet ara i altres, com el cost que generarà tot això, el control de la qualitat, com s'ha dit per part de la diputada Agnès Pardell; observacions de detall que, des de la més general, del títol, a les més tècniques, referides a la professió,

les competències del Centre de Mediació, les referides a l'àmbit personal al qual s'ha de referir el règim sancionador, tindran en el moment oportú argumentació i defensa.

Creiem relativament en la mediació com a procediment de resolució de conflictes, perquè creiem en la intenció i en la necessitat de buscar mesures alternatives a la justícia per a la resolució d'aquests conflictes. I, a més, valorem molt positivament la nostra defensa, conservació i desenvolupament del dret civil de Catalunya, així com el conreu d'aquelles normes processals que s'esdevinguin necessàries. Però cap d'aquestes tres coses, com crec que hauria de passar per a qualsevol repete entomat per un govern que treballi per al bé comú, cap d'aquestes tres coses es pot comprar a qualsevol preu, i, de preus pagats per mantenir el poder, les formacions polítiques que s'han associat per tenir-lo i aquelles altres que es pretenen des de l'oposició amb algun dels socis de Govern en saben molt. Esperem no pagar massa la gestió política de lleis com aquesta, ni altres amb molt més alt risc, com alguna de les aprovades en aquest mateix Ple. Algú n'ha dit –i jo me'n faig ressò– «oficines encobertes de col·locació d'amics, coneguts i saludats».

Moltes gràcies, senyor president, honorable consellera, senyories.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyora Nebrera. També per fixar posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'honorable senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. Vull destacar que és un honor i una satisfacció per a mi fer aquesta primera intervenció sota la seva primera estrena com a president d'aquest plenari; sempre és...

Bé, honorable consellera, il·lustres diputats i diputades, des del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa volem mostrar, com no podia ser menys, la satisfacció perquè aquest projecte entri a la cambra sense esmenes a la totalitat i amb l'ampli i més interessant debat que estem tenint aquí, que, d'alguna manera, ens orienta ja el que serà el treball en ponència.

Per no repetir aspectes que s'han destacat molt bé en anteriors intervencions, des del nostre grup voldríem aportar també tres o quatre reflexions que ens serviran d'orientació en les nostres aportacions en els debats posteriors.

S'ha dit que aquesta és una llei instrumental, processal, perquè, en definitiva, el que obre és unes vies per realitzar tota una sèrie d'activitats no pròpiament substantives. A nosaltres ens agradaria destacar, per això, que també té un aspecte substantiu, que té molt a veure amb el que és la realitat del dret i la realitat, diríem, social a què s'aplica aquest dret en aquests moments, com destacava també el senyor Estradé, en un quàdruple aspecte.

Primer, el reconeixement de l'enorme diversitat, pluralitat, riquesa de la nostra societat, eh?, la multitud d'interessos, de cultures, d'aproximacions que hi han en aquesta societat viva, dinàmica. Aquest, un primer element.

El segon, la importància que té el binomi autonomia de la voluntat - responsabilitat, que aquí no se n'ha fet gaire esment; s'ha parlat molt de l'aspecte aquest de l'autonomia de la voluntat, però en un estat de dret i en una societat moderna l'autonomia de la voluntat per força ha d'anar acompanyada de la responsabilitat de la persona en exercir aquesta autonomia, aquesta llibertat d'actuació en l'àmbit, diríem, ampli del dret privat.

Tercer, que pot semblar contradictori, l'existència d'un estat del benestar que cada cop és més tuitiu, cada cop tendeix més a dictar normes, a vegades amb crítiques de determinats sectors polítics i socials, respecte a orientacions, a programes, en definitiva, a normes que són de difícil traducció imperativa.

Ara en el debat que s'ha obert al voltant del nou projecte o proper projecte del Llibre segon del Codi civil hem vist amb l'opinió publicada, doncs, algú que es pregunta: «Bé, i per què aquestes normes que parlen com s'han de tractar els fills dintre del matrimoni? Per què aquestes normes que parlen de la conducta que han de tenir els cònjuges? Qui controlarà això?» Bé, l'Estat no necessàriament posarà, com algú deia, un guàrdia a cada menjador, ni a cada habitació, però sí que l'existència d'aquestes normes ens parla, ens diu que hi ha una societat que té uns valors, que té uns criteris generals que s'han de poder aplicar. Molt bé, allò que potser no faran els agutzils ni faran segurament els advocats, potser sí que pot tenir una importància que existeixin aquestes normes tuitives en el moment d'aplicar instruments com el de la mediació.

I davant d'aquests quatre elements, l'existència de mitjans de mediació, que –com molt bé s'ha dit– no són d'arbitratge, sinó que queden sotmesos a aquesta voluntarietat, requereix, com creiem que la norma que avui començarem a tramitar ens obre la porta, què requereix? Primer, l'existència d'una mediació molt especialitzada, i això s'ha destacat aquí i crec que ho haurem de treballar més en el tràmit de ponència. És a dir, l'especialització, l'existència de persones que tinguin una preparació sobre el tema i que, a més, puguin abordar els diferents aspectes que s'obren dins del camp, amplíssim camp, del dret privat, com s'ha dit aquí, per a aquesta intervenció.

Segon aspecte, que per a nosaltres també és molt important i que potser no queda prou reflectit i que segurament ens pot ajudar a resoldre molts dels conflictes que sortiran entorn al Llibre segon del Codi civil de Catalunya, relatiu a la família: garantir la igualtat i l'equilibri de les parts que van a una operació de mediació, perquè no tothom entra igual en aquest procés. Per tant, la importància de la informació prèvia, de l'assessorament, de la mediació assessorada i de la tutela judicial posterior són elements que poden facilitar aquest èxit. Aquí hi juga un paper importantíssim, naturalment, el tema de la intervenció judicial, al qual també s'ha fet alguna referència en aquest àmbit.

Bé, dir que la funció judicial en aquest cas queda al marge o que això és una qüestió estrictament prèvia no és així, és a dir, cada cop més les normes civils, i, per exemple, en el cas del dret de família, parlen –creiem que molt encertadament– que el jutge, en situacions determinades, pot dirigir les parts perquè rebin una sessió informativa sobre les possibilitats i la conveniència de la mediació. I encara més, i trobem que aquest és un element en què s'haurà de treballar, pot ser un element de valoració, com tants d'altres que ha de tenir el jutge en el moment de dictar la seva resolució, veure quina ha estat la predisposició de les parts amb relació al procés de mediació al qual han estat convidades, perquè li pot dir molt del caràcter, de la disponibilitat, del capteniment de les parts respecte als elements en conflicte, especialment quan afecten elements de tipus personal.

Per tant, aquesta incardinació és important també per una cosa que m'ha vingut al cap, per als que ens vam llicenciar en dret ja fa bastants anys, que el que no pot acabar sent això és el *acto de conciliación*, i em permeto dir-ho així, perquè ha quedat ja obsolet. És a dir, allò, el tràmit previ a complir, l'acte de conciliació que tots coneixíem, que no servia absolutament per a res, que es liquidava en dos minuts, que era la papereta que feia falta adjuntar i que fins i tot a vegades es podia fer inclús després d'haver interposat la demanda. Això no ha d'acabar sent un acte de conciliació, una formalitat més per complimentar, sinó que ha de guanyar un prestigi, ha de tenir un suport, d'aquí la importància que es creï el centre, d'aquí la importància de l'especialització, d'aquí la importància que el jutge aprofiti a fons aquests mitjans i que les parts i els ciutadans sàpiguen que aquest és un element que serà tingut en compte i que els pot estalviar molts dels conflictes, molts dels inconvenients que significa sempre un procediment judicial.

I per acabar, una última reflexió respecte a un tema que només és un desiderat i al qual aquí també s'ha fet una referència: per a nosaltres no és exactament el mateix el procés de mediació en l'àmbit del dret privat, en el sentit tan ampli que s'ha dit i que pot arribar fins i tot al consum, a l'aspecte mercantil, en la línia de les directives europees, que la mediació quan el que intervé és una administració pública respecte a un administrat o respecte a un dependent públic. Perquè aquí es trenca un d'aquests principis a què abans m'he referit. Ho repeteixo, aquest no és el tema avui de la llei, però aprofitem que tenim dos minuts per acabar de dir-ho. Jo crec que està bé que hi hagi una llei separada de la mediació en l'àmbit del dret privat i que es busquin després altres tècniques administratives, que ara aquí no m'hi estendré, respecte a les altres situacions, perquè en aquestes altres situacions es trenca –deia– aquest element fonamental que és l'equilibri de les parts que hi intervenen. I qui té l'exercici d'un *ius imperatium*, com és l'Administració, que per força ha d'exercir un interès públic i ha d'actuar en exercici d'aquest imperatium, no està en les mateixes condicions, ni per bé ni per mal, no és ni millor ni pitjor, simplement és una situació diferent respecte a l'administrat o al seu funcionari públic.

Hi ha altres vies que segurament s'exploraran d'informació, per què no donar el valor que han de tenir els

recursos de reposició... En fi, no em vull estendre, perquè aquest seria un altre tema molt interessant respecte a l'existència en l'àmbit administratiu d'elements d'autocontrol intern respecte a l'actuació dels responsables amb relació als ciutadans i els seus funcionaris.

Per tant, per acabar, expressar aquesta satisfacció, deixar sobre la taula aquests elements de reflexió perquè ens puguin servir a l'hora de les audiències, de les preguntes que haurem de fer a les persones que ens il·lustraran segurament en la preparació de les esmenes. I també el treball de la ponència estic segur que serà un treball magnífic, com d'altra part sempre han sigut els treballs que hem fet en l'àmbit del dret civil, com ha estat en els llibres que hem tingut a les mans fins ara, i no és mèrit propi, sinó de les il·lustres diputades que ens acompanyen i del diputat també d'Esquerra Republicana. I esperar, com desitjava la consellera, que aquest projecte pugui esdevenir molt aviat una llei aprovada amb l'àmplia majoria d'aquesta cambra.

Gràcies, senyor president; senyora consellera, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable diputat. Per fixar posició també, per part del Grup Mixt, té la paraula l'il·lustre diputat senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Coincido con el diputado Milà en darle la bienvenida a su nuevo cargo y desearle todos los éxitos en esta nueva misión. Y al mismo tiempo pues saludar, como no podía ser menos, a la honorable *consellera* que ha tenido a bien hacer la exposición sobre el Proyecto de ley de mediación en el ámbito del derecho privado.

Este proyecto de ley no ha merecido una enmienda a la totalidad por parte de nuestro grupo y ello obedece fundamentalmente a que los principios que se contienen en el mismo tienen lógicamente nuestro beneplácito. Es así que el proyecto de ley que vamos a analizar en estos momentos se refiere a una de las vías actualmente existentes para aligerar la notable litigiosidad que padecen en la actualidad los tribunales de justicia, mediante lo que se ha denominado la resolución extrajudicial de los mismos. Antes ha hecho referencia la diputada Nebrera a que esta es una de las fórmulas, la de la mediación, pero existen otras como es la del arbitraje. Se ha de distinguir una de la otra: la mediación permite la cesación unilateral del procedimiento antes de que recaiga el acuerdo, mientras que el arbitraje, una vez que las partes se han sometido al mismo, no admite marcha atrás. De ahí que estemos ante dos ámbitos completamente diferentes.

A nuestro juicio, el contenido del proyecto de ley se enmarca en el marco competencial. Hay aspectos de orden procesal, de índole procesal que quizá fuera necesario matizar, y esperemos que por la vía de enmiendas se completen. Se incide de una manera determinante en la actuación del juez a veces, y creemos que se está faltando a la necesaria autonomía judicial mediante una vía

que no es la adecuada. De ahí que en la fase de enmiendas tengamos ocasión de formular estas objeciones.

¿Es, por lo tanto, adecuado desde un punto de vista de política legislativa abordar en estos momentos un proyecto como el que aquí se trae a colación? A ello se ha referido tanto la *consellera* como otros diputados, enmarcándolo en el contexto nuevo que se deriva de las directivas europeas e igualmente en la necesidad de ampliar el objeto de la ley del año 2001, de 15 de marzo. Es decir, ya no estamos solamente ante la mediación en el ámbito familiar, sino que lo ampliamos a otro tipo de mediación, que es la mediación de derecho civil/derecho privado, que esto habrá que matizarlo también en el curso de los trabajos de ponencia a la vista de lo que tengan a bien acordar o informarnos los comparecientes.

Sí que me gustaría hacer alguna referencia en cuanto al objeto de la ley. En primer lugar, porque a nuestro juicio el objeto de la ley en unos casos se incluye demasiada farragosidad, una relación tan enunciativa y tan descriptiva como lo que se hace en el ámbito del derecho civil y en otros casos incurre en una falta y un exceso de determinación. Nosotros en esta materia seríamos partidarios de incluir una cláusula general, es decir, hemos de recordar que la mediación es una manifestación de la libertad individual y que con carácter general consagra además el artículo 111.6 de nuestro Código civil catalán. De ahí que a nuestro juicio puede utilizarse siempre que no se trate de materias indisponibles por estar involucrado el orden público, es decir, delitos, determinación de la filiación, derecho, alimentos futuros, por ejemplo. O en algún caso se incurre en algún error, como, por ejemplo, atribuir la posibilidad del mediador a la hora de asignar tutores, cuando esta es una función clarísimamente del juez. Y también se puede observar en la relación de un listado de materias que se incluyen.

Es decir, entendemos que cuanto más se especifica más se reduce el objeto de la ley. De ahí que nosotros entenderíamos que bastaría casi con una cláusula general.

En todo caso, a veces cuando se concreta, digamos, que se puede llegar incluso a determinar una mala conciencia de los propios redactores de la ley. A nosotros especialmente no nos ha gustado que se haya hecho una concreción específica, concreta a los conflictos derivados de una diferente interpretación de la realidad debida a la coexistencia de las diversas culturas presentes en Cataluña como uno de los elementos claros de la mediación. La mediación puede tener lugar tanto entre personas coincidentes en la misma cultura o de distintas culturas, de ahí que hacer una expresa mención casi puede ser objeto de un cierto agravio para algunas de las personas que residen en estos momentos en Cataluña. De ahí que seríamos más cuidadosos en lo que hace referencia al objeto de la ley.

Aquí también se ha hecho mención, y yo lo tenía incluido entre nuestras notas, que no debemos caer en el error de hacer que la mediación sea la alternativa al juicio, al proceso judicial. En estos momentos, en una situación de colapso –a veces la *consellera* se enfada cuando decimos «colapso», pero realmente hay situa-

ciones en los tribunales en que estamos en una situación de grave parón y de grave colapso judicial–, pues bien, no se puede establecer como mecanismo el de la mediación para suplir la autoridad judicial, el proceso judicial, puesto que el carácter fundamental que es el de la voluntariedad lo llevaríamos a un contenido obligatorio, entonces sí que se convertiría en el fracaso de la institución. A nuestro juicio, el carácter voluntario, libre, como se define en el proyecto de ley, debe ser immaculado, respetado.

No podemos hacer de esto una tramitación. El señor Milà se refería al acto de conciliación. Yo recuerdo ahora mismo la función del Cemac en el mundo del derecho social, es decir, se ha convertido en un mero trámite que en realidad no sirve casi nunca para nada. De ahí que nosotros entendamos que la mediación tiene que tener un contenido, tiene que tener una razón de ser y desde luego no puede ser una vía de escape de los propios jueces, tal como se concede y se contempla aquí, para evitar o demorar la tramitación cuando se tiene el juzgado pues colapsado de asuntos. Es un riesgo que se corre y que habría que evitar.

Para nosotros nos parece que, por lo tanto, es muy importante que se delimiten adecuadamente el ámbito judicial y el ámbito de la mediación, y sobre todo cuando la mediación no es gratuita, debemos recordar que tiene un coste. Aquí mismo se establecen unas tarifas que se fijarán por parte de..., o se fijarán reglamentariamente. Y creemos que debe ser pues eso, la ratio alternativa y voluntaria.

Algunos aspectos nos preocupan en cuanto al propio contenido del proyecto de ley. Uno de ellos, el registro de los mediadores o de las personas mediadoras –esta denominación de «persona mediadora» he de reconocer que personalmente no me gusta nada, supongo que se ha utilizado para suplir el siempre espinoso problema del género, pero utilizar la figura de «persona mediadora» realmente quizá no sea una denominación adecuada y a lo mejor habría que ser más imaginativos a la hora de definirla. Pero en todo caso sí que quizá nos parece excesivamente laxo, y ahora mismo, en estos momentos, genérico, la condición de persona mediadora. Limitarlo a título universitario y a persona que tenga capacitación específica y decidir que sea en un ámbito reglamentario donde se vaya a concretar quién tiene capacitación específica para ser mediador, pues nos parece que es excesivo, y, a lo mejor, la ley merecería una mayor concreción.

También creemos..., y de hecho hay algunas quejas de ciertos colectivos profesionales sobre que a veces se ha orillado la figura del abogado en esta materia; está presente, pero a lo mejor quizá habría que darle una cierta mayor intensidad, a la misma, sin que por ello, por supuesto, no se pueda caer en la exclusividad del abogado como mediador, tal como en algún caso se pudiera pretender, pero a lo mejor sí que darle un mayor protagonismo en el cuerpo de la ley.

Mejoras técnicas que nosotros propondremos en la fase de enmiendas, pues, realmente hay aspectos, a lo mejor menores, pero..., la correcta utilización de la figura de la legitimación y de la capacidad en cuanto a las personas

legitimadas, que aquí está confundida; la inclusión de las causas de abstención y recusación de las personas mediadoras en el sitio adecuado, que aquí también está mal encuadrado, a nuestro juicio, y la supresión de preceptos superfluos, que, como viene siendo marca de la casa, el exceso de reglamentismo en determinadas normativas..., que hace recoger otra vez cosas obvias e innecesarias de que se incorporen a una ley.

Y alerta sobre el peligro que a veces tenemos de caer en la complacencia. Estoy digamos que normalmente alertado de que en las exposiciones de motivos que se suelen tramitar en esta cámara se incurre siempre en que somos los mejores, somos los mejores y somos los mejores. Introduciría una cierta fase de modestia, y a lo mejor no caeríamos en esta autocomplacencia, porque muchas veces el rigor ya es suficiente para demostrar la capacidad y no hace falta incorporarlo en las exposiciones de motivos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Atès que no s'ha presentat cap esmena a la totalitat, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

de la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics (debat de totalitat) (tram. 200-00042/08)

I passàrem al següent punt de l'ordre del dia, que és el setè, i que és el Projecte de llei de la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics.

D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques (Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, presento a aquesta cambra, en nom del Govern de Catalunya, el Projecte de llei de millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics. I voldria emmarcar-lo com un nou pas en el conjunt de la política que el Govern ha anat endegant per a l'ordenació, la planificació i la gestió del territori de Catalunya.

Efectivament, com tots vostès coneixen, el Govern de la Generalitat ha impulsat en els darrers anys una renovació profunda dels instruments de què l'Administració i la societat catalana disposen per ordenar i endreçar el territori. Aquesta era una necessitat molt sentida tant per als ajuntaments com per als professionals, els sectors econòmics i els ciutadans. Davant d'un territori en procés accelerat de transformació, ens calen noves eines efectives, entenedores i potents per tal d'aprofitar les potencialitats dels canvis i fer front, també, als problemes que se'n deriven.

És així com el Govern de la Generalitat de Catalunya ha endegat programes per assegurar que no hi hagi ni

un sol municipi sense planejament urbanístic municipal, que no hi hagi ni un sol tros del territori de Catalunya sense un instrument de planejament territorial –i en aquest sentit voldria avançar-los que des de l'any 2003 fins ara hem passat d'un 10 per cent a un 73 per cent del territori de Catalunya cobert per instruments de planificació territorial–, i també és així com el Govern de la Generalitat de Catalunya ha avançat instruments d'intervenció en matèria de polítiques per a la cohesió social, a través de la Llei de barris, i ha avançat en la direcció de dotar el conjunt del territori de Catalunya d'instruments i recursos per a la intervenció en el territori, la compactació del creixement i assegurar la màxima cohesió social.

En aquest context ens mancava un instrument específic per actuar en un àmbit molt particular: les urbanitzacions de baixa densitat que van proliferar ara fa trenta i quaranta anys i en les quals persisteixen, i en casos s'agreugen, importants dèficits urbanístics. És aquest un tema en el qual les administracions han tingut gran dificultat d'actuar: les solucions tècniques, tècniques, urbanístiques i jurídiques, són de gran complexitat i les necessitats econòmiques resulten molt elevades. Per això és del tot necessari disposar d'un instrument concebut especialment per tal d'intervenir-hi, com el projecte de llei que a continuació em complau de presentar.

Voldria, però, abans, recordar sintèticament quins són els orígens i quina és la magnitud de la problemàtica a què faig referència, i que es pot veure i conèixer només de recórrer el territori de Catalunya per tota la seva xarxa de carreteres, i que es visualitza d'una forma encara molt més evident si es fa una visió a vol d'ocell del territori de Catalunya, bé sigui en helicòpter, en avió, de qualsevol manera; si el dia és clar, la percepció del conjunt dels espais, diguem-ne, no estrictament urbans que han estat ocupats per urbanitzacions d'aquestes característiques és molt gran.

Això és el que va passar els anys seixanta i setanta, en què es varen iniciar en molts indrets de Catalunya un gran nombre d'urbanitzacions en sòl rústic amb l'objectiu, en principi, de ser destinades a segona residència. Moltes d'aquestes urbanitzacions, donades les condicions del moment, es varen promoure i comercialitzar sense un procés de parcel·lació adequat, sense el planejament urbanístic necessari i sense els serveis bàsics imprescindibles, fins al punt que en no pocs casos les mancances implicaven la il·legalitat de l'actuació.

D'altra banda, molts dels terrenys ocupats no eren aptes per a la urbanització i presentaven dificultats notables d'accessibilitat. Hi ha, i es pot veure encara, espais ocupats, de bosc, per «bordillos»..., voreres de granet a mig fer, que indiquen fins a quin punt l'extensió d'aquests processos urbanitzadors va ser molt extensa i va arribar un moment que va arribar a una certa saturació i a partir d'aquell moment es va consolidar enquistadament un problema que és el que avui volem abordar.

Des de la seva creació, moltes d'aquestes urbanitzacions s'han anat consolidant, s'han anat venent i construint les parcel·les, amb processos lents molts vegades, han resolt part dels seus problemes inicials gràcies a l'esforç dels veïns i també dels ajuntaments, però en molts

casos subsisteixen encara mancances molt importants i el procés d'urbanització no s'ha arribat a completar mai, amb les lògiques incomoditats i inconvenients per a veïns i propietaris en matèria d'urbanització, serveis, mobilitat i tants altres aspectes que comporta una urbanització a mig fer.

En els darrers anys aquestes mancances s'han fet molt més evidents en un bon nombre d'urbanitzacions situades sobretot en els entorns de Barcelona, Girona i Tarragona. En aquests àmbits, moltes d'aquestes urbanitzacions, concebudes inicialment per a la segona residència, han passat a ser utilitzades com a residència principal, de manera que les seves mancances d'accessibilitat, urbanització i serveis bàsics afecten ara de forma permanent un nombre cada vegada més elevat de ciutadans.

La magnitud del problema és d'un abast molt considerable; es calcula que a Catalunya el nombre d'urbanitzacions supera les dues mil, amb un potencial de població de més de 600.000 persones i un total de més de 300.000 parcel·les que només han estat desenvolupades en part. Així, a la demarcació de Barcelona, per posar un exemple, s'estima que el 61 per cent de les urbanitzacions presenten dèficits de pavimentació; el 55 per cent, d'abastament d'aigua; el 60 per cent, d'infraestructures de sanejament, i el 62 per cent, d'enllumenat públic.

Davant d'aquesta situació, el projecte de llei que els presento té per objectiu fer front a aquests problemes i crear i dotar els ajuntaments i les comunitats de parcel·listes dels instruments per poder-hi intervenir i resoldre aquests problemes.

I es proposa de fer-ho per dos camins complementaris: per un costat, amb la millora i la consolidació de les urbanitzacions ja desenvolupades, i, per l'altre, amb la reconducció d'aquelles que no s'hagin concretat en la seva totalitat.

Aquests objectius tenen implicacions de caràcter social, jurídic i territorial.

En el camp social, és el cas més important, i el que es pretén és la millora de la qualitat de vida de la població resident en aquestes urbanitzacions, tot resolent de manera definitiva els dèficits urbanístics i les mancances de serveis que pateixen.

En l'àmbit jurídic, la segona implicació, és la plena regularització jurídica i administrativa de les urbanitzacions, pel que fa a la situació registral de les parcel·les, l'aprovació del planejament i l'adequació de les edificacions.

I, finalment, s'aconseguirà també delimitar de manera clara els dominis de les urbanitzacions, tot reduint, allà on això encara sigui possible, la seva afectació territorial, concentrant els aprofitaments urbanístics previstos i evitant la seva dispersió.

Per tal d'aconseguir-ho, el projecte, que consta de vint-i-dos articles, agrupats en sis capítols, dues disposicions addicionals i tres disposicions finals, preveu diversos instruments de foment, planejament i finançament.

Així, la llei preveu, en primer lloc, un sistema d'ajuts directes als ajuntaments finançat amb fons pressupostaris de la Generalitat per tal que aquests ajuntaments puguin elaborar programes d'adequació de les urbanitzacions radicades en el seu terme que presentin dèficits urbanístics. Aquests programes d'adequació han de contenir el conjunt de mesures que, a parer de l'ajuntament, són necessàries per tal de resoldre la problemàtica de cada una de les urbanitzacions i, si és el cas, rebre'n els serveis urbanístics. En tot cas, hauran d'incloure l'establiment de la situació registral de les finques, l'elaboració i aprovació del corresponent planejament general i derivat, l'elaboració del projecte de reparcel·lació i del projecte d'urbanització bàsica.

Una vegada els ajuntaments hagin elaborat el corresponent programa d'adequació, si decideixen avançar en l'execució de les obres pel sistema de cooperació, podran accedir a un finançament pel cost de la urbanització. Aquest finançament prendrà la forma d'una bestreta de l'Institut Català del Sòl a l'ajuntament per tal que aquest pugui afrontar els costos de les obres..., i reintegrar-se, d'aquesta bestreta, l'Institut Català del Sòl, de manera directa a través de la percepció de les corresponents quotes d'urbanització. S'evitarà així que els parcel·listes hagin d'hipotecar les seves propietats davant d'una entitat de crèdit per tal d'obtenir d'avançada el finançament. L'institut avança els diners contra els rebuts de les quotes; és l'institut qui les cobra i es rescabala dels diners anticipats oportunament.

Finalment, la llei preveu també un sistema d'ajuts directes als parcel·listes que tinguin dificultats per satisfer les quotes d'urbanització. Així, aquells que tinguin més de seixanta-cinc anys, que visquin a la urbanització de manera permanent i no disposin d'altres immobles, disposaran d'un tractament especial que podrà anar fins a la inscripció de l'import de la quota com un cens sobre la finca, cens que només haurà de satisfer-se en el moment de la transmissió.

Aquest triple mecanisme de finançament –als ajuntaments per a la redacció dels programes d'adequació, les bestretes per a la realització de les obres i els ajuts als parcel·listes per al pagament de les quotes d'urbanització– es complementa en la llei amb un conjunt de mesures de caràcter urbanístic, ambiental i administratiu, de les quals voldria destacar-ne només dues.

Primer, la possibilitat de dedicar totalment o parcialment l'import resultant de l'alienació dels sòls procedents de la cessió pels sistemes urbanístics a la implantació d'infraestructures, serveis i equipaments necessaris per a la urbanització corresponent, facilitant així l'equilibri econòmic de les operacions de rehabilitació i consolidació.

I segon, la creació d'una junta avaluadora d'obres d'urbanització amb la finalitat de dirimir els eventuals conflictes que puguin derivar-se de la recepció de les obres ja finalitzades per part de les administracions locals, amb intervenció de l'Administració local, de l'Administració autonòmica i naturalment també del conjunt de les associacions de parcel·listes a nivell global i de cadascuna de les urbanitzacions.

El text que els hem presentat ha estat fruit d'un procés de treball llarg i acurat en què han tingut participació tots els sectors que tenen intervenció directa en aquesta complexa qüestió i que afecten fonamentalment l'àmbit de les associacions municipalistes, Federació de Municipis i Associació Catalana de Municipis, també amb una participació molt important de la Diputació de Barcelona, i també amb una participació de la Cambra de Parcellistes.

El resultat d'aquesta tasca col·lectiva impulsada pel Govern és un instrument equilibrat i eficaç que ha suscitat ja durant el seu procés de tramitació previ a la tramesa del text al Parlament un nivell de consens molt alt entre tots els sectors concernits. Ara correspon al Parlament i en comissió millorar aquest projecte de Llei, introduir-hi les modificacions que cregui convenient, tornar-ho a portar en aquest Ple, convertir-ho en Llei i, amb la Llei a les mans, començar un procés que no serà ràpid i que no serà fàcil però que ens ha de permetre situar el conjunt de les urbanitzacions de Catalunya en una perspectiva d'esperança realista que fins ara no han tingut.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, honorable conseller. Té la paraula ara, per fixar posició en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Joan Raventós.

El Sr. Raventós i Pujadó

Molt honorable president, honorable conseller, il·lustres diputats i diputades, vull, abans d'entrar en la meua intervenció, expressar també el reconeixement del Grup de Convergència i Unió respecte a totes aquelles persones que han fet possible que avui s'estigui debatent en el Parlament aquesta Llei: des del reconeixement al senyor Manuel Moreno, passant pel senyor Vigué i el senyor Botey, actual president de la Cambra de Parcellistes de Catalunya, així com tota aquella gent que també ens ha fet arribar les seves inquietuds al llarg d'aquests anys.

Avui no estem aquí perquè sí, avui no estem aquí perquè després del que va suposar una actuació a l'empara de la dictadura, jugant fins i tot amb els sentiments i les il·lusions de molta gent, no s'hi hagués intervingut mai més. Si així fos, ara no estaríem aquí parlant del que parlem. L'herència que la democràcia va heretar en aquest camp de les urbanitzacions va ser realment alarmant i traumàtica.

No obstant, vull deixar constància que no partim de zero; aquesta problemàtica no ha estat ignorada pels anteriors governs de la Generalitat ni per molts ajuntaments que, per tal de donar-hi solucions, varen agafar el compromís, amb els instruments que tenien al seu abast, de posar solucions d'emergència a les múltiples problemàtiques que hi havia plantejades. I fou fruit d'això que donà pas al que havia de ser el desllorigador fonamental en tot aquest procés: la constitució de la Comissió Mixta Generalitat - Cambra d'Associacions de Parcellistes de Catalunya, que, tot i que es va crear per acord de Govern de la Generalitat el 6 de febrer del 2001, el

cert era que els convenis de col·laboració s'executaven des de feia molts i molts anys. Una col·laboració en què amb l'aparició del Govern tripartit –tot s'ha de dir– la comissió mixta va patir una lleugera reestructuració, en reduir la participació del Govern de la Generalitat de vuit a dos membres. I el que encara fou pitjor en termes de reduccions, que és que el suport econòmic amb què dotava el Govern la Cambra de Parcellistes es va veure reduït en un 50 per cent. Amb l'arribada, doncs, del tripartit, si és aquesta l'actitud que l'actual Govern de la Generalitat té respecte al tema de les urbanitzacions, francament, poca cosa en podem esperar, d'aquesta Llei, en el moment de la seva aplicació en conceptes presupostaris.

Què hem d'aconseguir, doncs, amb aquesta Llei? L'objectiu principal i fonamental ha de ser ordenar la situació de les urbanitzacions, tenint present que moltes d'elles varen néixer, com s'ha dit, com a segona residència i ara ja s'han convertit, en gran part, en primera residència. Per tant, ara els serveis són, evidentment, molt i molt diferents des del seu inici. Ara estem parlant també de salut, d'educació, de comerç, d'esports, de seguretat, de transport, de transport escolar, entre altres, no? I, per tant, ens hem de preguntar com fer-ho possible. Doncs, fent efectiu la creació d'un fons econòmic i establint una línia d'ajuts adreçats als ajuntaments i als parcellistes prou potent, econòmicament parlant, perquè no malbarati aquelles expectatives que s'hi puguin disposar i tot això no esdevingui paper mullat. Caldrà, doncs, que quedi ben resolt el tema del finançament, i per això ha d'haver-hi un compromís ferm per part del Govern i s'haurà d'establir quin és –clau de volta del tema– el percentatge de participació de la Generalitat en l'aspecte econòmic.

Què més hem d'aconseguir amb aquesta Llei? Doncs, que la gent que viu a les urbanitzacions disposi dels mateixos drets que qualsevol altre veí que viu en un nucli, barri, poble, vila o ciutat de Catalunya. Que ningú pugui tenir el sentiment de menysteniment respecte del que rep en funció d'allò amb què contribueix. Dèficits com la falta d'enllumenat públic als carrers, la manca total o parcial de pavimentació o bé un sistema de clavegueram clarament deficitari s'han de poder resoldre mitjançant els nous sistemes de finançament que la Llei ha de plantejar. I això ha de donar pas després que aquestes urbanitzacions puguin acollir-se també als sistemes actuals de què disposa la Generalitat, per tal de procedir al manteniment i millora d'aquestes urbanitzacions. Els estic dient clarament que puguin accedir a les subvencions del Pla únic d'obres i serveis de la Generalitat, sense que aquesta accessibilitat es vegi amenaçada per recursos interessats en altres temps que malbaratessin aquestes legítimes aspiracions de les urbanitzacions.

Hem de ser conscients que aquesta Llei obre grans expectatives, i no serem nosaltres que les defraudarem, perquè de res ens servirà de predir amb bones paraules les solucions als problemes que els parcellistes tenen plantejats, si no esmercem els recursos econòmics escaients. No ho podem fer com s'està fent amb la Llei de barris o bé amb la Llei de la dependència, que després d'obrir grans expectatives a molta gent no s'inverteix ni el que caldria ni el que els ciutadans esperaven. Ho re-

peteixo, no es poden crear falses il·lusions que comportin grans decepcions, degudes als seus incompliments.

Nosaltres, d'aquests compromisos, no en voldrem participar. Serem exigents en el tràmit pressupostari per exigir un pressupost digne, amb les degudes i honroses aspiracions d'aquells més de 600.000 parcel·listes d'arreu de Catalunya. En aquest camp econòmic s'hauria d'ampliar la línia d'ajuts tendents a facilitar el pagament de les quotes d'urbanització no únicament i exclusivament a aquells de més de seixanta-cinc anys, que també, sinó a tots aquells col·lectius que requereixen una especial protecció: parelles amb ingressos baixos, famílies monoparentals, discapacitats, famílies joves amb criatures que estableixen la seva primera residència a les urbanitzacions com a conseqüència de l'elevat preu de l'habitatge a les ciutats.

Cal evitar també que la iniciativa privada quedi al marge d'aquest procés. S'ha de donar als parcel·listes l'oportunitat, a través de les entitats col·laboradores de l'Administració, de ser abanderats en la resolució dels seus dèficits urbanístics i optar als fons econòmics per a la redacció dels programes d'adequació.

I com començar? Doncs, evitant començar la casa per la teulada, i per això aquesta llei ha d'incorporar la redacció d'un catàleg d'urbanitzacions que ens ajudi a conèixer amb exactitud el nombre d'afectats i la seva problemàtica. Entenem que coneixent l'abast dels problemes podrem trobar les solucions més adients. Considerem que això és fonamental per fer una radiografia de l'abast del problema, i volem que aquest element consti dins de les prioritats a l'hora de l'atorgament de les subvencions i que aquestes, a més, s'ajustin a un adequat criteri d'equilibri territorial.

Podríem citar elements que en bona mesura ens podrien fer inclinar per haver fet una esmena a la totalitat o de retorn, elements que ens preocupen però en què esperem poder trobar els deguts acords en els moments de la posterior discussió de la llei. Ens preocupa la quantitat de qüestions que la llei planteja que es deixen sense resoldre, com la regulació de la junta avaluadora, determinar qui pot ser entitat col·laboradora..., per posar-ne només un exemple.

Finalment, també s'ha de tenir molt present aquesta llei no solament des del punt de vista parlamentari, que és el que ens ocuparà els propers mesos, sinó que cal que tots els departaments del Govern –tots els departaments del Govern– la tinguin present; i confio que fins i tot hagi estat així fins ara. Cal que en l'aprovació dels diversos plans i mesures que estan estretament connectats als objectius que la llei persegueix..., com és el cas, per exemple, del desplegament del Pla sanitari.

El moment és apropiat per trobar els consensos que aquesta llei necessita per seguir endavant; no sempre els temps han estat tan propicis com el que podem descriure avui, ara i aquí. És bo, per tant, que els grups que donen suport al Govern i el mateix Govern sàpiguin i entenguin el que suposa aquesta mà estesa que el primer grup d'aquest Parlament, Convergència i Unió, els ofereix per tal de trobar viabilitat a la tramitació d'aquesta llei. No serem pas nosaltres que entorpirem el procés

que s'ha iniciat, conscients que tot és millorable, i així procurarem de fer-ho, però sobretot conscients que l'esdevenir és molt més prometedor per als afectats que qualsevol punt i coma que pogués retardar l'aprovació d'aquest Projecte de llei de les urbanitzacions. I, conseqüents amb el nostre passat i compromesos amb el futur, nosaltres donarem el vistiplau per a la seva tramitació.

Moltes gràcies, senyores i senyors.

El vicepresident segon

Moltes gràcies, senyor Raventós. També per fixar posició té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, avui comencem la tramitació d'un projecte de llei realment necessari per a la cohesió territorial i urbanística del país, un projecte de llei de millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics. I aquí començaria jo per fer una primera precisió: anem a fer una llei que parla dels serveis urbanístics que són deficitaris, eh?, en aquests àmbits, i no totalment, de la política global a les urbanitzacions, que, com s'ha dit abans, s'ha barrejat abans amb el text, amb l'objectiu fonamental que té aquesta llei. Per tant, voldria deixar aquestes precisions justament per començar el debat amb la màxima claredat i amb la màxima transparència.

Una qüestió important que s'ha assenyalat i que jo vull subratllar: vull subratllar que aquesta és una altra pedra angular de la política urbanística del Govern, en el sentit de la línia d'intervenció en barris, la línia d'intervenció en els nous barris a través de la creació de les àrees residencials estratègiques i, després, aquesta intervenció que pot permetre l'aprovació d'aquest projecte de llei en les zones de baixa densitat urbanística en les urbanitzacions del país.

Les urbanitzacions amb dèficits urbanístics presenten un repte molt complex per a qualsevol administració; primer per a la municipal, que la sustenta, però també per al Govern de la Generalitat. Aquest projecte arriba al Parlament després d'una tasca política que ha fet el Govern, de crear un escenari de debat i de començar el diàleg amb els interlocutors, però també voldria citar, i em permetreu que amb tota la humilitat, un antecedent de l'any 2002, que el Grup Socialistes va presentar al Parlament una iniciativa, una proposició de llei *almenys* per iniciar i encetar un debat d'aquestes característiques. Trobo –i aquest humil diputat va tenir alguna cosa a veure amb aquella iniciativa– que alguns d'aquells elements encara són vigents, i la llei n'ha recollit altres, evidentment, perquè un estudi en profunditat va permetre la seva superació.

També és cert que s'ha parlat aquí de la comissió paritària entre les associacions de parcel·listes i el Govern de la Generalitat d'altres etapes de govern del nostre país. La comissió és evident que va ser un instrument, però un instrument clarament insuficient, eh?, senyor

Raventós, per servir per al que realment feia falta, que era dotar el Govern de la Generalitat d'uns instruments potents, precisos, legislatius, com demanàvem nosaltres l'any 2002 i com avui arriba al Parlament l'any 2008, per fer front a aquesta problemàtica.

Urgència i complexitat. Urgència, i per això els grups que donem suport al Govern vam plantejar la tramitació per la via d'urgència, i complexitat, que a ningú se li escapa que aquí la unitat de criteri..., i segurament aquest factor que no hi hagi cap esmena a la totalitat ja és un primer element positiu, perquè hi ha d'haver una unitat de criteri de la totalitat de les forces polítiques perquè es comenci a treballar en aquesta matèria.

Aquells diputats, pel que sé, que seran ponents de la llei, pel que jo conec..., perquè aquells que avui intervindran vénen amb un coneixement previ de la situació, amb la qual cosa crec que el debat serà rigorós, però també serà pragmàtic, perquè sobretot el que cal aquí és començar a actuar, començar a treballar i iniciar l'efecte d'aquestes polítiques.

Deia abans que el Govern havia fet, havia creat l'escenari del debat, però el Govern ha fet una cosa més que a mi m'agradaria també destacar-la, i és que ja fa dos pressupostos, dos períodes pressupostaris, que el Govern va establir un ajut especial a les urbanitzacions per desenvolupar una sèrie de programes experimentals. I, per tant, aquest és un element clau en la política actual.

Jo voldria dir, voldria destacar un altre factor. S'ha parlat per part del diputat que ha intervingut, el senyor Raventós, de la necessitat de crear un catàleg. Li dic d'antuvi que no en som gaire partidaris, del catàleg, perquè per nosaltres l'eix fonamental de l'acció d'aquesta llei és donar suport al món municipal, i sobretot a aquell municipi que no només té la iniciativa, sinó que té el nivell de consens i la voluntat política de tirar endavant l'endreçament, l'ordenament de les seves urbanitzacions. La creació de catàlegs..., que evidentment que són molt útils; una altra cosa és que establim un mecanisme per generar o per tenir un observatori, unes diagnosis, etcètera, sobre la situació. Però la creació de catàlegs i fer dependre el sistema d'actuació a l'actuació dels catàlegs segurament pot endarrerir una feina que és necessària que es comenci a fer des de ja. I és per això que nosaltres aquest tema volem també destacar-lo des del primer moment.

Una altra qüestió important és citar quins són els actors bàsics en l'etapa actual que encetarem. Creiem que les entitats municipals –abans s'han citat per part del conseller també– i és evident que la Cambra de Parcel·listes. La Cambra de Parcel·listes..., i també vull tenir un record per en Manolo Moreno, el seu president durant tants anys, però també una referència o reconeixement a l'anterior president, en Vigué, i un impuls al treball que havia fet o que ha de fer el senyor Botey, que serveixin per a una qüestió importantíssima, i és el treball d'un nucli d'associacions, un grup d'associacions agrupades en la Cambra de Parcel·listes que ha evolucionat en el caràcter professional i, sobretot, en la defensa dels interessos dels parcel·listes. És per això que, en aquesta matèria, nosaltres creiem que la Cambra de Parcel·listes ha de ser un dels actors fonamentals en el

procés que acompanya el procés d'elaboració d'aquesta llei i també en el procés de la seva aplicació.

Jo voldria destacar també, en aquest sentit i en aquesta direcció, que parlem dels propietaris que treballen en la seva legítima defensa, en la legítima defensa dels seus interessos. En som conscients i treballarem en aquesta orientació fent un reconeixement de la tasca que han dut a terme fins a ara, i, sobretot, fent un reconeixement d'aquelles necessitats que tenen moltes de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics avui al nostre país. Podem parlar que aproximadament un 8 per cent de la població de Catalunya, sis-centes mil persones, viuen en urbanitzacions amb dèficits urbanístics; no en urbanitzacions, que són més, sinó en aquelles que tenen, pateixen, dèficits urbanístics.

Però, sobretot, vull tornar a posar l'èmfasi en el fet que la finalitat política d'aquesta llei persegueix crear instruments que cooperin amb els municipis en la millora de la cohesió territorial dels seus territoris. Si un col·lectiu ha de ser el beneficiat d'aquesta llei, són els propietaris i els residents de les urbanitzacions. Si una institució ha de sortir reforçada, és el govern local. I aquesta és l'aposta de lideratge del Govern de la Generalitat quan presenta un projecte de llei d'aquestes característiques.

Les urbanitzacions no són una realitat aïllada, són una realitat municipal. Han de ser enteses en el seu encaix en el seu municipi. I jo crec, els socialistes sempre ho han dit, però sobretot interpreto amb això el sentiment i els anhels dels residents de les urbanitzacions que això que avui són els veïns de les urbanitzacions un dia siguin els veïns del barri del municipi. Aquesta concepció, aquest procés de transformació d'urbanització en barri creiem que ha de ser un element fonamental en el nostre treball.

Vull fer, també, una referència a altres sectors que han estat consultats en el procés anterior i que segurament seria interessant estudiar o escoltar les seves paraules i el seu grau de coneixement: la Diputació de Barcelona, com sempre administració de referència, també en aquest tema. Va treballar durant molts anys al costat d'alguns ajuntaments que van tenir la iniciativa de poder i voler resoldre el tema de les urbanitzacions. Creiem que és un tema important. També alguns experts..., que no en sobre en aquesta matèria, no és un tema excessivament estudiat; però, en canvi, sí que tenim alguna veu dels experts que és evident que, si és possible, han de comparèixer a la cambra per a explicar-nos com veuen aquesta iniciativa.

Cal pensar que la millora urbanística millora les condicions de vida dels ciutadans que hi viuen. I, per tant, nosaltres sabem, s'explicava abans, hem analitzat amb deteniment un procés que ens preocupa: la conversió de segones residències en primeres residències, perquè això ha generat en moltes urbanitzacions noves bosses de pobresa, de gent gran, de dones, de joves i d'infants que no tenen l'accés a tots els recursos com nosaltres creiem que haurien de tenir.

Una qüestió important són els instruments que aquest projecte de llei planteja. S'assenyalaven abans per part

del conseller..., no n'hem de tindre excessivament, els estudiarem en el període de la ponència i després en el debat de la llei, al final, aquests instruments que són el programa d'adequació de les intervencions municipals, el fons per a la regularització i el mecanisme de la convocatòria pública per ajudar, a través dels préstecs de l'Incasol, aquells ajuntaments que sí decideixin tirar endavant aquestes iniciatives.

Hem de destacar un tema important, i no voldria acabar sense assenyalar-ho. Parlem sempre de subvencions, no d'ajuts a fons perdut. És un préstec el sistema aquest, és un sistema de préstecs, i els préstecs s'han de retornar. Hem d'establir els mecanismes per a facilitar el seu retorn a aquelles famílies que tinguin els problemes de renda, però s'han de retornar, i és un factor important.

Acabo, senyor president, dient una cosa importantíssima per al nostre grup, i que no m'agradaria deixar que consti..., deixar passar el moment perquè consti en acta: avui el Parlament de Catalunya es compromet a fons amb els municipis amb urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Crec que és un element remarcable, és un element a tenir en compte, i crec que és un moment que hem d'aprofitar a fons.

Gràcies, senyores diputades i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Labandera. En nom del Grup d'Esquerra Republicana, té la paraula el senyor Pere Bosch.

El Sr. Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, diputades i diputats, molt probablement a qualsevol de les persones que ens escoltin en aquests moments els vindrà ràpidament a la retina alguna de les urbanitzacions que pretén millorar aquesta llei. Hom les pot trobar arreu del territori, gairebé sense sortir dels eixos viaris principals, mirant a banda i banda de les autopistes o circulant per l'eix Transversal, atansant-se a la zona costanera o endinsant-se per la Catalunya interior.

Es tracta d'urbanitzacions iniciades durant els anys seixanta i setanta del segle passat, sense cap tipus de control, en zones totalment separades dels nuclis urbans consolidats i en llocs on fins aleshores l'home pràcticament no havia gosat bastir cap edificació; amb cases i xalets construïts de forma aleatòria, amb parcel·les sovint costerudes i mal assolellades, fent-se lloc entre pinars i rouredes; amb carrers –si és que podem utilitzar aquest terme per definir els vials per arribar-hi i per intentar sortir-ne– que segueixen una orientació poc racional, amb un asfaltatge deficient o gairebé inexistent, sovint sense vorera o, si de cas, reduïdes a la mínima expressió de la vorada i amb la resta de serveis –amb la resta de serveis–, tant aquells més visibles com aquells subterranis, en estat igualment precari.

Aquest tipus d'urbanitzacions han provocat en els darrers trenta o quaranta anys intenses mobilitzacions dels anomenats parcel·listes, tot reclamant l'atenció de les administracions. En altres, fins i tot han derivat en crisis municipals considerables o, com a mínim, fins i tot, en l'aparició d'alguna candidatura lligada als in-

teressos dels seus propietaris. I en la immensa majoria han acabat generant problemes de consideració als ajuntaments i als mateixos afectats.

Algunes d'aquestes urbanitzacions representen un pes menor en el conjunt del municipi, però en d'altres esdevenen un element gairebé definitori, una llosa insuportable per a les arquitectures municipals en les quals el dilema ja no rau en la sostenibilitat o no de la urbanització, sinó en la incapacitat per a suportar els costos de la seva normalització i manteniment i en la precarietat de les condicions de vida dels seus veïns i veïnes.

Aquest és el cas, per exemple, de Maçanet de la Selva en què gairebé la meitat de la seva població viu en tres grans urbanitzacions: Maçanet Residencial Park, Mas Altaba i Montbarbat, amb un 60 per cent d'edificació i una població que oscil·la entre 1.500 i 4.500 persones en funció de les èpoques d'hivern o de vacances.

Podíem afegir molts altres exemples fins arribar, segons ens indiquen algunes estimacions, als més de dos milers d'urbanitzacions, quatre-cents de les quals ocupen sòl legalment no urbanitzable. De les 1.900 restants, només un parell o tres de centenars són on poden estar, si ens atenem a criteris de pendent, connectivitat i, en definitiva, de la mínima lògica territorial i urbanística. Si tenim en compte que a Catalunya hi ha uns nou-cents municipis, toquen..., la proporció és molt senzilla, toquen a pràcticament tres urbanitzacions per municipi. Si m'ho permeten, es tracta d'un drama nacional.

Totes aquestes urbanitzacions representen, en el seu conjunt i a través de cadascuna d'elles, la versió rural del «desarrollisme» franquista, una de les moltes herències d'uns anys caracteritzats per l'especulació del camp qui pugui, sovint amb la connivència de les autoritats de torn i, val a dir-ho també, de la bona fe de bona part dels afectats. I, en qualsevol cas, esdevenen el paradigma d'un model depredador del territori, caracteritzat per la baixa densitat i l'escassa connectivitat amb el tram urbà, ben aliè al nostre model tradicional i a qualsevol criteri mínimament sostenible.

Les conseqüències d'aquest model són conegudes per tothom: la dificultat per a crear un sentiment d'identificació amb el municipi, l'encariment notable dels serveis públics, les problemàtiques derivades dels incendis forestals, les dificultats de mobilitat que es fan especialment dramàtiques per a la gent amb problemàtiques específiques.

El drama augmenta en la mesura que en els darrers anys, ja sigui per l'evolució de les dinàmiques familiars o per la pressió del mercat immobiliari, algunes d'aquestes urbanitzacions –no sabem quantes– han derivat cap a les primeres residències, en alguns casos per part de persones majors de seixanta-cinc anys i amb escassos recursos econòmics.

No disposem, tot i que aquesta imatge està segurament molt arrelada en la retina o en la memòria col·lectiva de molts dels presents, d'un estudi o d'una diagnosi que ens permeti conèixer, amb un mínim detall, la magnitud d'aquest fenomen arreu del país, deixant de banda aquell que es va editar el 2005 i que es limita a l'àrea urbana de Barcelona.

Aquest estudi ens indicava, però, que el 61 per cent de les urbanitzacions tenen dèficits pel que va a la pavimentació; el 55 per cent, a l'abastament d'aigua; el 60 per cent, a infraestructures de sanejament, i el 62 per cent, a l'enllumenat públic.

Però, fins i tot, aquest estudi ens suggeria la conveniència d'aprofundir en el coneixement del procés històric d'ocupació de moltes d'aquestes urbanitzacions, de mantenir viu l'estudi o de contrastar l'anàlisi dels usos amb l'evolució d'algunes variables socioeconòmiques com ara la demografia, la mobilitat laboral o altres elements.

Tot i la necessitat d'ampliar la nostra diagnosi per encertar de ple no el remei també és veritat, i ho aplaudim, que el Departament de Política Territorial i Obres Públiques ha iniciat, amb molt bon criteri, una prova pilot a deu urbanitzacions del nostre país, la qual cosa ens permetrà afinar segurament molt millor en el futur en quines necessitats i demandes ens trobem els ajuntaments i poder calcular d'aquesta forma quina haurà de ser la dotació econòmica que preveu..., i les ajudes que preveu la llei.

En qualsevol cas, l'anàlisi d'aquesta realitat, que hem intentat descriure molt breument, ens planteja un interrogant que gairebé resultaria ociós: la llei que avui debatem és una bona eina per resoldre aquests dèficits? O, per dir-ho en uns altres termes, és necessari promoure una llei específica per afrontar aquesta problemàtica?

La simple constatació d'aquestes dificultats amb què han topat els ajuntaments, les persones que hi viuen i les associacions de parcel·listes per a regularitzar-les o normalitzar-les en aquests darrers trenta o quaranta anys, ens condueixen per si mateixes a una resposta taxativament afirmativa, però també per la necessitat d'ordenar el creixement urbanístic.

És evident que, en el marc de competències exclusives que preveu l'Estatut d'autonomia, la Generalitat ha d'assumir aquesta realitat i ha de liderar algunes mesures per resoldre-les. Tot plegat en benefici, lògicament, de les persones que hi viuen, però també d'una visió global i coherent de país.

En els darrers vint-i-cinc anys no s'havia abordat aquesta problemàtica, ho hem de reconèixer, ni tan sols disposàvem dels elements, dels instruments urbanístics adequats per ordenar el creixement i per evitar la repetició d'un model que considerem absolutament obsolet.

Aquesta eina ens permetrà, doncs, planificar amb una visió de país, evitant localismes, i, per tant, iniciant una visió absolutament necessària i global, que, tot i que arriba tard, finalment arriba. Tot i això no volem deixar de remarcar algunes consideracions, algunes de les quals ja s'apunten en el text, d'altres probablement sorgiran en el tràmit de compareixences i d'altres, molt probablement, quedaran integrades o matisades en el text final que sortirà d'aquesta cambra una vegada esgotat el termini parlamentari.

La llei estableix un nou instrument, els programes d'adequació, en el capítol segon, que han d'esdevenir els fulls de ruta per regular la situació urbanística i de-

terminar les obres i els serveis que caldrà implementar. Es tracta, lògicament, d'un requisit indispensable i necessari per acollir-se als fons i a les ajudes que comentarem tot seguint. I, per tant, val la pena i és important afinar en els seus continguts mínims.

En aquest sentit, ens sembla necessari clarificar que cadascun d'aquests programes es desenvolupin dins d'una estratègia conjunta que afecti la totalitat del municipi, i que, més enllà de la possibilitat que obre l'article 19.2, contempli aspectes, al nostre entendre, essencials, com ara una diagnosi sobre la realitat sociodemogràfica de la urbanització i memòries que determinin en d'altres, la sostenibilitat ambiental i econòmica, la mobilitat generada o el compliment de les mesures de prevenció d'incendis, elements tots ells fonamentals per a garantir el futur viable de la urbanització que volem consolidar.

Es tracta, en definitiva, que no es tingui en compte només l'objectiu d'aconseguir la regularització, sinó també el fet que els plans estiguin en la línia d'un desenvolupament urbanístic sostenible.

Tal com s'ha remarcat, també, el projecte de llei defineix la creació d'un fons anual per a fomentar la formulació i l'execució de programes d'adequació de les urbanitzacions. I estableix, en aquest sentit, la possibilitat d'una línia d'ajuts per tal de facilitar la celeritat de les obres d'urbanització.

Es tracta d'un fons i d'una línia d'ajuts, amb tots els matisos que vulguem, que intenta seguir aquella línia encetada ja per la Llei de barris i que, com en aquell cas, es destina també als ajuntaments en base a una sèrie de criteris i de prioritats establerts en l'article 18.

És evident que seran les bases de cada convocatòria les que acabaran d'afinar el pes de cadascun d'aquests criteris, i, per tant, les que determinaran amb major precisió cap a on s'orientarà aquest fons. Però em sembla important remarcar, des de bon començament, la necessitat de tenir en compte la possibilitat que ja s'esmenta en el preàmbul de la llei i que no voldríem que restés només en una declaració d'intencions, ens referim a aquells casos, i cito textualment la part expositiva, «en els quals el projecte inicial no s'ha consolidat i resulta encara possible i desitjable procedir a una reversió dels terrenys que s'havia previst urbanitzar i passar-los a la condició de sòl rústic».

D'acord amb aquesta voluntat, doncs, entenem que els esforços no només s'han d'orientar a regularitzar determinades situacions i a la plena execució de les obres d'urbanització, sinó també a tot allò que tendeixi a la compactació urbana i redueixi la dispersió urbanística, i a valorar igualment tots aquells programes d'adequació que apostin per l'extinció parcial –o, si escau, total– d'aquelles urbanitzacions en les quals aquesta mesura resulti encara possible i recomanable.

També voldria remarcar la necessitat d'establir, de consolidar aquesta línia d'ajuts i d'atorgament d'aquests préstecs subvencionats que es preveuen en el capítol cinquè. Es tracta lògicament d'una mesura excepcional i molt probablement necessària si volem evitar que determinats programes no avancin o que s'acabin derivant en els ajuntaments. I com a tal l'assumim, però

reclamem, lògicament, un control i un ajustament als criteris precisos que cal establir.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Bosch Cuenca

I acabo. No voldria acabar sense remarcar la necessitat de recollir en tot el tràmit parlamentari totes les sensibilitats possibles i intentar que en el futur aquesta llei pugui aconseguir si no la unanimitat, com a mínim el màxim consens possible.

Moltes gràcies, diputades i diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Parlamentari Popular té la paraula el senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Honorable conseller, il·lustres diputades i diputats, bé, jo crec que, agafant el fil de la part final de l'exposició del senyor Bosch, evidentment el que hem d'intentar entre tots no seria el màxim consens, sinó arribar a la unanimitat, no? Jo crec que hem d'arribar a la unanimitat perquè tenim un precedent important en aquest cas, com és la Llei de barris, a la qual em referiré, en la qual hem de recordar que en la darrera legislatura es va aconseguir també la unanimitat de tots els partits polítics que formaven aquesta cambra. Jo crec que aquest és el precedent en què hem de treballar i al que hem d'intentar arribar entre tots. I esperem..., i almenys a la nostra formació farem tots els esforços possibles per poder arribar a aquest acord unànim de totes les formacions polítiques, no?

Jo crec que avui d'entrada sí que és de veure que entre tots hem coincidit en les diferents intervencions dels diferents partits polítics que hem pujat a aquesta tribuna..., hem coincidit en una cosa molt important, que és que aquest projecte de llei és necessari, no que s'hagués portat ara, en aquest moment, sinó molt abans, en aquesta cambra. Molt abans perquè des de fa molt de temps hi havia un conjunt de ciutadans no menor..., estem enraonant, com molt bé ha dit el senyor Labandera..., que podem enraonar d'un 20 per cent de la població catalana; per tant, estem enraonant potser..., entre 600.000 o 700.000 persones, vull dir que és un percentatge molt important de ciutadans i, per tant, no podem des d'aquí menysprear les seves necessitats. I, per tant, evidentment, des de fa molt de temps aquesta cambra ja havia d'haver fet un esforç molt important d'intentar resoldre aquest dèficit urbanístic que tenen aquestes urbanitzacions.

Recordava el senyor Labandera que l'any 2002 la seva formació política va presentar al Parlament de Catalunya una proposició no de llei amb la qual volia afrontar les necessitats d'aquestes urbanitzacions, però també seria bo recordar al senyor Labandera que en aquell moment vostès també defensaven la creació d'un fons també per a aquests parcel·listes, a fons perdut, per ajudar-los a fer front a les seves necessitats. Que nosal-

tres, sí, també vam reflectir en una proposició no de llei la darrera legislatura, l'any 2005, el 14 de febrer..., en la qual vam demanar la creació d'aquest fons, que vostès quan eren oposició també reclamaven. Nosaltres la vam presentar i en ares al consens..., que vostès mateixos, la darrera legislatura, que eren els mateixos partits que ara també donen suport al Govern..., i vostè mateix, senyor Labandera, ens va demanar al nostre Grup Parlamentari del Partit Popular que la retiréssim, la posposéssim, perquè en aquell moment s'estava aprovant un reglament de la cambra, un nou reglament de la cambra, el qual possibilitava la creació d'una subcomissió per a estudiar i endegar quins havien de ser els mecanismes que aquest Parlament hauria d'aprovar en el seu futur per solucionar aquest dèficit tan important en aquestes urbanitzacions que hi han al voltant de tot Catalunya.

Va finir la legislatura, és evident, va decaure, i ara ens trobem, i ens en congratulem, que avui, en el debat de totalitat –al qual després em referiré–, doncs, es comenci el camí d'un projecte de llei desitjat, que, evidentment, com vam dir al seu moment també amb la Llei de barris..., una solució que es podia haver transmès o solucionat amb un decret. Però, bé, ja tenim l'experiència, ja tenim el precedent de la Llei de barris i, per tant, no seria menor que un àmbit tan important com en les àrees urbanes deprimides, urbanitzacions deprimides que hi han a l'entorn de Catalunya, no tingués el mateix tractament jurídic que ha tingut la mateixa Llei de barris, no?

Però jo avui em centraria en el debat d'avui, que és el debat de totalitat, no? I, per tant, d'entrada veiem que cap formació política l'ha presentat i, per tant, hi ha una voluntat entre totes les formacions polítiques d'arribar a un consens total. És evident, com diu molt bé l'article del reglament..., la valoració general que es fa és positiva perquè si no evidentment hauríem presentat una esmena a la totalitat, no només el nostre grup, sinó altres grups que estan a l'oposició. Un criteri d'oportunitat, amb el qual creiem que és oportuna la seva presentació. És veritat que si s'hagués tramitat mitjançant un decret hauríem guanyat temps, s'hauria fet ja des de fa un any o dos anys o tres anys, i, per tant, ara mateix ja hi hauria potser un fons perquè aquestes urbanitzacions tirassin endavant, perquè aquests ajuntaments i aquest ciutadans poguessin solucionar els problemes que tenen actualment. I també creiem que els principis i els criteris que componen aquest projecte de llei presentat pel Govern..., d'entrada al nostre grup parlamentari, al Grup Parlamentari del Partit Popular, ens sembla del tot escaient que puguem entrar a la seva consideració i a la seva discussió.

Encara i així, és veritat, com molt bé ha dit el senyor Raventós, el gran problema que ens trobarem de futur amb aquesta llei..., i evidentment de les qüestions jurídiques, de les qüestions urbanístiques, que evidentment són complexes, que els tècnics han intentat afinar al màxim possible i nosaltres també amb les esmenes ho intentarem fer, com solucionar l'aprofitament mitjà, com solucionar la problemàtica de l'aportació dels habitatges de protecció oficial amb el desenvolupament urbanístic..., que evidentment estem enraonant de temes molt regulats a Espanya i a Catalunya molt posteriorment a la construcció d'aquestes urbanitzacions de l'any cin-

quanta o seixanta, i, per tant, estem enraonant de lleis posteriors a l'any 81, de l'any 84, 2004, 2005. I, per tant, evidentment que en aquell moment..., com molt bé diu el preàmbul, que jo penso que és important tenir en compte. El preàmbul ho diu, i després també el senyor Bosch s'hi ha referit, i el senyor conseller també ho ha fet. Es varen promoure i comercialitzar sense l'adequat procés de parcel·lació, pla general urbanístic, previsió de serveis, dotació de sanejament i cabals energètics. Per tant, estem enraonant que es varen promoure i comercialitzar. I de què enraonem? Enraonem, i ho ha dit també el senyor Bosch abans, que en aquell moment aquelles promotores, aquells empresaris que van tirar endavant una sèrie de promocions, que no van tindre en compte la legalitat vigent, no fem culpables també moltes vegades aquells ciutadans que van comprar de bona fe, que en el seu moment era una segona residència i que ara és una primera residència, d'ells mateixos –ja són gent gran– o dels seus mateixos fills. Per tant, jo crec que tenen la necessitat que nosaltres mateixos fem front a les seves necessitats.

Si fem una comparativa, eh...? Deia el senyor Raventós: «Clar, el gran problema és un tema econòmic.» I és veritat, perquè al final tot això esdevindrà un problema de quina és la voluntat del Govern a l'hora de fer front a aquests dèficits urbanístics. Nosaltres proposàvem un fons, però més global. D'entrada entrem que l'article tant 19, que regula el fons, com l'article 21, que regula el que és el finançament de les urbanitzacions, d'entrada ens sembla correcte, però molt millorable. I fico un exemple: la Llei de barris. Amb això –les comparatives de vegades són odioses– no vull dir que hagi de tindre el mateix tractament o no, però bé, escolti, hi ha una referència molt clara. En l'estudi que fa, econòmic, el mateix departament veiem que la inversió que pressuposten ells per als propers vint anys –vint anys; no quatre anys, com a la Llei de barris, que actualment estem al voltant de 500 milions d'euros d'inversió per part del Govern de la Generalitat–, en els propers vint anys contempla una inversió de 200 milions d'euros. Vint anys. A la llei de barris estem enraonant de 20.000 milions d'euros i aquí estem enraonant de 200 milions d'euros a vint anys. I d'ajudes, amb préstecs, amb censos emfitèutics amb els propietaris, estem enraonant, en vint anys, d'unes ajudes del voltant de 3.250.000 euros, 150.000 euros anuals.

Jo crec que efectivament..., i no dic amb això que els propietaris, els parcel·listes no hagin de fer un esforç en la seva urbanització, a contribuir a les despeses de la seva urbanització, no només per al bé propi, sinó per al bé comú del municipi i també ajudar el municipi. I crec que des del Govern s'ha de fer un esforç major, a més de previsió de despeses. No dic equiparar-ho a la Llei de barris; evidentment, molt difícil per la quantitat, i més ara, en època de crisi. Però sí que evidentment haurem de fer un esforç majoritari perquè conjuntament entre tots aconseguim que moltes d'aquestes persones i parcel·listes que tenen una dificultat molt important a l'hora d'assumir aquestes quotes d'urbanització tinguin no només un préstec, sinó que, alhora, els mateixos ajuntaments puguin assumir una quota superior mitjançant ajuts per part del Govern de la Generalitat i,

per tant, aquesta quota d'urbanització sigui menor per als mateixos afectats.

Jo crec que aquest serà un dels cavalls de batalla més importants de la llei. Evidentment, nosaltres treballarem i lluitarem i presentarem esmenes a favor que aquest fons almenys estigui més detallat. Jo no entraré en quantitats, el nostre Grup Parlamentari del Partit Popular no entrarà a fixar una quantitat expressa a la llei, com tampoc la fixava la Llei de barris, però sí que crec que hem de ser una mica més atrevits i hem de ser més conscients que no hi pot haver tractaments de primera o de segona; són barris de la població, són barris que necessiten un esforç per part de l'Administració, són barris que necessiten que els ajuntaments tinguin l'esforç necessari per a poder solucionar un problema que és de bé comú de la mateixa població i, per tant, creiem que l'aspecte econòmic serà important.

També ens preocupa perquè en la mateixa valoració que fa el departament diu que les actuacions seran de vint actuacions anuals; durant vint anys, quatre-centes actuacions en urbanitzacions, quan el mateix estudi ve a dir que només en la demarcació de Barcelona hi han vuit-centes urbanitzacions, i estem enraonant de dues mil urbanitzacions arreu de Catalunya. Per tant, si a vint anys intentem solucionar el problema de quatre-centes urbanitzacions, n'hi haurà més de mil que quedaran pendents de la solució.

Però, bé, l'important: és un punt de partida. Hem de treballar evidentment conjuntament amb les entitats municipalistes i amb la Cambra de Parcel·listes, que en les seves compareixences ens indicaran quins han de ser els millors mecanismes per solucionar aquest problema. Nosaltres amb les nostres esmenes intentarem, com ja vam fer en la Llei de barris, arribar al màxim consens; partim amb la voluntat d'arribar al màxim consens. I creiem i estem convençuts que per al bé dels mateixos ciutadans, per al bé dels municipis, per al bé de Catalunya, s'aprovarà per unanimitat.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa té la paraula la senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Conseller... Diputades, diputats, nosaltres som defensors i partícips, a més, dels objectius de millora de les urbanitzacions amb dèficits urbanístics. Per què? Doncs, perquè senzillament es pretén donar resposta a un munt de situacions que segurament no haurien d'haver-se produït mai si ens creguéssim que les normes s'han d'aplicar, no?, si aquest país s'hagués cregut que el que s'aprojava en un moment donat després havia d'aplicar-se. Jo crec que és una bona lliçó que, a més, es pot estendre a molts altres supòsits, que ens pot servir per entendre com de difícils són de canviar les inèrcies, que molt sovint s'aproven normes que volen transformar les formes de fer les coses, però passen molts anys, sovint massa anys, fins que aquestes

normes són efectivament interioritzades pels diferents agents que les han d'aplicar.

Creiem que un exemple paradigmàtic d'això, doncs, és el que va passar en el seu dia amb la Ley del suelo, la Ley estatal del suelo, de l'any 56, que, en el context en què va ser aprovada, va ser un esforç de concreció molt important de quins eren els drets i deures de les persones que assumien una transformació urbanística i que es va aprovar, però la tossuda realitat, la realitat de les inèrcies va fer que no es tinguessin en consideració les seves previsions. Va anar apareixent, doncs, un seguit de nuclis de població de forma desendregada, irreflexiva, només impulsats per interessos privats totalment aliens als beneficis per a la comunitat i això es va anar perllongant durant molts anys. Ja va ser a Catalunya la Llei de protecció de la legalitat urbanística de l'any 81 la que va voler ser un toc d'alerta en aquest sentit i dir: «Tots plegats ens hem de disciplinar una mica més en el compliment de la normativa urbanística.»

Però què s'ha de dir? Que aleshores, als anys vuitanta, quan es va fer aquesta Llei de protecció de la legalitat urbanística, aquest país no va tenir el valor suficient per afrontar què succeïa en tots aquests espais que havien aparegut, que s'havien transformat de forma irregular, on s'havia vulnerat aquest principi bàsic que els beneficis urbanístics que genera una determinada operació han d'anar amb relació a les càrregues que queden vinculades a aquests beneficis. I, per tant, doncs, en tots aquests anys i fruit de l'especulació, del desordre, de la manca de controls públics i democràtics també, havia aparegut aquest significatiu nombre de parcel·les on, sense serveis urbanístics bàsics, el promotor inicial havia realitzat el benefici i s'havia oblidat totalment d'assumir els costos vinculats a aquest benefici. S'havien segregat finques i s'havien venut, i res més; ni cessions d'espais per a vial, ni cessions per a zones verdes, ni equipaments, ni assumpció de les obres d'urbanització, etcètera. Res de tot això.

I aquesta va ser una realitat comuna en tot el territori espanyol, a la qual es va donar resposta en moltes altres comunitats autònomes precisament en els anys vuitanta. I un cas per dir-lo és la Comunidad de Madrid. L'any 85 va fer la seva llei que volia abordar *las urbanizaciones ilegales*, perquè en aquells anys Madrid era un referent interessant a nivell d'aportacions innovadores en matèria urbanística. Una mica els temps han canviat, eh?

Doncs, això que els deia, el Govern de Catalunya d'aquell moment, dels anys vuitanta, entenc que no va ser valent a l'hora d'afrontar aquesta situació, que no és fàcil, que fins i tot podem comprendre que hi hagi una certa resistència a assumir el problema perquè és una tasca ingrata, s'ha de dir, s'ha de reconèixer. Ens trobem davant d'urbanitzacions en què hi ha propietaris, comunitats que sovint pateixen conflictes, amb dificultat per assumir càrregues perquè ja s'han obtingut els beneficis, on hi ha una discussió sobre qui ha d'assumir aquestes càrregues, on hi ha un sentiment de queixa generalitzat però una dificultat per posar-se d'acord en les solucions.

La veritat és que, coneixent determinades situacions que es produeixen al territori, doncs, no envegem les

persones que hauran de fer front a la gestió d'aquestes urbanitzacions. No ho envegem, serà una tasca ingrata, com deia, costosa i fins i tot segurament on difícilment s'obtindrà el reconeixement fins i tot per part de les persones pròpiament beneficiades per aquesta actuació. I això ens ho poden explicar molts ajuntaments que aquests anys han fet esforços ingents en aquesta matèria amb una notable manca d'instruments; que això és una de les coses que definitivament vol abordar la llei. També cal dir que altres ajuntaments senzillament no van fer res.

Però en tot cas, com que ara parlem en seu del Parlament de Catalunya, és veritat que aquest és un dèficit de la nostra història democràtica: Catalunya no va fer l'esforç d'adequar aquestes urbanitzacions en el seu moment. I ara s'ha de fer, és ingrat, i per això es pot arribar a entendre que en altres moments s'hagi fugit d'això, però s'ha de fer si som mínimament coherents amb els objectius que plantejem.

No fer això, doncs, seria un cop més fugir d'estudi, eternitzar aquesta anomalia –que, hi insisteixo, en altres llocs ja s'ha resolt–, i això és el que pensem que va passar en el seu dia, en els anys de Convergència i Unió, per tant, la seva intervenció, senyor Raventós, ara que tenim temps per davant una mica per anar polint les posicions de cadascú, jo crec que no és raonable, perquè no passa res, però senzillament és veritat que si en els anys vuitanta, noranta, dos mil, no van fer res, no sembla molt assenyat que ara vinguin a fer un plantejament tan desconfiadament crític de l'opció valenta que ha fet aquest Govern en aquests moments.

En tot cas, crec que la realitat col·loca cadascú amb el temps i que, més enllà del que diem, tothom sap el que ha passat, i tothom sap que durant molts anys l'únic que s'ha fet respecte a les urbanitzacions és una mica de bla, bla, bla, discursos, crear reunions, crear comissions, però que aquest tema no es va abordar. I, per tant, crec que per ser una mica raonables hauríem de fer aquest reconeixement de l'esforç d'ara de posar diners i instruments per resoldre aquesta situació. Ja dic que puc arribar a comprendre, no a compartir, el seu fugir d'aquest tema conflictiu, però precisament per això nosaltres defensem que ara s'intervingui i es doni resposta a aquesta situació.

Perquè amb aquesta aposta, a més, creiem que som coherents amb allò que diem que hem d'intervenir en la ciutat construïda i, per tant, estem abordant el tema de Llei de barris i tots els processos de rehabilitació que des de diferents àmbits s'impulsen; estem defensant l'impuls públic, també, de la transformació en la nova ciutat, de la ciutat pendent de construir, i, amb l'abordatge de la llei d'urbanitzacions, actuem també en aquells terrenys que a vegades diem que són els terrenys de no ciutat, allà on encara no s'ha construït la ciutat amb la seva plenitud, per adequar-los, per dignificar-los, si és el que pertoca, i també per ajudar a extingir-los en aquells casos en què ens trobem davant d'urbanitzacions que de cap de les maneres podem seguir mantenint, com les que han aparegut en determinats àmbits del sòl no urbanitzable, en què de cap manera ho podem arribar a legitimar. I, per tant, el que hem de fer és

afrontar com donem resposta a la necessitat d'extingir aquestes situacions.

Serà una tasca difícil, certament, però pot ser alhora apassionant, perquè, de les bones pràctiques que es puguin fer en aquest àmbit, que d'alguna manera defensarà la intervenció urbanística complexa, en depèn en bona part el nostre futur. Ja no estem per allò tan simple de simplement qualificar el sòl i després donar llicències, que d'alguna manera és al que ens vam acostumar durant molts anys, sinó que la nostra aposta ha de ser per aquesta intervenció urbanística més complexa. I si això aconseguim fer-ho amb una determinada solvència, doncs, crec que hauríem d'aspirar a fer-ho bé i a sentir-nos-en orgullosos.

Ara s'obrirà el tràmit parlamentari, i, per tant, de tot un seguit de petites qüestions que han sortit, etcètera, ens les plantejarem. I, per tant, ens hem de plantejar eventuals millores en el projecte, però..., que és un projecte que té uns objectius que estan bé, i nosaltres volem dir-ho amb aquesta claredat. Sabem que estan bé aquests objectius, malgrat que faci un cert temor –també cal dir-ho– afrontar un tema tan delicat com aquest.

Mantindrem aquests objectius i esperem que d'aquí uns anys puguem explicar que aquest va ser un pas interessant en el procés d'endrecament del nostre petit país.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, ayer cuando le comentaba a un amigo que hoy íbamos a tratar del Proyecto de ley de la mejora de urbanizaciones con déficits urbanísticos, me decía: «¿Pero todavía no se ha arreglado eso?». Hablaba de un técnico urbanístico que empezó a trabajar en la Generalitat en los años ochenta y que empezó a hablar de urbanizaciones en aquellos momentos; 80-81, una cosa así. Y él me decía: «¿Cómo es posible que no se haya tratado ya, y ya se haya arreglado ese tema?»

Hoy se ha hablado de tareas ingratas y de retrasos a la hora de abordar esta materia, pero también de posibles soluciones, y de ahí que nuestro grupo parlamentario en estos momentos no haya presentado enmienda a la totalidad al proyecto de ley, porque entendemos que se ponen los instrumentos para dar una posible solución al problema que afecta a muchísima gente; aquí se ha calculado en dos mil urbanizaciones, seiscientos mil personas, trescientas mil parcelas.

Después, cuando se examina el contenido del proyecto de ley y se llega a su artículo 3, y se mira el ámbito de aplicación, y se ve que han de concurrir una serie de condiciones muy exhaustivas para tener derecho a la aplicación de este régimen, creo que no va a ser tan amplio el alcance y el ámbito de la norma, sino que va a quedar mucho más reducido. Porque la propia disposición de la norma así lo quiere.

Por eso nosotros creemos que está lleno de buenas intenciones, el proyecto de ley, en cuanto quiere encajar el tema de las urbanizaciones con déficits, con déficits de servicios y de urbanización en lo que es la normativa blanca, la normativa urbanística blanca. Que se trata de hacer una normativa limpia para este tipo de urbanizaciones y acabar con un régimen de urbanizaciones sin servicios y semiabandonadas.

Ahora bien, podemos entender, por lo tanto, que estamos ante una ley complemento; una ley complemento de la normativa urbanística general y tradicional, a la que hay que acudir necesariamente cuando se trata de abordar también esta materia.

Abordando el contenido del proyecto de ley, nosotros, desde la primera impresión positiva que hemos apreciado, también queremos hacer referencias a una serie de posibles objeciones o posibles dudas en cuanto a su materialización.

En primer lugar, podríamos definir esta ley –no sé si debido a la época de crisis en la que nos encontramos– como una ley ciertamente tacaña o cicatera. Es una ley que no llega a mucho. Hoy mismo el señor Labandera, con valentía y con contundencia, ha dicho: «Esta ley no prevé ayudas, sino únicamente que prevé préstamos.» (*L'orador riu.*) Es decir, no alberguen falsas esperanzas, como en la puerta del infierno, ¿no?, el cartel es: «Pierdan toda esperanza de posible ayuda.» Pues yo creo que ese es uno de los problemas fundamentales a la hora de abordar la ley y que se plasmará en el desarrollo de las sucesivas enmiendas. No contempla ayudas, con lo cual va a hacer difícil realmente la aplicación de sus preceptos.

Entendemos que es muchas veces más fácil reconverter las segundas residencias en primeras residencias –y este sería un objetivo bueno, que estas urbanizaciones muchas de ellas se convirtieran realmente en primeras residencias– y para ello creo que podríamos contemplar un régimen de ayudas, como han hecho otras comunidades autónomas. Aquí se ha citado el ejemplo de la Comunidad de Madrid. En la Comunidad de Madrid, no sé si el año 85 o ahora o cuando, pero sé que se contemplan regímenes de ayudas para este tipo de mejora de las urbanizaciones. Es decir, falta apoyo económico a la misma.

Igualmente lo que hace referencia al ámbito de aplicación de la ley –antes he hecho referencia a ello–, yo creo que es un contenido tímido. Ya he mencionado que no va a ser fácil que acumulativamente, como se exige, se den todas las circunstancias del artículo 3, para que la ley sea aplicable sobre determinados ámbitos.

De hecho, el modelo que se contempla en el artículo 7 del proyecto, es decir, la cesión al ayuntamiento de manera obligatoria y gratuita del suelo reservado para el planeamiento urbanístico, también a lo mejor podría ser planteado en otros supuestos, en supuestos de suelo urbano consolidado dentro de poblaciones, puesto que este instrumento realmente para algunos ayuntamientos sería magnífico a la hora de disponer de una arma tan potente como la prevista en este precepto. De hecho, quizá este sea el artículo clave del proyecto de

ley. Se trata sobre todo de obtener los suelos de sistema, es decir, viales, zonas verdes, etcétera, privando de cualquier compensación económica al antiguo promotor que en principio ya obtuvo su beneficio vendiendo las parcelas. Nos parece realmente una medida positiva y que nosotros la consideramos adecuada.

Ahora bien, en ese mismo precepto hay que tener cierto cuidado con la previsión del artículo 7.5, puesto que la consecuencia del mismo puede ser que los parcelistas de las urbanizaciones, la inmensa mayoría resultan clasificadas como suelo urbano no consolidado, puede que tengan que pagar el 10 por ciento de la cesión a la Administración; eso, que es además en un régimen en el que no hay ayudas, si encima va a tener que pagarse por parte de determinados parcelistas, puede complicar realmente el desarrollo de la ley.

Hay instrumentos que a nosotros nos parecen corregibles, y que habrá que valorar su utilidad, como es el supuesto de la junta evaluadora, e igualmente nosotros estamos haciendo referencia sobre lo que ha pivotado, ha hecho pivotar el *conseller* en su intervención: el programa d'*actuació*, como el eje básico de la... No sé, sobre..., se establece que es un documento voluntario, pero, si no se formaliza, no hay financiación, con lo cual de voluntario casi nada, vamos, si no hay programa de actuación no hay financiación.

En todo caso, quizá, nosotros también deberíamos..., debería plantearse si muchas veces no se está depositando todas las peras en el cesto, en un único cesto, el cesto de la programación, y a lo mejor sería suficiente con un informe técnicojurídico, más que un programa en esta materia a la hora de evaluar la conveniencia o no de realizar las ayudas.

He hablado del fondo, se ha hablado del fondo mucho aquí para la regulación de las urbanizaciones. Creemos que el fondo es ahora mismo una entelequia. Hoy se ha perdido una buena oportunidad por parte del *conseller* para que hubiera concretado y nos hubiera dado unas pistas sobre cómo va a estar dotado este fondo, a efectos de cuál es el alcance que puede cubrir. Y, bueno, a lo mejor todavía estamos a tiempo, pero realmente ahora mismo no sabemos cuál va a ser la cantidad o la cuantía del mismo.

E igualmente en lo que hace referencia a ayudas a los parcelistas, en este apartado sí que nuestro grupo es especialmente crítico y creemos que debe sufrir una mejora sustancial. A la vista de que... Primero se define equivocadamente. Teníamos que hablar de préstamos y no de ayudas en el título, dada la manifestación clara del señor Labandera, puesto que debiera ser entendido así. Pero los beneficiarios de este tipo de préstamos/ayudas van a ser realmente residuales, es decir, anecdóticos. Es decir, el cúmulo de circunstancias que se exigen, o de requisitos que se exigen para alcanzar estas ayudas, las hacen prácticamente o casi de misión imposible. De ahí que apostemos por una mayor ampliación de las mismas y una mayor ampliación de las garantías, que se limitan exclusivamente al censo enfitéutico y a lo mejor habría que valorar otro tipo de garantías, también, para tener acceso a las mismas.

En resumen, nuestra posición es favorable a la tramitación de la ley. Entendemos que es una ley realmente necesaria, si bien debe ser corregida con las enmiendas que nuestro grupo se compromete a presentar en el desarrollo de la tramitación de la misma.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

No hi han esmenes a la totalitat tampoc en aquest projecte, i, per tant, continua la seva tramitació.

I passem al següent punt de l'ordre del dia... (*El conseller de Política Territorial i Obres Públiques demana per parlar.*) Perdó. Senyor Nadal, si agafa la paraula, obre torn. (*Pausa.*) Doncs, la té.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Senyor president, sóc molt conscient que prenent la paraula obro torn; no és aquesta la meva voluntat, i amb la simple explicitació del que penso dir em sembla que n'hi haurà prou perquè no l'obri.

En el projecte de llei, la part d'ajuts als ajuntaments és amb recursos pressupostaris dels pressupostos de la Generalitat, ajut directe, finançament a fons perdut, i, per tant, hi ha una part dels diners que es preveuen en aquesta llei que són ajuts que es poden aplicar per part dels ajuntaments als costos d'urbanització. És a dir, no és exacte –no és exacte– que tota la llei sigui només un gran muntatge per avançar els diners als ajuntaments perquè puguin fer la urbanització. Hi ha crèdit des de l'Institut Català del Sòl per anticipar el conjunt del cost de la urbanització i fer-ho possible, però pel que fa a la creació d'oficines, la redacció del programa d'actuació i fins a un 10 per cent dels costos d'urbanització són finançables amb recursos propis derivats d'aquesta llei i atorgats als ajuntaments. Per tant, hi ha una part de finançament a fons perdut, i per tant de subvenció, no de crèdit.

És un simple aclariment, senyor president.

El president

Malgrat que sigui un aclariment, si algun diputat vol fer ús de la paraula, té el dret de fer-ho... (*Pausa.*)

No serà així.

Interpel·lació

al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència (tram. 300-00151/08)

Passem al punt novè de l'ordre del dia, que és la interpel·lació al Govern sobre l'aplicació de la Llei de l'Estat 39/2006, de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones amb situació de dependència. Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula per a la seva exposició l'il·lustre senyor Rafael López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyora consellera, vam tenir ocasió ahir de parlar del tema de la dependència, avui tindrem també ocasió de parlar-ne, i li parlaré, ja li ho vaig dir, li parlaré des del «cabreig» profund, i ho dic des d'aquesta tribuna, des del «cabreig» profund que senten...

El president

Senyor diputat, que no perdi les formes...

El Sr. López i Rueda

Des de la..., doncs, escolti, des de... (*veus de fons*), la indignació, si vol que li ho digui –la gent del carrer està «cabrejada»; nosaltres hem d'estar indignats–, des de la indignació que suposa l'aplicació d'aquesta Llei de dependència a Catalunya: un gran engany. Li ho vaig dir en la sessió, en la seva compareixença: un gran engany.

L'any 2007 van començar ja aplicant tard la Llei de dependència al maig. Sabeu per què? Perquè són sis mesos entre la valoració i el PIA; així ens asseguràvem que això passés cap al gener, l'inici de, entre cometes, «cobrament», i, per tant, el 2007 no cobrava ningú.

El 2008, aquest any, l'any dels retards injustificats –retards injustificats– en les valoracions. Vostès en un principi deien que podien fer 125.000 valoracions l'any. Resulta que no han pogut fer totes les valoracions..., i un retard absolutament injustificat.

I quan la Llei de dependència havia d'anar a velocitat de creuer –2009–, ara ens vénen i ens diuen que no hi poden anar perquè no hi han recursos, perquè ens falten recursos. De velocitat de creuer hem passat a velocitat de patinet, senyora consellera, a velocitat de patinet! Un gran engany!

I sap el que és pitjor, senyora consellera? Que, ara, del gran engany hem passat a no donar la cara –a no donar la cara. Vostès han fet tot el possible perquè les seves intervencions parlamentàries estiguin amagades davant la premsa. Primer, quan té una compareixença parlamentària en aquesta cambra, fan una roda de premsa una hora abans per matar el tema, perquè ningú..., perquè els mitjans de comunicació ja tinguin el seu titular amb la compareixença de la senyora Carme Figueras i perquè no tinguin cap interès per cobrir el debat amb vostè.

I avui, una altra. Ens fan un canvi de l'ordre del dia sabent que així les dues interpellacions, de Convergència i Unió i del Partit Popular, seran a darrera hora del dia perquè els mitjans de comunicació no puguin seguir el debat democràtic que hem de tenir sobre la Llei de dependència.

Cronologia d'un engany, senyora consellera, i a més amaguen el cap sota l'ala.

Li diré tres coses –tres coses. Vostè ve i ens diu que no pot aplicar la Llei de dependència a Catalunya per culpa de Madrid. Li donem la raó. Però també li diem una altra cosa: vostès han tingut greus –greus– irresponsabilitats en la part que li toca a l'hora de planificar, a l'hora de posar en marxa la llei de dependència.

És cert que no tenim recursos. I ara vostè diu: «És que nosaltres diem...», quan veiem que el problema ha sorgit. Que no ho saben fa un any que no tindríem recursos per a això? Ja li ho dèiem. Què ens contestàveu vosaltres..., vostès, quan li dèiem: «Escolti, és que no tindrem recursos per aplicar la Llei de dependència!»? Què ens contestava? Que era mentida, que no, que faríem, que aquest any ja tindríem tots els recursos... I resulta que ara ve i és vostè qui ens diu que no tindrem recursos.

Ara ens diu que el nivell acordat no dona per a tot el que necessita Catalunya. Li recordo, senyora consellera, que el nivell acordat el pacta vostè –el pacta vostè– amb la ministra. Miri, i li ho repeteixo, si vostè s'hagués plantat, si vostè s'hagués plantat a Madrid, nosaltres li hauríem donat el nostre recolzament. I, a més, té molts consellers –té molts consellers– de política social d'altres comunitats autònomes governades pel nostre partit que li haurien donat recolzament; és cert, li haurien donat recolzament. El que passa, que és molt fàcil venir aquí al Parlament de Catalunya i plorar que Madrid ens maltracta i, quan va a Madrid, haver de somriure a la senyora ministra i no defensar els interessos de Catalunya i no defensar els interessos de molta gent que està rebent ajudes.

I ara, ja, el gran titular. Resulta que el Partit dels Socialistes, els socialistes catalans, lideren el debat de la Llei de dependència dient que ens n'oblidem, dient que hem de retirar ajudes, dient que la Llei de dependència l'ha d'aturar. Vostè està d'acord amb aquesta afirmació dels socialistes, que hem d'aturar la Llei de dependència? No havíem quedat que la crisi econòmica no podia passar factura en cap moment a la despesa social? Que no hi ha altres parts del pressupost on podem retallar que no sigui la política social?

Això..., és important que la consellera d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya avui llenci un missatge d'optimisme, llenci un missatge que tranquil·litzi els ciutadans, dient: «Escolteu, no permetrem que hi hagi retalls socials a Catalunya per la crisi.» Perquè, entre altres coses, retallar la Llei de dependència significa que moltes persones amb recursos limitats, amb gent dependent a casa, que té dificultats per arribar a fi de mes, aquelles ajudes que havien vist que serien possibles i que els podrien ajudar, no les tindran. A sobre de la crisi econòmica –a sobre de la crisi econòmica–, el que fem és retallar ajudes.

I escolti'm, ho tenim molt fàcil. Què és això que el president de la Generalitat ens surti plorant que Zapatero no ens tracta bé? Però és que..., si el Partit Socialista ho té tot en aquest país: té la majoria de grans ajuntaments, té el Govern de la Generalitat, té les diputacions, té el Govern de l'Estat... Què ens ha de venir aquí a fer..., a plorar, com si no poguéssim fer res! Això sí, quan parlem dels pressupostos del 2008, els socialistes ens diuen que estan molt contents perquè beneficien molt Catalunya. Potser Catalunya però no la seva gent. I dubto molt que uns pressupostos que no beneficien els catalans puguin beneficiar Catalunya.

Però és que, senyora consellera, vostès no han fet bé les coses –no han fet bé les coses. Primer, pensi que vostè ha tingut crítiques de tothom: sindicats, entitats... Ha

estat una de les dues conselleries que ha tingut una denúncia a fiscalia, una de les dues conselleries de l'Estat que ha tingut denúncies a fiscalia.

Coordinació administrativa. Quina coordinació administrativa? L'Ajuntament de Barcelona es queixava que no tenia els recursos per a la Llei de dependència. Igual que fem de dir que Madrid no ens dóna, doncs Barcelona diu Barcelona no ens dóna –Barcelona referint-se al Departament d'Acció Social i Ciutadania–, que no li donen els recursos. Al Baix Llobregat s'han perdut expedients. A Osona; van fer, el Consell Comarcal d'Osona, una queixa formal que s'havien perdut expedients, i no es va voler investigar, i van presentar una moció en aquest sentit.

Els treballadors. Quants treballadors fan falta per aplicar la Llei de dependència? Molts –molts–, senyora consellera. Però vostè creu que pagant sis-cents euros l'hora aconseguirem algú que vulgui treballar...? Vostè hi treballaria? Jo no... *(Pausa.)* L'hora, no; sis-cents euros el mes –sempre em passa el mateix. Vostè treballaria..., algú d'aquesta cambra treballaria? Ningú. Com podem dir que necessitem més treballadors pagant el que paguem? I quan els treballadors diuen: «Escolteu, volem arribar a mil euros el mes, volem arribar a mil euros el mes», el Govern de la Generalitat es desentén de les negociacions –es desentén de les negociacions. Parli amb Comissions Obreres i parli amb UGT, Unió General de Treballadors. S'ha desentès de les reivindicacions que fan els treballadors. I miri que ho tenia fàcil, amb el lideratge que cal.

I no només això, l'altre dia ho vaig dir: la senyora Geli desapareguda –desapareguda. No havíem quedat que la Llei de dependència era una llei sociosanitària. La Llei de dependència, o la Llei d'autonomia personal, perquè pugui tirar endavant necessita el concurs de la vessant social i de la vessant sanitària. Què ens deien les infermeres? «Ningú ens ha dit –ningú ens ha dit– com aplicar la Llei de dependència, ningú ens ho ha explicat.» Desapareguda.

Per cert, l'agència de la dependència algun dia la veurem –algun dia la veurem–, com també els butlletins del Prodep, que van fer al maig del 2007 i mai més se n'ha sabut res. Manca de transparència total; no cal que la digui i la repeteixi.

El gran engany cap als usuaris, no només el gran engany que vostè va donar a la premsa. No és cert, i ho repetixo des d'aquesta tribuna, no és cert que 31.161 persones estiguin cobrant o rebint... No és cert, és mentida que 31.161 estiguin cobrant o rebint serveis. L'únic que se'ls ha fet és un paper, que és un pla.

I li pregunto, de manera formal, quanta gent està cobrant o rep algun servei? No entenc com la consellera, una consellera de la Generalitat de Catalunya, amaga aquesta informació –amaga aquesta informació– al Parlament de Catalunya. No té cap sentit. Què ens vol amagar, senyora consellera, no dient-ho? No ho ha contestat ni a la premsa i no ho ha contestat a cap dels diputats que li va preguntar, i li ho van preguntar ahir de manera formal.

Una altra pregunta que no vol contestar: quants diners ha rebut la Generalitat de Catalunya de l'Estat, ja in-

gressats, per aplicar la Llei de dependència? Si la volem ajudar, digui'ns-ho. La volem ajudar exigint que el Govern de l'Estat ens pagui el que ens toca. Però digui'ns-ho: quants diners ha rebut ja la Generalitat de Catalunya per aplicar-la?

I després li acabaré fent altres consideracions, per exemple, de residències. Algun dia ens aclarirà el tema de les residències? Vèiem, per exemple, en la memòria dels pressupostos que aquest any hauríem de passar de 18.142 a 17.855 residències amb recursos públics.

I acabo, senyor president. Una dada. Ens va dir una cosa preocupant: de les 6.500 residències que havien de fer amb el pla Simó –l'Anna Simó es va comprometre a, en dos anys, 2005-2007, 6.500 residències–, resulta que l'altre dia ens diu que només n'han fet 424. Vostè pot criticar Madrid, però el cert és que vostès tampoc han tingut la previsió necessària per a l'aplicació de la Llei de dependència.

Gràcies, senyora consellera; gràcies, senyor president –perdó per les formes–, senyores i senyors diputats.

El president

Les formes i el fet que no s'ha canviat cap ordre del dia, senyor diputat; estava previst fer-ho així des de bon començament.

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, com a consellera i com a membre del Govern, estic a disposició del Parlament i dels horaris que a mi em marquen a l'hora de fer les interpellacions. Per tant, són dos quarts de vuit de la nit, senyor diputat, em penso que és una hora prou raonable perquè tant vostè com jo seguim treballant. Crec que tenim uns sous que ens mereixen treballar també en aquestes hores.

Bé, li aniré donant respostes a totes les preguntes que vostè m'ha formulat. Em preguntava... –i intentaré fer-ho en l'ordre, en l'ordre de les seves intervencions–, parla d'indignació a Catalunya –parla d'indignació a Catalunya. Miri, senyor diputat, jo no he estat mai propensa a traslladar a aquest Parlament dades comparatives amb altres comunitats, però crec que comença a ser hora que..., aquesta és una llei de base estatal, i que per prendre en consideració –per prendre en consideració– la gestió que hem fet de la dependència a Catalunya..., que vostè sap, i sempre he reconegut, que a mi m'agradaria estar dintre dels terminis en aquests moments..., però malgrat això permeti'm que jo li faci una referència respecte a la resta de les comunitats. No m'estic inventant aquestes dades, estan en l'informe de l'Imerso, i la seva situació és de l'1 de setembre del 2008.

Miri, a Andalusia, pel que fa a les prestacions..., o si vostè..., comencem, si vol, perquè és la primera pregunta que m'ha fet, per les valoracions, eh?, que vostè diu que estem... Catalunya, en aquests moments, comparativament amb la resta de l'Estat, jo li he de dir que som

un dels llocs on el nombre de les valoracions és més elevat en percentatge de les persones. En aquest moment, a Catalunya, el percentatge de valoracions fetes dins de termini és del 90,2 per cent.

Si vostè agafa aquestes dades, comparativament amb altres comunitats podem comprovar que algunes, que els són a vostès molt comunes, doncs, estan molt per sota; estem parlant d'un 75 per cent, estem parlant d'un 78, alguna, fins i tot, el 56 per cent d'altres comunitats, 63 per cent o el 46 per cent.

Per tant, considero que a Catalunya, si hem pogut assolir un nivell de compliment del 90,2 per cent amb les valoracions, crec que estem dintre d'uns terminis prou raonables.

Nosaltres hem formulat..., i les hem formulat des del principi en el marc que ho havíem de fer, que era el *consejo territorial*, en el qual nosaltres, des del primer moment, hem manifestat que aquesta llei i el finançament d'aquesta llei era un finançament insuficient. Ara bé, senyor diputat, nosaltres sempre hem presentat la queixa seguida de propostes. Jo vaig tindre l'oportunitat de passar-me dues hores i mitja ahir, a la Comissió de Benestar i Immigració, explicant totes les propostes que nosaltres hem fet en el si del *consejo territorial* per tal que el finançament de la pròpia Llei de la dependència es millori.

Aquesta és una llei de nova implantació. És una bona llei, no deixaré de dir-ho, però és una llei de nova implantació. De la mateixa manera que amb altres lleis hem hagut d'anar adaptar-nos..., doncs, aquesta cal també modificar no només el seu finançament, sinó –perdoni'm senyor diputat–, també cal que –i estem treballant en aquesta línia–..., també s'ha de treballar envers la gestió de la pròpia Llei de la dependència. Aquesta llei comporta que, entre que la persona presenta la sol·licitud i li retorna la valoració, amb el PIA –en el qual se li reconeix el grau o el nivell–, es fan vint-i-cinc passos –vint-i-cinc passos, senyor diputat. Això, amb la implicació de tres administracions: l'Estat, la Generalitat i les administracions locals. Per tant, és una llei que hem de simplificar, i l'hem de simplificar perquè sigui realment més eficient. I el resultat –i el resultat– jo crec que sí que el tenim.

A veure, a mi m'agradaria que quedés clara una qüestió. Si avui estem debatent aquests temes –si avui estem debatent aquests temes– és, afortunadament, perquè tenim una llei que, quan estigui correctament desplegada, donarà atenció a totes les persones que tenen, en aquest moment, una situació de dependència.

Ara, el que hem de fer –i és responsabilitat de qui hem d'aplicar aquesta llei–, doncs..., d'anar aplicant tots aquells correctius que la facin més eficient, que la facin més ràpida en la seva execució i, alhora, sobretot, que tinguem estabilitat financera per poder-la aplicar.

Quants diners hem rebut de Madrid? Miri, senyor diputat, en aquests moments, hem rebut 101 milions d'euros. Si vol, li dono la xifra exacta..., 101 milions d'euros, però, li puc donar la xifra amb exactitud: 101.550.437,50. Això és el que hem rebut de l'Administració General de l'Estat per al finançament de la Llei de la dependència,

amb data de..., estem a finals d'octubre, doncs, amb data finals d'octubre. És evident que aquesta quantitat... I, si vostè també es remet a les dades que tenim comparatives, vostè podrà comprovar que, tanmateix, les comunitats amb les quals hem fet la feina, o hem fet la feina millor que d'altres, doncs, l'aportació de l'Estat ha estat molt superior que en d'altres comunitats.

Vostè em pregunta quanta gent està cobrant els PIA. Miri, jo li posaré un exemple molt clar. Jo ahir li vaig parlar... Jo, la gent que està cobrant els PIA en aquests moments..., jo li he de donar les dades que varem donar al final de setembre, que eren a l'entorn de trenta mil persones. Jo li posaré un exemple perquè vostè ho entengui. I no em sortirà d'aquí, perquè són aquestes les persones. Quan vostè se'n va al banc, a una entitat bancària que no és la seva, i fa un ingrés d'un taló, aquell taló i aquells diners són seus, però, en canvi, vostè no en pot fer ús fins al cap d'uns dies. Això és que la Llei de la dependència, en el moment que els PIA ens arriben de l'Administració local –dels ajuntaments, dels consells comarcals–, nosaltres, des del Prodep, aquests PIA s'han de validar. En el moment que hi ha la validació, es passen, evidentment, pel circuit administratiu, que és la unitat de nòmines, que ordena el pagament i vostè ja sap quin és el procés administratiu.

Per tant, aquestes trenta mil persones, al setembre, o bé van cobrar totes a la nòmina del mes de setembre, o, aquelles persones que hi ha aquest decalatge que parlàvem ahir, entre que es gestiona la nòmina i la introducció dels PIA, ho faran o al 30 de setembre o ho faran al 30 d'octubre. Però, les dades, en el moment que nosaltres validem un PIA, aquest moment, la persona amb aquests terminis –que poden ser, doncs, de quinze dies o poden ser amb una variabilitat d'un mes– percep la prestació, i no només ho fa pel que fa referència en el seu mes, sinó que ho fa amb caràcter retroactiu, si és el cas d'una prestació nova.

Vostè em pregunta sobre l'aturada de la llei. Miri, la llei va sorgir en uns moments que la situació econòmica del país era una altra. A Catalunya tenim no només la crisi global que ens afecta de manera directa pel que fa als ingressos del pressupost de la Generalitat..., però vostè també sap que tenim una altra crisi adjuntada, que és el greuge o el dèficit que hem anat acumulant al llarg d'aquests anys i, per tant, un finançament inadequat a la prestació de serveis.

La llei... I aquest és el meu missatge de tranquil·litat –i l'he estat donant des del primer dia. En aquests moments, dintre del sistema hi tenim les persones amb gran dependència i amb dependència severa. L'any que ve, conjuntament l'any que ve i el 2010, entraven dintre de la dependència severa el nivell 2.1. En aquests moments, el missatge de tranquil·litat és que totes les persones que tenim avaluades en aquest moment cobraran les ajudes d'atenció a la dependència. És això, senyor diputat, jo no puc donar cap més missatge de tranquil·litat.

Estem en el marc de la negociació d'uns pressupostos, i li demano, senyor, també, diputat, ja que vostè ha dit que podríem fer front comú: presenti esmenes per a la millora de la Llei de la dependència, perquè ara en te-

nen l'oportunitat en el seu grup parlamentari a Madrid. I, de fet, hem presentat ja esmenes conjuntes diverses vegades. (*Veus de fons.*) No, li estic demanant en els pressupostos –en els pressupostos. El meu grup evidentment que ja la presentarà –el meu grup ja la presentarà. Ara estic amb vostè, i és vostè que ha dit abans que volia tindre actuacions conjuntes, perquè vostè també vol que aquesta llei funcioni bé i que donem l'atenció que es mereixen les persones amb dependència a Catalunya.

Recordar-li, senyor diputat, que l'objectiu de la llei –que crec que aquí hi ha hagut també moltes confusions– no és una prestació complementària...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...a la viudetat, a les persones grans... Bé, si em permet, li contestaré després en el torn de rèplica.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyor president. Decebedor. Decebedor, senyora consellera, és cert. Miri quin missatge dona a la societat catalana: els que ja estan valorats, cobraran. Només faltaria –només faltaria! Vostè tranquil·litza? És que va ser el Partit dels Socialistes... –miri, ara tenim la senyora Figueras–, va ser la senyora Figueras, eh?, el «retall Figueras» de la política social, que ens diu que els dependents... –ja tenim nom–, els dependents, aquells que no són ni severs ni moderats, doncs, no cobrin, no tinguin serveis.

Per cert, això era fins al 2015, és a dir, ja ens estan dient, avançant...–imagini's el calendari d'aplicació de la llei–, ja ens estan dient, d'aquí al 2015, que no aplicaran la llei. Imagini's. I vostè ve aquí i diu: «No, els que ja tenen un PIA cobraran.» Home, només faltaria! Més que re, perquè el que s'haurien de gastar amb advocats, gairebé compensaria.

Escolti'm una cosa: previsió, senyora consellera. Aquests sis... Miri, i li poso el cas de les residències. Vostè diu: «No, no, nosaltres hem fet la feina.» No han fet la feina –no han fet la feina–, perquè en tres anys –2004 a 2007– només van licitar 424 places de residència a Catalunya, amb un pla de 6.500 places de residència. I li ho repetim. Clar que després no ens estranyi –després no ens estranyi– que, quan fan un PIA, el 75 per cent de la gent tenen el cuidador no professional. I li ho repeteixo, de la gent amb grau 3.

Les persones que, en aquest moment, ens estan escoltant que tenen una persona, que tenen un familiar amb gran dependència, saben què és haver de cuidar a casa una persona que té aquesta gran dependència. I jo li deia... I li dic com a familiar que va tenir gran dependència. La dificultat per fer només canvis posturals, la dificultat per fer mobilitat –que a sobre s'ha de fer cada

dues hores–, el que recomanen és que la Generalitat de Catalunya estigui preparada no només en les prestacions –que podem lluitar si són trenta mil o no són trenta mil, podem parlar–, sinó també en els serveis. I serveis, avui en dia, no n'hi ha de serveis a Catalunya, perquè vostès no n'han fet. Ara es desperten, clar. Ara veuen que ja els hi ve el problema i ara n'han de fer moltes a corre-cuita. Però, què han fet durant tres anys? Què han fet durant quatre anys? Poca cosa –poca cosa. Ha estat el període que menys places residencials s'han construït a Catalunya.

I vostè ens dona les dades d'altres comunitats autònomes. Hi ha una frase que no l'acabaré de dir..., hi ha una frase en castellà que diu que *mal de muchos...*. A les famílies no els expliqui el que està passant a Extremadura, senyora consellera, no els hi expliqui, perquè això, sap què vol dir? Que està justificant les seves pròpies misèries, les misèries del propi Govern. No els hi expliqui el que està passant, expliqui el que ha de passar. I li torno a repetir: vostè és la consellera d'Acció Social i Ciutadania i és la que ha de liderar –ha de liderar– el debat de política social.

Per tant, el que hauríem volgut és, almenys, de la consellera de Política Social de la Generalitat de Catalunya un pronunciament més ferm a favor que no hi haurà cap tipus de retallada en la política social de la Generalitat de Catalunya. I nosaltres l'acompanyarem on faci falti, però li dic una cosa: convenci els seus socis de Govern, convenci el seu president –que vostè el té més proper i el veu als consells de govern– perquè aquests pressupostos que diu que són tan bons per a Catalunya també siguin bons per als catalans, i també siguin bons per als catalans que tenen persones amb dependència a casa seva. Això és un missatge que és necessari que vostè el porti.

Li demano una altra cosa: els treballadors de la dependència. Vostè sap que hi han residències –residències... I això li toca a vostè. Miri, l'altre dia jo em vaig quedar indignat, perquè vaig veure que vostè va presentar un pla per al tercer sector social de 800 milions d'euros. Molt bé. En teoria no hi ha diners per aplicar la Llei de dependència, del tercer sector que va demanar. Però vostè sap que moltes de les entitats que estan en el tercer sector tenen residències i han hagut de demanar crèdits als bancs per poder pagar els treballadors d'aquestes residències? Fixi's que diferent és treure un titular! Que fàcil és treure 800 milions en un titular i que difícil és després pagar la gent que té residències! Fixi's que és diferent la política d'aparador, la política del titular i, després, la política real.

Però li demano que s'impliqui, s'impliqui a aconseguir dignificar el treball que fan les treballadores socials d'aquest país, que col·labori amb els sindicats per aconseguir que, com a mínim, puguin cobrar aquests professionals i aquestes professionals mil euros al mes, com a mínim. Fixi's, estan lluitant per ser mileuristes. Perquè, si no, sap quin és el problema que tindrem? Que dintre d'un any tindrem el mateix debat, però el debat serà que no tenim gent per aplicar la Llei de la dependència.

I acabo, senyor president. Si no tenim recursos, si no tenim gent, si no tenim el capital humà, què ens quedarà? Ens queda, com passa ara, que hi ha molta gent que no pot esperar anys, senyora consellera, perquè són molt grans; que no poden esperar anys i que no poden esperar altres debats polítics, no poden esperar altres anys i no poden esperar que nosaltres, cada cop més, estem endarrerint el que hauria de ser ja –com van vendre vostès– un dret universal per a tothom.

Gràcies, senyora consellera, senyor president, senyores diputades, senyors diputats.

El president

La senyora Figueras demana la paraula. (*Veus de fons.*) Té un minut.

La Sra. Figueras i Siñol

Senyor López, jo li recomanaria que, abans de dir que jo he dit una cosa, abans es miri ni que sigui la roda de premsa. Està en la web, la pot veure, la pot veure íntegrament, i veurà que jo en cap moment he dit que aquesta llei s'hagi de deixar d'aplicar ni que s'hagi de retallar. L'únic que he dit és que l'hem de finançar i que el que no pot ser és que es financi el 68 per cent..., no, no, això és l'únic que vaig dir. I vaig dir: «En tot cas, el que hem de garantir és el finançament d'aquesta llei, i hem de garantir el futur d'aquesta llei. I el que hem de fer precisament és que, si hem de retardar l'entrada de dependències més moderades» –això és el que vaig dir–, «doncs, en podem parlar.» Però no, en cap moment, que s'hagi de retallar ni que s'hagi de deixar, ni que hagi dit que la llei no sigui vàlida.

Tot això que ha dit vostè no és veritat, senyor López. Per tant, li recomano que, quan posi paraules a la meua boca, abans se les miri directament o se les llegeixi.

El president

La senyora consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Bé... (*Veus de fons.*) Sí, bé... (*L'oradorariu.*) Miri, senyor diputat, sóc coneixedora, de la mateixa manera que sé que vostè també ho ha viscut personalment, del que és tindre a casa una persona amb gran dependència. Però jo aquí permeti'm que reprengui el que volia explicar-li: quin és l'objectiu de la Llei de l'autonomia personal i atenció a la dependència.

En primer lloc, és atendre les persones. Ens hem trobat, en aquest llarg recorregut de la llei, que moltes persones ens han demanat o han comunicat: «Jo tinc una persona a casa de cent anys i no li arriba la Llei de la dependència.» És evident, l'edat és un factor d'envelliment que moltes vegades pot comportar aquest deteriorament de les persones i que aquestes persones arriben a una situació de dependència. Però la Llei de la dependència no és una prestació complementària a la vellesa; és per a atendre un col·lectiu que està en una situació de gran vulnerabilitat, i no només ells, sinó les seves famílies –les seves famílies.

La prestació del cuidador no professional –li ho vaig explicar, senyor diputat– és compatible a Catalunya, perquè a Catalunya, entre altres coses, hem millorat bastant el sistema, és compatible amb l'assistència a un centre de dia i és compatible amb hores d'atenció domiciliària. Això ha de permetre al cuidador no professional, aquesta persona gran que està a casa seva, que alhora pot complementar amb aquestes hores de servei d'atenció domiciliària o assistència en un centre de dia, que tot sigui realment..., es pugui donar una atenció de molta dignitat.

M'agradaria parlar del pla només un moment, perquè jo crec que vostè, evidentment, de la premsa es fa molt de ressò. Jo, quan vaig fer la roda de premsa després del Govern, vaig explicar que la relació de l'Administració de la Generalitat, en la qual hi havia el meu departament, el Departament d'Acció Social i Ciutadania, però també el de Governació, el de Medi Ambient, el d'Educació, la nostra relació amb el tercer sector com a proveïdors de serveis l'any 2008 havia estat de 800 milions d'euros; no que nosaltres haguéssim donat una subvenció al tercer sector de 800 milions d'euros, sinó que la provisió de serveis, a través de les entitats del tercer sector, l'any 2008 havia estat de 800 milions d'euros.

Treballadors. Miri, aquest és un tema que a vostè l'amoïna i a mi també m'amoïna moltíssim –i a mi m'amoïna moltíssim. Jo no comparteixo ni puc acceptar que vostè em digui que no he intervingut en aquest procés. Jo m'he reunit reiterades vegades amb els sindicats, com també ho he fet amb la patronal. L'objectiu –l'objectiu, senyor diputat– és que els treballadors de la dependència... Evidentment, hem d'aconseguir millores salarials; si no, no trobarem personal que es vulgui dedicar a la dependència; en això comparteixo totalment el diagnòstic. Però necessitem formació, sobretot, d'un nou sector professional que està en aquests moments emergent i que ha de poder també, amb aquesta formació, fer les seves tasques adequadament.

Vostè sap que estem davant la negociació d'un conveni d'àmbit català i que, bé, això, doncs, dificulta a vegades el procés de la negociació. Però no em digui que m'he inhibit d'aquest cas, perquè he estat al darrere, he estat..., no al darrere –perdó–, he estat al costat de tots els agents, de la patronal, i també de la part social.

Tema residències. Miri, en data de..., jo li puc donar les dues xifres. Nosaltres hem crescut en residències, però només en plaça pública, senyor diputat, aquestes són dades en plaça pública, perquè són les que realment han de poder donar cobertura a l'atenció de les persones avaluades en situació de dependència. Jo li ho vaig explicar ahir: hem crescut en 1.616 places. Això en data de 20 d'octubre; a final d'any ja li donaré totes les dades. Perquè en aquests moments vostè sap que no només treballem en la construcció de plaça pública, sinó també en la compra de plaça concertada, que és de titularitat..., en aquest cas, és una compra i la convertim en una plaça pública.

I aquestes són les dues línies de treball del departament: la concertació, a més de la col·laboració amb d'altres entitats, la concertació i la mateixa execució de la pla-

ça. En data de 2008, respecte al 2007, hem crescut en 1.616 places...

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

...de les quals 959 són de residència, 657 són de centre de dia.

El president

El desè punt de l'ordre del dia és la interpellació sobre les polítiques d'atenció a la dependència.

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques d'atenció a la dependència (tram. 300-00155/08)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula, per a la seva exposició, l'il·lustre senyor Josep Lluís Cleries.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores diputades, senyors diputats, una vegada més interpel·lem sobre la Llei de la dependència. És un tema que ens preocupa, ens preocupen de sempre les polítiques socials. I precisament el seu Govern, consellera, veiem que fa mesos i mesos que ja no parla del catalanisme social, i més veient com ara vostè té aquest entusiasme per la Llei de la dependència, que, com a llei que ens envaeix les competències, des de l'independentisme és sorprenent que els entusiasmi aquesta llei.

Però anem a fets darrers: el president Montilla, el passat 19 d'octubre, va acusar el Govern del PSOE i el senyor Rodríguez Zapatero de no estar a l'altura de les circumstàncies en l'aplicació de la Llei de la dependència. El senyor Rodríguez Zapatero deia el contrari: que estaven complint la memòria econòmica. I el que és cert és que vostès, els qui van donar suport a la Llei de la dependència, van donar suport a una llei en què hi havia una memòria econòmica i hi havia un finançament amb uns criteris, i votant aquesta llei vostès van votar també el finançament. I aquest finançament no tenia en compte el que va dir Convergència i Unió, que eren els costos dels serveis i els costos de la vida. I ara el que els passa és que el projecte social estrella del senyor Zapatero els està fent estrellar a vostès; això és el que s'estan trobant.

Però al president Montilla, quan es queixa al president Zapatero del finançament de la llei, li hem de dir: on estaran els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista de Catalunya?, defensant la Catalunya optimista o defensant la Catalunya real, que no té dret als serveis d'atenció a la dependència? El que necessitem és atenció a la Catalunya real, i els vint-i-cinc diputats del Partit Socialista poden votar i fer una esmena a tota la partida de la Llei de la dependència. Fets; no paraules, fets. I un fet és una esmena. Ens agradaria veure-la.

Per tant, també el president de la Generalitat oblida una altra cosa important, molt important, que és que el desplegament de la llei l'està fent el seu Govern, i està fent que encara sigui una llei pitjor; no millor, consellera, pitjor.

La crisi. Ara volen, amb l'excusa de la crisi, fer veure que el finançament empitjora. No, el finançament és el mateix, amb crisi o sense crisi. I vostès ara volen fer recaure la crisi en els més febles i vulnerables de la societat, retallant les polítiques socials. En nom del catalanisme social, ho faran, això? En nom del catalanisme social? Doncs, esperem que no.

«Alentiment de la llei», vam llegir a les notes de premsa, i el Partit Socialista va dir: «Que s'alenteixi la llei», que vol dir retallar-la. I, per tant, el que demanem és que siguin conseqüents. O uns i altres no s'entenen?

Mirin, la síndica de Barcelona, la senyora Pilar Malla, va dir el 10 d'octubre que rebia queixes pels retards, i diu: «La primera resposta tarda de mitjana un any, a obtenir resposta.» Es poden alentir més la llei i l'atenció a les persones? A la gent se l'atenia millor amb la Llei de serveis socials anterior que ara, perquè almenys s'escoltava la gent i se'ls atenia amb humanitat. Ara hi ha assistencialisme i miren cap a una altra banda. (*Remor de veus.*)

Per tant, consellera...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i González

...quan vostès deien que no es podia alentir la llei... Perquè diu: «Si es fa un recurs d'inconstitucionalitat, potser s'atura la llei.» Ai, caram!, i ara resulta que hi han problemes d'alentiment. Quan hi havia un recurs d'inconstitucionalitat per defensar l'autogovern de Catalunya i per defensar els recursos i el finançament per als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, tenien pressa, quan no s'hauria endarrerit res. I ara, en canvi, la poden alentir, per què? Perquè el senyor Zapatero no els fa el talonet. Doncs, potser més respecte per a Catalunya i per a la seva gent.

A més, Catalunya té una llei de serveis socials, l'antiga i la nova, ara la nova vigent. I el que hem de dir és que amb la nova no es distingeix, i, per tant, tothom ha de ser atès, si aplica la llei nova i està vigent, consellera, amb una cartera de serveis que no és la que voldríem però està vigent..., apliqui-la. O és que vol posar la llei espanyola per sobre de la llei catalana, amb el seu entusiasme per la Llei de la dependència? Deu ser això.

La UGT de Catalunya ho ha dit ben clar: «Generar expectatives en aspectes tan bàsics com el dret a ser atès en situació de dependència i després no complir-les no és propi de governs democràtics i desenvolupats» —lectura textual de la nota de la UGT de Catalunya. Per tant, veiem tota aquesta situació, tot aquest garbuix, tota aquesta situació que no funciona.

El 7 de maig jo li vaig dir el finançament que rebia la Generalitat, i em va dir: «Home, senyor Cleries» —em

va dir vostè-, «si vostè és el meu interlocutor, que se n'assabenti més.» Ahir vostè ens va donar el mateix percentatge que li vaig dir jo el mes de maig; a vostè li ha costat uns mesos més de saber-lo. I em va dir: «Home, si vostè és el meu interlocutor...», i a mi el que em preocupa és que, si vostè és la interlocutora del Govern de la Generalitat per a les polítiques socials i va tan despistada amb els números, no anem bé. Potser el Govern de la Generalitat ha de buscar una altra interlocutora –ja m'entén.

El 25 de setembre, el Síndic de Greuges va presentar una resolució, on li deia tot el que no va de la llei: els retards, la manca de disponibilitat real d'alguns serveis, com per exemple les residències... Ara vostè ens donen la solució; no sé si han vist l'anunci de la tele: ara hem de jugar a la Loto Catalunya perquè tinguem residències. Això és fomentar el joc, consellera; aquest anunci l'haurien de retirar. Les residències s'han de fer des del pressupost de la Generalitat, i després dedicar-hi els diners de la Loto, però sense fer aquesta actuació. Això és fomentar les ludopaties. (*Forta remor de veus. Pausa.*)

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Davant de la situació que vostè han generat, de mala gestió, davant de la resolució del Síndic de Greuges, vostè què diu, consellera? «No, millorarem la gestió...» No, vostè demana comprensió als ciutadans. Comprensió davant de la manca de transparència i obstruccions-me que ens trobem?

Vostè va dir el mes de maig de 2008 que hi havia dotze mil PIA i escaig en marxa. Jo vaig demanar, a través del president del Parlament, venir-los a veure. Me'n van deixar veure mil onze. (*Veus de fons.*) Sí, està programat, eh? Ja em vaig deixar barba fa anys, jo. (*Rialles.*) Aleshores, ja està programat. Escolti, consellera, si en quatre mesos n'he pogut veure mil, abans no arribi els dotze mil s'haurà acabat la legislatura. Com podré veure els altres trenta mil que ara ja tenen aprovats? Perquè els vindrem a veure.

I vull veure les nòmines. Perquè la gent no està cobrant, consellera, i ho sap. Digui la veritat; en el Parlament s'ha de dir la veritat, consellera. Els 31.000 tenen, com a molt..., alguns cobren i uns altres tenen el PIA. Home, jo no he dit que cap cobri: uns cobren i els altres tenen el PIA. Però vostè, consellera, ha de dir la veritat aquí en el Parlament, i fer-li-ho dir al president de la Generalitat, que en el debat de política general va dir que trenta mil estaven cobrant. Bé, va dir «gairebé trenta mil», per dir exactament el que posa l'acta. Hem de ser rigorosos, consellera. Vostè sap que no estan cobrant 31.000. I demanarem també venir a veure les nòmines, i els sumarem, i els comptarem un a un, i ho mirarem. I sap que ho fem perquè volem que es faci bé, perquè és l'atenció a la gent, a les persones, i nosaltres volem que es faci bé.

Vostè estan fent una campanya que diu «som-hi». Però la gent, quan busca al seu costat el Govern, no el troba. Diu «som-hi», però anem sols. (*Rialles.*) I la gent ne-

cessita que el Govern li doni suport, i especialment la gent més vulnerable de la societat. I vostè, consellera, i el Govern que representa han fet de la política social un eslògan, però la política social és una realitat. No n'hi ha prou a proclamar drets socials, els drets socials són per exercir-los, i vostè, amb la gestió que estan fent, no estan permetent aquest exercici d'aquests drets a la ciutadania. I això és l'important de la política social, menys anuncis, menys «Som-hi» i més ser-hi. La gent el que necessita és que hi siguin, al seu costat, menys «Som-hi» i més ser-hi, perquè la política social el primer que vol és humanitat, proximitat i no pot ser que a una senyora que té dos fills autistes de cinc anys, li neguin l'assistent personal perquè tenen menys de setze anys. Això qui ho ha regulat? La Llei de la dependència o la Generalitat de Catalunya, vostè que diu que ha millorat la llei?

O, per exemple, una parella que han fet la declaració conjunta se li considera diferent si l'ha feta conjunta o separada. Que és que els ingressos són diferents? No havíem dit que només comptaríem els ingressos de la persona beneficiària? Això, qui ho diu, la Llei de la dependència o la Generalitat? Vostè han empijorant la llei, que ja era prou dolenta. I ara el que hem de fer és rectificar. Hi són a temps, li donarem suport, no la farem posar vermella per això, l'ajudarem, compti amb nosaltres si és per millorar la gent i millorar el servei, perquè a nosaltres ens és desagradable fer segons quines intervencions. (*Remor de veus.*) Ens agradaria, en política social, fer avançar el país, i nosaltres, estiguem al Govern o a l'oposició, sempre ens sentirem coresponsables a fer un país de qualitat humana i on la gent sigui el primer, i on la política social no sigui un anunci sinó que sigui una realitat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...que la gent viu, que la gent palpa, que la gent sent. Menys «Som-hi» i més ser-hi.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.*)

El president

Té la paraula l'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania, senyora Carme Capdevila.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, començaré el meu torn de rèplica amb unes paraules del president Pujol. Una persona que ha estat vint-i-tres anys al cap d'un executiu i que l'ha caracteritzada al llarg de tots aquests anys el sentit comú. Aquestes paraules, *aquestes paraules*, el president Pujol les va fer fa una setmana, deu dies, i va dir: «quan s'universalitzen els serveis és lògic que hi hagi llistes d'espera». Aquest sentit comú del seu, del president del partit, m'agradaria que vostè també el poguessin compartir.

Tenen vostè uns antecedents en la Llei de serveis socials i el seu desplegament, no hi tornaré perquè avui

hem de parlar de dependència. Però no em diguin vostès que al llarg de tots aquests anys vostès van estar satisfets pel desplegament de la Llei de serveis socials del 85. Li recordo que l'últim decret de desplegament el van fer el 2003, al cap de vint anys, o de disset anys.

Bé, retornarem a la Llei de la dependència; 975 milions d'euros és el que destina el Departament d'Acció Social i Ciutadania per atendre les persones en situació de dependència. Aquest és el pressupost evidentment incrementat de manera exponencial respecte als pressupostos que vostès tenien en anys anteriors.

D'aquest pressupost total, hi ha una part que es consignava a les noves prestacions de la Llei de la dependència. Ahir els vaig passar les dades, ahir, a la compareixença, i els vaig explicar per què a final d'any l'estimació és que per 113 milions d'euros que ens aportarà l'Estat, 370 els aportarà el Govern de la Generalitat i 62 els aportaran els usuaris i les usuàries a través del copagament.

Permeti'm que un dels principals problemes de la Llei de la dependència és que la Memòria econòmica s'ha fet en base al Llibre blanc. Senyor diputat, el Llibre blanc el van fer quan vostès governaven, *el Llibre blanc el van fer quan vostès governaven*. Ho dic perquè si en aquests moments ens trobem amb una memòria econòmica basada en un llibre blanc, vostès en el 2000, 2002, quan es va elaborar, potser haurien hagut de tindre més cura amb les dades, tenir més coneixement de la situació de les persones amb dependència del país i, per tant, avui no tindríem una part del problema que tenim, que la part del problema més important que tenim en aquests moments, senyor diputat, és que les dades recollides en el Llibre blanc, les dades recollides que vostès van estimar en aquell moment que Catalunya, l'any 2007, tindríem 30.500 persones amb dependència, gran dependència, la realitat que tenim avui és que estem superant..., ja en tenim de valorades o d'avaluades més de 60.000.

Aquest és el problema que tenim amb la Llei de dependència, però la raó d'aquest problema és que afortunadament amb els 31.000 PIA que estem atenent, el 50 per cent d'aquestes prestacions s'estan donant a persones que no eren conegudes pels serveis socials, que des de la cura familiar, des del suport familiar se les atenia, persones, senyor diputat, que no van poder ni accedir en el «Viure en família», que era una manera de poder donar suport a les famílies.

Bé, a mi quan vostè em parla de col·laboració, jo els agrairia, però m'agradaria que el que vostè diu aquí, també ho faci el seu grup parlamentari a Madrid. Quan Esquerra Republicana va presentar una resolució en la qual demanàvem millores per a la Llei de la dependència, el seu grup parlamentari a Madrid, no recordo bé si s'hi va abstenir o hi va votar en contra. I sap quina era la raó? Sap quina era la raó? Perquè vostès havien pactat ja amb el PSOE una altra resolució, que fixin-se bé la solució que vostès aporten per a Catalunya, que ara engegaran una comissió d'estudi perquè estudiï el finançament de la Llei de la dependència, al qual han donat un termini de sis mesos. La urgència la tenim ara, no dintre de sis mesos. Aquestes són les solucions que vostès estan aportant per al desplegament de la Llei de la dependència.

Miri, el meu entusiasme és per atendre totes les persones en situació de dependència. Vostè em parla de la loteria amb la qual els seus ingressos ens permeten, ens han permès construir unes residències. Miri, vostè ho sap, afortunadament, part de la inversió del nostre departament ho fem, una part, ho fem a través del joc, però una altra part molt important la fem també a través de l'Obra Social de «la Caixa». Espero que vostè ara no em digui que construint residències a través de l'Obra Social de «la Caixa» estan fomentant el capitalisme. Crec que no seria lògic, crec que no seria lògic. No estaria malament, potser són altres opinions més..., posicionaments més lliberals.

Voldria parlar, senyor diputat, voldria parlar perquè estic convençuda, i estic convençuda que aquesta és la seva voluntat, aquesta és la seva voluntat i el seu interès, i així ho demostra amb el seu treball de manera continuada. Treballar a favor de totes les persones, vostè i el seu grup també, treballar a favor de totes les persones amb necessitats o en situació de desavantatge social.

Jo voldria parlar de l'assistent personal, Catalunya ha estat la primera comunitat que l'ha regulat. I ho han regulat, com vostè sap, amb dues modalitats, una és per a l'acompanyament a les activitats laborals i formatives i l'altra és per la integració, el suport a la persona, integració labora i/o educativa. El mateix concepte, nosaltres no hem exclòs a ningú per motius d'edat, el que sí és evident és que una persona menor de setze anys no té un projecte vital propi, i aquesta és la raó per la qual s'han fet aquestes dues modalitats, perquè amb aquells que és acompanyament a les activitats educatives, que hi entrarien els menors, ho tenen compatible amb assistència al centre de dia i ho tenen compatible també amb hores d'atenció domiciliària.

Vostè ha començat la seva intervenció parlant de l'independentisme, vostè sap que jo sóc independentista, vostè ho sap. A Madrid, des que hi estic hem estat vetllant, fil per randa, perquè aquesta llei no envaeixi cap més nova competència de les que tenim a Catalunya. Hem estat i d'aquesta li puc dir, senyor diputat, que en l'última reunió del Consejo Territorial es van retirar de l'ordre del dia dos decrets que tenen una afectació directa a nivell competencial a Catalunya: el decret d'acreditació i el decret de copagament, es van retirar del Consejo Territorial. Perquè des d'aquí estem vetllant perquè realment a Catalunya el que volem és crear un sistema fort, una xarxa pública forta de serveis socials. I recordi que la Llei de la dependència està inclosa dintre de la cartera de serveis socials a Catalunya; no hi han dos sistemes, només hi ha un únic sistema de serveis socials.

Ens hem donat pressa per poder treure la cartera de serveis socials. Sí que és veritat, i en això li reconec, m'agradaria molt més parlar de serveis socials, però és que no em donen l'oportunitat tampoc. Evidentment, el motiu i la raó és que estem desplegant una llei molt complexa, una llei que aportarà molts beneficis a les persones i que estem tenint dificultats serioses per tirar-les endavant.

El president

Senyor Cleries.

El Sr. Cleries i Gonzàlez

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, seré molt sintètic a contestar-li coses, perquè volem ser, des de Convergència i Unió, propositius, ja li ho he dit. La proposta legislativa d'Esquerra Republicana de fa unes setmanes, Convergència i Unió, si l'hagués votat, que es va abstenir, no l'haurien aprovat, hi havien de votar els seus socis del Partit Socialista. Que li van donar suport? O la van deixar més sola? Jo crec que es van quedar sols. Per tant, el Partit Socialista, que són els seus socis, no li van donar suport, i aquests sí que la podien aprovar, nosaltres tenim els diputats que tenim i, per tant, doncs, pensi en qui l'hi podia aprovar i qui els va deixar a l'estacada.

Una altra qüestió. L'assistent personal, vostè diu que són la primera comunitat que l'ha regulat; jo diria que és la primera comunitat que l'ha limitat, perquè vostès han posat un límit d'edat, i hi han posat també un altre límit, que si treballes o estudies. I l'altre dia a una senyora de vuitanta anys, cega, i amb alta dependència li van dir si treballava o estudiava. I és textual i, per tant, ens sembla que és molt greu i aquella família necessita un assistent personal, no un cuidador no-professional.

Però vaig a ser propositiu, perquè, si no, potser em falta temps. De tota manera, consellera, bona part dels problemes que vostè diu que té per defensar els serveis socials de Catalunya, hi havia un dictamen, el 279 del Consell Consultiu de la Generalitat de Catalunya, que si vostès hi haguessin fet cas, haguessin posat un recurs d'inconstitucionalitat, l'haguessin guanyat, no haurien perdut temps, i tindríem les competències intactes i només ens vindria una cosa, el finançament, i el finançament que hauria de ser, de dir, la raó de ser de la Llei de la dependència quina és? Que l'Estat pagui i ajudi a tirar endavant tot un projecte de drets socials per a les persones amb dependència, més amplis. Doncs, precisament en això és en el que falla la llei. Per què la volem? Si ja tenim una llei de serveis socials, una bona llei de serveis socials, ja la teníem el 85, i ara també en tenim una de bona. La nostra. Per tant, aquesta hauria de ser.

Miri, nosaltres serem propositius, i a la propera moció, i això també ho farem al Congrés dels Diputats, presentarem una proposta. La llei que vostès van votar, per cada euro que posa l'Estat, la Generalitat, com a mínim, n'ha de posar un. Avui estem als 23, 24 per cent que posa l'Estat, i la resta, el 76 per cent, l'ha de posar la Generalitat. Aleshores, nosaltres proposem una fórmula, que presentarem com a esmena als pressupostos de l'Estat, i que també demanarem i instarem el Govern que ens hi doni suport –i vostès, si volen–, que és crear un fons per a la compensació d'inversions socials en dependència prèvies a l'entrada en vigor de la llei.

Catalunya va fer moltes inversions, perquè té política social des de fa molts anys, des dels inicis que tenim Govern propi. I va ser una prioritat. Vostès la criticaran, ens en sentim orgullosos, sempre es pot fer més, però amb els recursos que hi havia, que quan reclamàvem més finançament estàvem sols, no com ara que nosaltres els fem costat, doncs, nosaltres estàvem sols i dèiem «no arribem a més», i tothom mirava cap a una altra banda. Doncs, nosaltres amb aquella llei de serveis so-

cials vam impulsar residències, centres de dia, etcètera, hi va haver un esforç inversor important. I ara el que demanarem a l'Estat és que ens ho retorni a totes les comunitats en funció d'això i del decalatge que hi ha entre el que posa cadascú.

I, per què ho fem amb un fons de fora de la llei? Perquè la van fer tan bé la llei que si ho fem a dins per a cada euro que ens doni l'Estat nosaltres, com a mínim, n'hi haurem de posar un; i aquest fons, en canvi, és extern, i, per tant, no quedaria vinculat a aquest apartat de la llei, i així el redactarem.

És una idea, perquè vegin que nosaltres anem amb proposició perquè se'n surti... –no perquè se'n surti el Govern, també li seré sincer–, perquè se'n surti el país, la gent, les persones amb dependència, les seves famílies. I és per això que fem aquesta proposició, i que la farem al Congrés dels Diputats i aquí en la propera moció.

I voldríem complicitat en això, perquè igual que amb el finançament sumem amb això podem sumar, però si és per fer-ho bé, si és per fer retalls, no; si és per fer alentiments, no; si és per fer retards, no, perquè ja és prou trist que quan a una persona se la valora i se li diu «vostè té una dependència severa, però li tocarà al 2009 o al 2010 –2009/2010– que toca el grau dos nivell u...», doncs, és molt trist, perquè amb la Llei de serveis socials ja estaria atesa.

I també diem una cosa ben clara: a Catalunya les persones amb gran dependència, que ho havien sol·licitat, tenien una atenció o altra, qui volia una residència la tenia, qui tenia una atenció domiciliària, i tal... (*Remor de veus.*) Vostès volen dir que no? Doncs, miri que és trist...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...nosaltres tenim un país del qual ens sentim orgullosos, ens sentim orgullosos de la política social feta. Tot es pot millorar, però si és per millorar-la ara que estan vostès governant ens hi trobaran, i li fem propostes en positiu...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i Gonzàlez

...acabo, senyor president. Aquesta els beneficiaria, al Govern, sobretot a les persones amb dependència. Per fer propostes en positiu, per solucionar aquest problema, que ens hi han posat vostès, ens hi trobaran, si és per fer-ho pitjor trobaran una oposició molt forta i demanarem també responsabilitats, i cada vegada més, perquè això és insostenible.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

El president

Honorable consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. Evidentment, quan tinguem a les mans aquesta proposta que vostè planteja l'estudiarem amb deteniment. Però jo, ahir, també els vaig aportar moltes propostes que també creia –que també ho creia– que poden millorar el finançament de la Llei de la dependència. I m'agradaria –i m'agradaria– que també ens poguéssiu donar suport amb les reclamacions que nosaltres hem plantejat, no només al Govern de l'Estat, sinó també al Consell Territorial, Consejo Territorial.

Les propostes que nosaltres proposàvem era que en els pressupostos generals de l'Estat s'havien de diferenciar els crèdits destinats al mínim garantit i el corresponent al nivell acordat. La finalitat d'un i de l'altre crèdit és diferent. Els recursos que es destinen al mínim garantit són crèdits que han de ser ampliables, ja que responen al dret subjectiu que ha de fer-se efectiu en funció de les persones a les quals atenem, si anem incrementant el nombre de persones aquest mínim garantit es menja gairebé la totalitat del pressupost.

Nosaltres demanàvem que el nivell acordat hauria de contemplar el manteniment del total..., el manteniment total de les places destinades a l'atenció dels beneficiaris de la PAC, de la Llei de la dependència, i no només les noves com passa actualment. Per això s'haurien d'incrementar, evidentment, els fons destinats al nivell acordat. Havíem d'incrementar els imports del mínim garantit, entre altres. No els les vull repetir totes. Vostè la té i, si no, estaran transcrits, evidentment, a través de la compareixença que vaig fer a la Comissió de Benestar i Immigració. Però també demanava que en els criteris –que en els criteris– introduíssim –nosaltres ho hem defensat des del primer moment– que s'havia de tindre en compte el nivell de vida a Catalunya. Els preus a Catalunya són diferents d'altres parts de l'Estat espanyol: són més cars –són més cars. I això és un afegit més que tenim nosaltres a l'hora d'aquest desequilibri que es produeix en el finançament de la Llei de la dependència.

Les propostes eren totes en l'àmbit..., perquè ho vaig dir ahir i ho torno a repetir avui: demanem i exigim a l'Estat que compleixi la seva part del finançament, que és que tota la part del cost públic, la que..., exempta la de copagament, es reparteixi a parts iguals entre l'Administració de l'Estat i la Generalitat.

Per tant, exigim aquest compliment, perquè si aconseguim que el finançament de la Llei de la dependència s'adeqüi al seu text legislatiu farem un sistema sostenible econòmicament i que ens permetrà, evidentment, anar avançant en tots els graus.

Vostè em parla de l'assistent personal i em diu que nosaltres hem fet limitacions –que hem fet limitacions. Miri, la situació a tot Espanya de l'assistent personal és que en aquests moments se n'han regulat 25 –25–, d'aquests 25, 10 corresponen a Catalunya, 13 a Andalusia, 1 a Castella - la Manxa i 1 al País Basc. I sap per què no hi ha més programes individuals d'atenció, senyor diputat? Perquè, evidentment, cal regular la figura de l'assistent personal.

Perquè vostè serà totalment coincident amb mi: l'assistent personal, la figura, el professional de l'assistència personal no pot ser qualsevol persona, ha d'estar formada, ha d'estar capacitada per poder atendre les necessitats de suport. I això, senyor diputat –senyor diputat–, si no ho regulàvem –si no ho regulàvem–, obríem –obríem– un camp en el qual crec que no podíem garantir una qualitat amb la prestació del servei.

Moltes gràcies.

El president

Se suspèn la sessió que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i sis minuts.